

КАРЛОС РУИС САФОН

Среднощният дворец

КАРЛОС РУИС САФОН СРЕДНОЩНИЯТ ДВОРЕЦ

Превод: Светла Христова

chitanka.info

Калкута, 1932 г. В навечерието на шестнайсетия си рожден ден Бен и неговите приятели се готвят да напуснат сиропиталището, в което са израснали. Очаква ги светът на възрастните — но преди да се впуснат в него, те ще трябва да се изправят срещу страшна тайна от миналото...

Обвит в пламъци призрачен влак, отмъстителен дух, завърнал се от отвъдното, и изоставена, обгърната в зла прокоба гара, станала свидетел на смазваща трагедия — това са само някои от елементите, с които Карлос Руис Сафон изгражда този неповторим роман.

Среднощният дворец е покоряваща история за приключения и тайни, разказана с неподражаемия стил на мрачната, но завладяваща фантазия на автора, която ще пренесе читателите в екзотична Индия. Там в града на дворците, броди неуморният Джавахал дух-отмъстител, роден от огъня...

На Мари Кармен

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Скъпи читателю,

„Среднощният дворец“ беше вторият ми роман, публикуван първоначално в Испания през 1994 г. Читателите, запознати с по-късните ми произведения като „Сянката на вятъра“ и „Играта на ангела“, може и да не знаят, че първите ми четири романа отначало бяха издадени с етикета „юношеска литература“. Макар че по принцип бяха предназначени за младежка аудитория, надявах се, че ще заинтригуват читатели от всички възрасти. При създаването на тези творби се опитвах да напиша такива романи, които самият аз с удоволствие бих прочел в детството си, но към които бих проявил интерес и на двайсет и три, четирийсет или осемдесет и три годишна възраст.

Години наред правата върху тези книги бяха блокирани от юридически спор, но сега те най-сетне могат да достигнат до читатели от цял свят. За щастие, след първоначалното си публикуване по-ранните ми произведения бяха приети благосклонно както от младите, така и от не особено младите читатели. Бих искал да вярвам, че разказваческото изкуство не познава възрастови ограничения, и се надявам, че читателите на зрелите ми творби ще бъдат изкушени да се потопят и в тези истории за вълшебство, загадки и приключения. А към всички нови читатели се обръщам с надеждата, че тези книги ще им доставят наслада, когато започнат собственото си приключение в света на литературата.

На добър път!

Карлос Руис Сафон
февруари 2010 г.

ПРОЛОГ

Никога не ще забравя нощта, в която ваял сняг над Калкута. От календара на сиропиталището „Св. Патрик“ се ронеха последните дни на май 1932 г. и един от най-горещите месеци, които помнеше градът на дворците, оставаше зад гърба ни.

Ден след ден очаквахме с тъга и страх настъпването на онова лято, в което всички щяхме да навършим шестнайсет години. За нас това означаваше раздяла и разпускане на обществото „Чоубар“, този таен клуб, съставен от седем членове, който бе наш пристан и опора през годините ни в сиропиталището. Там растяхме без друго семейство освен нас самите, без други спомени освен историите, които си разказвахме до зори край огъня в двора на старата изоставена къща на ъгъла на Котън Стрийт и Брейбърн Роуд — внушителна полуразрушена сграда, която бяхме кръстили Среднощния дворец. По онова време не знаех, че повече не ще видя улиците, из които бе преминало детството ми и чиято тайнствена омая ме преследва и до днес.

Заминах в края на същия месец и никога не се завърнах в Калкута, но завинаги останах верен на обещанието, което всички си дадохме безмълвно под сипещия се сняг на брега на река Хугли^[1]: да помним до сетния си час събитията, на които бяхме станали свидетели. Годините ме научиха да кътам ревниво в паметта си случилото се и да пазя писмата, които получавах от прокълнатия град — те поддържаха жив пламъка на моя спомен. От тях узнах, че някогашният ни Дворец е бил съборен и върху пепелищата му са издигнали делови център, а господин Томас Картър, директорът на „Св. Патрик“, е починал, прекарвайки последните години от живота си в мрак след онзи пожар, който отне зрението му.

Постепенно научавах как се топяха местата, сред които бе протичал животът ни. Яростта на един град, който сякаш се самоизяждаше, и неусетният ход на времето, измамно като мираж, в крайна сметка заличиха всяка следа от членовете на обществото

„Чоубар“. И тъй, по неволя свикнах да живея със страха, че тази история може да се изгуби навеки поради липса на разказвач.

Капризната съдба избра мен, най-непригодния за тази задача, за да опиша събитията и да разбуля тайната, която едновременно ни свързва и разделя преди толкова години на старата железопътна гара Джитърс Гейт. Бих предпочел друг да бе орисан да избави историята от забрава, но животът за пореден път ми показва, че ми е отредена роля на свидетел, а не на главен герой.

През изминалите години пазех грижливо малкото писма на Рошан, защото те хвърляха светлина върху съдбата на всеки от членовете на тайното ни общество. Неведнъж ги препрочитам на глас в уединението на кабинета си — може би защото долавях, че на мен се е паднало да пазя спомена за преживелиците ни. А може би защото си давах сметка, че измежду онези седем юноши аз бях най-предпазливият, най-плахият и незабележимият — и следователно имах най-много шансове да оцелея.

В този дух, с надеждата, че паметта ми няма да ме подведе, ще се опитам да възкреса загадъчните и страшни събития, които се случиха през онези четири знойни дни на месец май 1932 г.

Трудна задача ми предстои, затова умолявам читателите да бъдат снизходителни към неумелото ми перо, докато се опитвам да измъкна от дебрите на миналото онова мрачно лято в град Калкута. Ще се постарая да предам правдиво събитията и да възстановя смутните епизоди, които щяха да начертаят неумолимо съдбата ни. Сега не ми остава друго, освен да напусна сцената и да позволя на фактите да говорят сами.

Никога не ще забравя изплашените лица на моите приятели в нощта, когато вали сняг над Калкута. Но, както все ме учеше Бен, една история трябва да се започне от самото начало...

---

[1] Ръкав на р. Ганг в Западна Бенгалия. (Всички бележки под линия са на преводача.) ↑

ЗАВРЪЩАНЕТО НА МРАКА

Калкута, май 1916 г.

Малко след полунощ една гемия изплува от нощната мъгла, която се стелеше над река Хугли като зловонния лъх на проклятие. Слабият светлик на мъждукаща маслена лампа, прикрепена към мачтата, очертаваше фигурата на загърнат с пелерина мъж, който гребеше с мъка към далечния бряг. На изток силуетът на форт „Уилям“^[1] в градския парк Майдан^[2] се въздигаше под облаци пепел в светлината на безкраен саван от улични лампи и открити огнища, ширнал се докъдето поглед стигаше. Калкута.

Човекът спря за миг, за да си поеме дъх и да погледа очертанятията на гарата Джитърс Гейт, едва видими в мрака, забулил отсрещния бряг. Докато се отдалечаваше все по-навътре в мъглата, гарата от стъкло и стомана полека се сливаше с останалите сгради, запазили само сянка от някогашното си великолепие. Погледът му се зарея сред джунглата от мраморни мавзолеи, почернели от десетилетия немара, и голите стени, някога оцветени в охра, синьо и златно. Яростта на мусоните бе снела ярките им краски и сега те бледнееха като акварели, разтварящи се в езеро.

Мъжът не се съмняваше, че му остават няколко часа живот, може би дори броени минути. Единствено тази мрачна увереност му даваше сили да продължи, изоставил в утробата на това прокълнато място жената, която се бе клел да защитава до последна капка кръв. В тази нощ, докато лейтенант Пийк пътуваше за последен път из Калкута на борда на старата гемия, всяка секунда от живота му изтичаше под дъжда, завалял в предутринния мрак.

Гребейки отчаяно към брега, той дочуваше плача на двете деца, скрити в каютата. Погледна назад и видя, че светлините на другата лодка примигват само на стотина метра зад него и все повече се приближават. Представи си усмивката на своя неумолим преследвач, насладата му от гонитбата.

Без да обръща внимание на хленча на изгладнелите и премръзнали деца, Пийк напрегна сетни сили, за да насочи гемията към брега, който чезнеше в бездънния призрачен лабиринт, изграден от улиците на Калкута. Две столетия бяха успели да превърнат гъстата джунгла около Калигат^[3] в град, където и Бог не би дръзнал да стъпи.

Само за няколко минути бурята, надвиснала над града, се разрази с опустошителен гняв. Между средата на април и голяма част от юни градът изгаряше в неумолимата хватка на тъй нареченото индийско лято. През този период температурите се повишаваха до четирийсет градуса, а нивото на влажността достигаше степен на пренасищане. Но под влиянието на неудържимите електрически бури, които превръщаха небето в бойно поле, температурите можеха да спаднат с трийсет градуса за броени мигове.

Поройният дъжд бе забулил рахитичните кейове от прогнило дърво, които се поклащаха над повърхността на водата. Пийк не спря, докато не усети как корпусът се блъсна в гредите на рибарския кей. Едва тогава заби пръта в разкаляното речно дъно и се втурна да вземе децата, които лежаха завити с одеяло. Когато ги взе на ръце, бебешкият плач прорязва нощта като кървава диря, която насочва хищника към пляката му. Пийк ги притисна до гърдите си и скочи на земята.

През гъстата завеса на плющия дъжд съгледа другата лодка, която се приближаваше към брега бавно като погребална ладия. Обзет от паника, лейтенантът се затича към улиците, които граничеха с южния край на Майдан, и изчезна сред сенките на квартала, наричан Белия град^[4] от привилегированите си жители — предимно британци и други европейци.

Имаше само една надежда за спасението на децата, но все още бе далече от сърцето на Северна Калкута, където живееше Ариами Бозе. Тази старица бе едничкият човек, който можеше да му помогне сега. Пийк се спря за миг и огледа потъналите в мрак простори на Майдан, търсейки далечното блещукане на уличните лампи, които примигваха като звезди в северния край на града. Тъмните, забулени от пороя улици щяха да бъдат най-надеждното му убежище. Прегърнал здраво децата, лейтенантът пое на изток, като се стараеше да се придържа към сенките, хвърляни от големите дворцови сгради в центъра на града.

Не след дълго черната ладия, която го бе преследвала, спря до кея. Трина мъже скочиха на брега и завързаха лодката. Вратичката на

каютата бавно се отвори и една тъмна фигура с черно наметало мина по малкия мостик, който мъжете бяха спуснали от кея, без да обръща внимание на бурята. Стъпил на твърда земя, преследвачът протегна ръка в черна ръкавица, сочейки към посоката, в която бе изчезнал Пийк. Неприятна усмивка заигра по устните му, но никой от хората му не я забеляза под пелената на дъжда.

* * *

Пороят бе превърнал в мочурище тъмния лъкатушен път, който пресичаше Майдан и се виеше край крепостта. Пийк смътно си спомняше, че е минавал през тази част на града по време на уличните сражения под командването на полковник Луелин — само че посред бял ден и на кон, в състава на жаден за кръв ескадрон. По прищявка на съдбата сега се налагаше да прекоси обширното открито пространство, изравнено по заповед на лорд Клайв^[5] през 1758 г., за да могат оръдията на форт „Уилям“ да стрелят безпрепятствено във всички посоки. Ала този път самият Пийк бе мишената.

Лейтенантът се затича отчаяно към една алея, усещайки тайните погледи на скритите в мрака нощни обитатели на Майдан. Знаеше, че никой не би дръзнал да го нападне, за да се опита да му отнеме пелерината или децата, които плачеха в прегръдките му. Невидимите жители на това място надушваха миризмата на смърт, която го следваше по петите, и нито една жива душа не би се осмелила да застане на пътя на преследвача му.

Пийк прескочи оградата, която отделяше Майдан от Чоуринги Роуд, и се озова на главната артерия на Калкута. Величественият булевард бе прокаран по протежение на стария път, който само преди триста години бе пресичал бенгалската джунгла в южна посока към Калигат, храма на богинята Кали, дал името на града.

Дъждът бе прогонил обичайния рояк, който бродеше из улиците на Калкута нощно време, и градът изглеждаше като огромен базар, изоставен и мръсен. Пийк знаеше, че водната завеса, която намаляваше видимостта и му осигуряваше прикритие в дълбоката нощ, можеше да се разнесе така внезапно, както се бе появила. Бурите, които нахлуваха в делтата на Ганг откъм океана, бързо се отдалечаваха на север или

запад, щом излееха очистителния си порой над Бенгалския полуостров. След тях оставаше дияр от мъгла и наводнени улици, където децата си играеха, нагазили до пояс в зловонни локви, а товарните колички се валяха в калта като дрейфувачи кораби.

Лейтенантът тичаше с всички сили по Чоуринги Роуд, докато не почувства, че мускулите на краката му отказват. Отмалелите му ръце едва удържаха бебетата. Светлините в северната част примигваха недалече под кадифената завеса на дъжда, но до къщата на Ариами Бозе оставаше доста път, а Пийк си даваше сметка, че не ще може да поддържа тази скорост още дълго време. Имаше нужда от почивка.

Спря да си поеме дъх под стълбището на стар склад за платове, чиито стени бяха облепени с официални съобщения за предстоящото му събаряне. Пийк смътно си спомни, че преди години бе правил обиск на това място заради донос на богат търговец, който твърдеше, че складът служел за прикритие на небезизвестна пушалня за опиум.

Сега мръсна вода се процеждаше между разнебитените стъпала като черна кръв, избила от дълбока рана. Сградата изглеждаше изоставена и пуста. Лейтенантът вдигна децата към лицето си и се взря в очите им, които го гледаха слисано. Бебетата вече не плачеха, само трепереха от студ. Одеятото, в което бяха увити, бе прогизнало. Пийк взе малките им ръчици в своите с надеждата да ги стопли, докато наблюдаваше през процепите на стълбището улиците, които водеха началото си от Майдан. Не помнеше колко убийци бе наел преследвачът му, но знаеше, че има в револвера си два куршума — само два, и трябваше да ги използва по най-разумния начин; бе изстрелял останалите в тунелите на гарата. Зави отново децата с този край на одеятото, който не бе толкова мокър, и ги остави за малко върху късче суха земя, което забеляза под една ниша в стената на склада.

Сетне измъкна револвера си и предпазливо надникна иззад стъпалата. На юг пустата Чоуринги Роуд напомняше призрачна сцена преди началото на спектакъла. Напрегнал очи, лейтенантът огледа линията от далечни светлини на отсрещния бряг на Хугли. По наводнената настилка отекнаха забързани стъпки и той, сепнат, отново се скри в сенките.

От мрака на Майдан — смътно подобие на Хайд Парк в сърцето на тропическата джунгла — изникнаха трима души. Остриетата на

ножовете им проблясваха в тъмното като разтопено сребро.

Пийк побърза да грабне отново децата и пое дълбоко дъх, съзнавайки, че побегне ли в този миг, мъжете тутакси ще се нахвърлят върху него като изгладняла глутница.

Без да помръдне, притаен до стената, той наблюдаваше тримата си преследвачи, които се бяха спрели, за да търсят следите му. Главорезите размениха няколко думи, които не можа да чуе ясно от скривалището си, и единият даде знак на другите двама да се разпръснат. Лейтенантът изтръпна, когато видя, че мъжът, дал това нареждане, се насочи право към стълбището. За миг му мина през ум, че миризмата на страха му ще отведе убиеца до убежището му.

Отчаяно огледа стената под стълбата, търсейки някакъв отвор, през който би могъл да избяга. Коленичи до нишата, където преди малко бе оставил децата, и се опита да откърти дъските, разхлабени и проядени от влагата. Изгнилото дърво поддаде лесно и Пийк усети противно зловоние, което го облъхна от мазето на порутената сграда. Обърна глава и видя убиеца, който си играеше с ножа, застанал само на двайсетина метра от подножието на стълбата.

Лейтенантът загърна децата със собственото си наметало, за да ги предпази, и пропъзля в склада през отворената дупка. Пронизваща болка малко над коляното внезапно парализира десния му крак. Той опипа мястото с треперещи ръце и пръстите му се натъкнаха на ръждив гвоздей, забил се дълбоко в плътта му. Сподавил вика си, Пийк хвана крайчеца на студения метал и дръпна с все сила. Усети как кожата му се разкъса и топла кръв бликна между пръстите му. От силната болка чак му се догади и за миг му притъмня пред очите. Задъхвайки се, взе отново децата и се надигна с мъка. Пред него се разкри призрачна галерия със стотици многоетажни стелажи с празни рафтове, образуващи своеобразна мрежа, чийто край се губеше в мрака. Без да се двоуми, Пийк побягна към другия край на склада, докато обречената на гибел сграда скърцаше под напора на бурята.

* * *

Прекошил стотици метри в недрата на порутената постройка, Пийк отново се озова на открито. Видя, че се намира само на хвърлей

от Тирета Базар, един от многобройните търговски центрове в северната част на града. Благослови добрата си сполука и пое към жилището на Ариами Бозе през сложния лабиринт от тесни, лъкатушни улички, които съставяха самото сърце на този пъстър район на Калкута.

Отне му десет минути да стигне до дома на последната представителка на рода Бозе. Ариами живееше сама в голяма стара къща в бенгалски стил, която се издигаше сред гъста дива растителност, превзела двора и с години недокосвана от човешка ръка. Това придаваше на мястото запуснат и необитаем вид, но никой жител на Северна Калкута — район, известен още като Черния град — не би дръзнал да прекрачи пределите на този двор и да навлезе във владенията на Ариами Бозе. Онези, които я познаваха, я ценяха и уважаваха толкова, колкото се бояха от нея. Нямаше човек в Северна Калкута, който поне веднъж в живота си да не е чувал за нея и за потеклото ѝ. За хората от района тя бе като дух — невидимо и мощно присъствие.

Пийк мина тичешком през черната решетеста порта, прекоси обраслата с храсти пътека и се устреми към напуканото мраморно стълбище, което водеше към парадния вход. Обхванал двете бебета с една ръка, заблъска по вратата с юмрук, като се надяваше, че грохотът на бурята няма да заглуши тропането му.

Наложи се да барабани по вратата поне няколко минути, без да откъсва поглед от пустите улици зад гърба си — боеше се, че преследвачите му могат да се появят всеки миг. Когато вратата най-сетне се отвори, Пийк се обърна и бе заслепен от светлината на маслена лампа, а един глас, който не бе чувал от пет години, тихо изрече името му. Лейтенантът заслони очите си с ръка и позна непроницаемото лице на Ариами Бозе.

Жената разбра всичко по изражението му и се взря в децата. Мъка помрачи лицето ѝ. Пийк сведе поглед.

— Тя умря, Ариами — промълви. — Вече беше мъртва, когато я намерих...

Ариами затвори очи и пое дълбоко дъх. Пийк разбра, че потвърждението на най-лошите ѝ опасения бе прогорило душата ѝ като киселина.

— Влез — каза най-сетне тя, като му направи път и затвори вратата зад него.

Лейтенантът побърза да остави децата на една маса и да свали мокрите им дрешки. Без да каже дума, старата дама взе сухи кърпи и уви бебетата, докато Пийк разпалваше огъня, за да се сгреят.

— Преследват ме, Ариами — рече той. — Не мога да остана тук.

— Ранен си — възрази жената, сочейки раната от гвоздеа.

— Нищо и никаква драскотина — излъга Пийк. — Не ме боли.

Ариами се приближи до него и протегна ръка, за да помилва потното му лице.

— Винаги си я обичал...

Той обърна поглед към бебетата и не отговори.

— Можеха да бъдат твои деца — продължи тя. — Може би тогава щяха да имат повече късмет.

— Трябва да вървя, Ариами — отсече лейтенантът. — Ако остана тук, няма да мирясат, докато не ме намерят.

Спогледаха се съкрушено. И двамата отлично знаеха каква съдба го очаква навън. Ариами взе ръцете му в своите и пламенно ги стисна.

— Никога не съм била добра с теб. Боях се за дъщеря си, боях се, че я чака труден живот, ако се свърже с британски офицер. Сгреших. Навярно никога няма да ми простиш.

— Това вече е без значение — отвърна Пийк. — Трябва да тръгвам час по-скоро.

Той погледна за последен път дечицата, притихнали край топлината на огъня. Засмени, бебетата го изгледаха със светнали очички, пълни с игриво любопитство. Бяха в безопасност. Лейтенантът се отправи към вратата с тежка въздишка. След краткия отдых усети с пълна сила изтощението и пулсиращата болка в крака. Бе изчерпил докрай силите си, за да донесе бебетата на сигурно място, и сега се чудеше как да посрещне неизбежното. Отвън дъждът все така шибаше храсталака, но от преследвача и копоите му нямаше и следа.

— Майкъл... — обади се Ариами зад гърба му.

Младият мъж се спря, но не обърна поглед назад.

— Тя знаеше — излъга жената. — Знаеше от самото начало и съм сигурна, че по някакъв начин отвърщаше на чувствата ти. Аз бях виновна. Не я помни с лошо.

Пийк кимна безмълвно и затвори вратата зад себе си. Изпълнен с душевен мир, постоя няколко мига под дъжда, после тръгна да посрещне преследвачите си. Върна се обратно при изоставения склад, за да се гмурне отново в мрака на старата сграда, търсейки скривалище, където да ги чака.

Докато се спотайваше в сенките, изтощението и болката бавно се сляха в опияняващо чувство на забрава и покой. Лека усмивка заигра по устните му. Лишен от надежда, вече нямаше никаква причина, за да продължи да живее.

* * *

Дългите, заострени пръсти в черната ръкавица погалиха окървавения край на гвоздея, който стърчеше от счупената греда край входа към подземие на склада. Докато наемниците чакаха мълчаливо зад гърба му, стройният силует, който криеше лицето си под черна качулка, бавно повдигна върха на показалеца към устните си и с наслада облиза тъмната гъста кръв, сякаш беше капка мед. След няколко минути мъжът се обърна към онези, чиито услуги бе купил само преди часове срещу шепа жалки монети и обещанието за допълнително заплащане след приключване на работата, и посочи към вътрешността на сградата. Тримата наемници побързаха да се вмъкнат през дупката, която Пийк бе отворил малко преди това. Качулатият се ухили в мрака.

— Странно местенце си избрал, за да умреш, лейтенант Пийк — прошепна той на себе си.

Скрит зад колона от празни щайги в дълбините на подземие, Пийк наблюдаваше трите силуета, които проникнаха в сградата. Беше сигурен, че и господарят им чака от другата страна на стената; въпреки че от мястото си не можеше да го види, долавяше присъствието му. Пийк извади револвера си и завъртя барабана, за да вкара един от последните два патрона в цевта, криейки оръжието под прогизналата си пелерина с цел да заглуши звука. Вече нямаше нищо против да поеме по пътя към смъртта, но не смяташе да го извърви сам.

Адреналинът, който бушуваше във вените му, бе облекчил пронизващата болка в коляното, превръщайки я в притъпено

пулсиране. Изненадан от собственото си спокойствие, лейтенантът се усмихна отново, притаен неподвижно в скривалището си. Наблюдаваше тримата си палачи, които се приближаваха бавно по коридорите между оголените рафтове. Когато се озоваха на десетина метра от него, единият от мъжете даде знак на другите да спрат и посочи някакви следи по пода. Пийк вдигна оръжието на височината на гърдите си, прицели се и запъна спусъка.

По нов сигнал тримата наемници се разделиха. Двама от тях предпазливо запристъпваха встрани, за да заобиколят купчината щайги, зад която бе Пийк, а третият тръгна право към нея. Лейтенантът преброи наум до пет и с внезапно движение събори камарата. Щайгите се стовариха върху нападателя му, а Пийк хукна към отвора, през който бяха влезли в склада.

Един от наемните убийци изскочи насреща му в една пресечна точка на коридора, размахвайки ножа си току пред лицето му. Но преди главорезът да възтържествува, Пийк тикна дулото на револвера си под брадичката му.

— Пусни ножа — изсъска лейтенантът.

Човекът правилно изтълкува смразяващия му поглед и изпълни нареждането. Пийк го сграбчи грубо за косата и без да отмества оръжието си, се обърна към съюзниците на своя заложник, използвайки тялото му като щит. Другите двама бандити бавно запристъпваха към него с дебнеща походка.

— Лейтенанте, спести ни драматичната сценка и ни предай онова, което търсим — прошепна един познат глас зад гърба му. — Това са все почтени хора, глави на семейства.

Пийк извърна поглед към мъжа с качулката, който се хилеше в тъмното само на няколко метра от него. Някога, не много отдавна, бе смятал този човек за приятел и сега му бе трудно да повярва, че гледа своя палач.

— Ще му отнеса главата, Джавахал — простена Пийк.

Заложникът затвори очи разтреперан.

Качулатият търпеливо скръсти ръце и въздъхна с лека досада.

— Прави каквото щещ, лейтенанте, но няма да се измъкнеш оттук.

— Не се шегувам — настоя Пийк, забил дулото под брадичката на разбойника.

— Разбира се, лейтенанте — рече Джавахал с помирителен тон. — Стреляй, ако ти стиска да убиеш човек хладнокръвно и без разрешението на Негово Величество. В противен случай хвърли оръжието и така ще можем да постигнем споразумение, изгодно и за двете страни.

Двамата въоръжени убийци бяха застинали неподвижно, готови да се нахвърлят върху лейтенанта при първия знак от страна на качулатия. Пийк се усмихна.

— Добре — рече най-сетне той. — Как ти се струва *това* споразумение?

С тези думи блъсна заложника на пода и се обърна към мъжа с качулката с вдигнат револвер. Първият изстрел проехтя в подземието. От облака барутен дим изникна облечена в ръкавица ръка с протегнат длан. На Пийк му се стори, че вижда как сплесканият куршум проблясва в сумрака, как се разтапя бавно в струйка течен метал и изтича между източените пръсти на Джавахал като шепа пясък.

— Калпав изстрел, лейтенанте. Опитай пак, но тоя път от упор.

Без да му даде време да помръдне, качулатият хвана ръката, с която Пийк държеше оръжието, вдигна я към лицето си и опря дулото между очите си.

— Не са ли те учили на това във военната академия? — прошепна той.

— Някога бяхме приятели — каза Пийк.

Джавahal се усмихна презрително.

— Минаха тия времена, лейтенанте.

— Бог да ми прости — изстена Пийк и натисна отново спусъка.

За един миг, който му се стори цяла вечност, видя как куршумът прониза черепа на Джавахал и отвя качулката от главата му. В продължение на няколко секунди през раната преминаваше светлина, която обливаше замръзналото в усмивка лице. После димящата дупка бавно се затвори и Пийк усети как револверът се изплъзна от пръстите му.

Противникът му впи пламналите си очи в неговите и между устните му се подаде дълъг черен език.

— Май все още не разбираш, а, лейтенанте? Къде са децата?

Това не бе обикновен въпрос; той повеляваше да получи отговор. Онемял от ужас, Пийк само поклати глава.

— Както искаш.

Джавахал стисна ръката му и Пийк усети как костите на пръстите му се трошат под плътта. От силната болка падна на колене, останал без дъх.

— Къде са децата? — повтори Джавахал.

Пийк се опита да изрече нещо, но огънат, плъзнал от окървавения чукан, който само преди секунди бе неговата ръка, го лиши от дар слово.

— Искаш ли да кажеш нещо, лейтенанте? — тихо попита Джавахал, коленичейки пред него.

Раненият кимна.

— Добре, добре — усмихна се врагът му. — Ако трябва да съм честен, твоите страдания не ме радват. Помогни ми да им сложа край.

— Децата умряха — изпъшка Пийк.

Гримаса на раздразнение изкриви лицето на Джавахал.

— Не, не. Дотук се справяше много добре, лейтенанте. Не разваляй всичко сега.

— Умряха — повтори Пийк.

Джавахал сви рамене и кимна бавно.

— Тъй да бъде — отстъпи той. — Не ми оставяш друг избор. Но преди да напуснеш тоя свят, нека ти припомня, че когато животът на Килиан бе в ръцете ти, не съумя да я спасиш. Тя умря заради такива като теб. Но ти си последният от тях — на другите им се изпя песента. Бъдещето е мое!

Лейтенантът вдигна умоляващ поглед към своя враг и видя как зениците му бавно се свиха, образувайки две тесни резки върху златни сфери. Джавахал се усмихна и безкрайно изящно започна да сваля ръкавицата от дясната си ръка.

— За жалост няма да доживееш да видиш това — добави той. — Не се заблуждавай дори за миг, че геройството ти е принесло някаква полза. Глупак си ти, лейтенант Пийк. Винаги си ми правил такова впечатление и в смъртния си час само го затвърждаваш. Дано да има специален ад за глупците, защото именно там смятам да те пратя.

Пийк затвори очи и чу как съвсем близо до лицето му засъска огън. След един безкраен миг усети изгарящи пръсти, които се заключиха около гърлото му и пресякоха последния му дъх. В далечината дочу потракването на онзи прокълнат влак и призрачните

гласове на стотици деца, които пицяха сред пламъците. Сетне настъпи мрак.

* * *

Ариаами Бозе обиколи дома си и угаси една по една свещите, които озаряваха нейната обител. Остана само плахата светлина на огъня, който хвърляше бегли отблясъци по голите стени. Сгрени, децата вече спяха и само потропването на дъжда по затворените жалузи и пращането на жаравата в огнището нарушаваха гробната тишина. Сълзи се стичаха по лицето на Ариаами и капеха по златистата ѝ туника, когато безмълвно извади с треперещи ръце портрета на дъщеря си Килиан от малкото ковчеже от бронз и мрамор, където държеше най-ценните си вещи.

Един стар пътуващ фотограф от Бомбай бе направил снимката малко преди сватбата, отказвайки да вземе възнаграждение. Тя показваше Килиан такава, каквато я помнеше майка ѝ: обгърнатата от неземна светлина, която сякаш струеше от нея и омайваше всички, които я познаваха. Бе запленила дори опитното око на фотографа и той ѝ даде прозвището, с което я запомниха всички: Сияйната принцеса.

Разбира се, Килиан не беше от знатен род и нямаше друго царство освен улиците, сред които бе израсла. В деня, когато напусна родния си дом, за да заживее със съпруга си, хората от Мачуабазар я изпратиха със сълзи на очи, загледани след бялата карета, която винаги отнасяше тяхната принцеса от Черния град. Беше кажи-речи още дете, когато съдбата я отнесе безвъзвратно.

Ариаами седна при децата край огъня и притисна старата фотография до гърдите си. Навън бурята вилнееше все така; събрала сили от нейната ярост, жената се овладя. Трябваше да вземе решение. Преследвачът на лейтенант Пийк нямаше да се задоволи само с неговата смърт. Смелостта на младия човек ѝ бе подарила драгоценни минути, които не биваше да прахосва за нищо на света, та дори и за да оплаче дъщеря си. От опит знаеше, че винаги ще има на разположение предостатъчно време, за да скърби за грешките, допуснати в миналото.

* * *

Прибра отново снимката в ковчежето и извади оттам медальона, който бе поръчала да изработят за Килиан преди много години. Дъщеря ѝ така и не бе успяла да сложи някога накита. Състоеше се от два златни диска — слънце и луна, монтирани един в друг, така че да образуват едно цяло. Ариами натисна медальона в средата и двете части се отделиха. Тя наниза половинките на златни верижки и окачи по една на шията на всяко от децата.

Докато се занимаваше с това, жената безмълвно обмисляше какво да предприеме. Не виждаше друг път за спасение на близнаците, освен да ги раздели. Трябваше да израснат далече един от друг, за да се заличи миналото им и да се скрие тайната на произхода им от всички, включително и от тях самите, колкото и мъчително да изглеждаше това. Останеха ли заедно, истината рано или късно щеше да излезе наяве, а Ариами за нищо на света не можеше да поеме такъв риск. Знаеше, че трябва да реши проблема, преди да се съмне.

Взе бебетата в обятията си и ги целуна нежно по челцата. Малките ръчички помилваха лицето ѝ и пръстчетата им докоснаха сълзите, които се стичаха по бузите ѝ, докато засмените очички я гледаха неразбиращо. Тя ги притисна още веднъж в прегръдките си, след което ги сложи в малката люлка, спретната набързо за тях.

После запали една маслена лампа и взе хартия и перо. Сега бъдещето на внуците ѝ бе в нейните ръце. Въздъхна дълбоко и започна да пише. В далечината чуваше утихващия дъжд и тътена на бурята, която отминаваше на север, простирайки над Калкута необятен балдахин от звезди.

* * *

Навършил петдесетте, Томас Картър си мислеше, че градът, който през последните трийсет и две години бе негов дом, вече не крие никакви изненади за него.

В ранното утро на онзи майски ден през 1916 г., след една особено яростна буря извън времето на мусона, изненадата се появи

пред портите на сиропиталището „Св. Патрик“ във вид на кошница с бебе и запечатано писмо, адресирано лично до негова милост.

Изненадата беше двойна. Първо, в Калкута никой не си правеше труда да оставя бебета на прага на сиропиталище; градът изобилстваше от улички, отпадни ями и кладенци, които бе далеч по-удобно да се използват за целта. Второ, никой не пишеше изявления като това — подписани и неоставящи никакво съмнение относно авторството им.

Картър погледна очилата си срещу светлината и дъхна върху стъклата им, за да ги почисти по-лесно със старата памучна кърпичка, която използваше за тази процедура поне двайсет и пет пъти на ден, а през месеците на индийското лято — трийсет и пет пъти.

Момченцето спеше долу, в спалнята на старшата сестра Вендела. Тя бдеше зорко над него, след като бе прегледано от доктор Удуърд, когото измъкнаха от леглото му малко преди съмване без излишни обяснения, позовавайки се единствено на Хипократовата му клетва.

Детето по принцип беше здраво. Показваше известни признаци на обезводняване, но явно не страдаше от никоя от безчетните разновидности на треската, които покосяваха живота на хиляди дечица като него още преди да пораснат достатъчно, за да могат да изрекат името на майка си. Единствените неща, намерени заедно с него, бяха златен медальон с формата на слънце, който Картър държеше между пръстите си, и онова писмо. Ако трябваше да го приеме за вярно — а не виждаше причина да се усъмни в истинността на съдържанието, — то това писмо го поставяше в твърде деликатно положение.

След като прибра медальона в горното чекмедже на писалището си и го заключи, той взе отново посланието и го прочете навярно за десети път.

Уважаеми г-н Картър,

Виждам се принудена да потърся помощта Ви при твърде тягостни обстоятелства, позовавайки се на приятелството, което, както зная, Ви свързваше с покойния ми съпруг повече от десет години. През това време съпругът ми не пестеше похвали за вашата честност и за необикновеното доверие, което винаги сте му вдъхвали.

Затова ви моля днес да уважите просбата ми, колкото и странна да ви се стори, като отчетете нейната неотложност и, ако е възможно, я запазете в най-строга тайна.

Детето, което съм принудена да Ви предам, е изгубило и двамата си родители. Те загинаха от ръката на убиец, заклел се да ги погуби, а после да заличи и потомството им. Не мога, а и не намирам за уместно да Ви разкрия причините, подтикнали го да извърши това престъпление. Достатъчно е да Ви кажа, че появата на детето трябва да се държи в строга тайна. При никакви обстоятелства не бива да уведомявате за това полицията или британските власти, защото убиецът разполага с връзки и в двете институции, които бързо ще го отведат до момчето.

По очевидни причини не мога сама да отгледам детето, без да го изложам на опасността да бъде сполетяно от печалната участ на родителите си. Затова Ви умолявам да се погрижите за него, да му дадете име и да го възпитате според взискателните правила и традиции на Вашето заведение, за да израсне честен и почтен човек, каквито бяха неговите родители.

Съзнавам, че при това положение детето никога не ще научи истината за произхода си, но е жизненоважно да стане именно така.

Не разполагам с време да Ви разкрия повече подробности и съм принудена отново да Ви напомня за дружбата и доверието, които Ви свързваха със съпруга ми, за да оправдая молбата си.

Когато прочетете писмото ми, бъдете така добър да го унищожите заедно с всички доказателства, които биха могли да издадат местонахождението на детето. Съжалявам, че не мога лично да изложам пред Вас молбата си, но ситуацията е твърде сериозна, за да поема такъв риск.

С надеждата, че ще изберете най-доброто решение, Ви моля да приемете вечната ми признателност.

Ариама Бозе

В този миг някой потропа на вратата и прекъсна четенето. Картър си свали очилата, сгъна внимателно писмото, прибра го в писалището си и заключи чекмеджето.

— Влезте — подкани той.

Вендела, старшата сестра на „Св. Патрик“, надникна в кабинета му. Изражението ѝ, както обикновено, бе строго и делово, а погледът ѝ не предвещаваше нищо добро.

— Има един господин долу, който иска да говори с вас — кратко съобщи тя.

Картър се навъси.

— По каква работа?

— Не пожела да обясни — отвърна сестрата.

Тонът ѝ ясно подсказваше, че дори да бе дал някакви обяснения, тя би ги намерила за съмнителни.

След кратко колебание Вендела влезе в кабинета и затвори вратата зад гърба си.

— Мисля, че е дошъл заради детето — рече тя разтревожено. — Аз обаче нищо не му казах.

— Той успя ли да разговаря с някого другиго?

Вендела поклати глава. Картър кимна и прибра ключа от писалището в джоба на панталона си.

— Мога да му кажа, че в момента не сте тук — предложи сестрата.

За миг Картър обмисли тази възможност, но си даде сметка, че ако подозренията ѝ се окажеха основателни (а Вендела рядко грешеше), лъжата само щеше да затвърди впечатлението, че сиропиталището „Св. Патрик“ има какво да крие. Това реши въпроса.

— Не. Ще го приема, Вендела. Поканете го да влезе и се погрижете никой от персонала да не разговаря с него. Работата изисква пълна секретност. Разбрахте ли ме?

— Отлично.

Картър се зае отново да бърше очилата си, заслушан в стъпките ѝ, които се отдалечаваха по коридора. Навън дъждът пак затропа настойчиво по прозорците.

* * *

Посетителят носеше дълъг черен плащ, а главата му бе увита в тюрбан, украсен с тъмна брошка във формата на змия. Имаше изкуствените маниери на преуспяващ търговец от Северна Калкута, а в лице приличаше донякъде на индус, въпреки че кожата му бе болезнено бледа, сякаш невидяла слънце. Калкута бе като котел, в който се смесваха какви ли не раси, изпълвайки улиците на града със сплав от бенгалци, арменци, евреи, англосаксонци, китайци, мюсюлмани и безброй други групи, пристигнали в земята на Кали в търсене на сполука или убежище. Съдейки по лицето, човекът можеше да принадлежи към всеки от тези етноси или към нито един от тях.

Докато наливаше чай в две чаши върху подноса, сервиран от Вендела, Картър усещаше с гърба си пронизващия поглед на непознатия, който го наблюдаваше внимателно.

— Седнете, моля — приветливо рече директорът. — Захар?

— По ваше усмотрение.

Безизразният глас на непознатия не издаваше никакъв акцент. Картър преглътна на сухо, залепи дружелюбна усмивка на лицето си и се обърна, за да му подаде чашата. Ръката в черна ръкавица склочи дългите си хищни пръсти около парещия порцелан, без да трепне. Картър седна в креслото си и разбърка захарта в своя чай.

— Съжалявам, че прекъснах работата ви, господин Картър. Сигурно сте много зает, така че ще бъде кратък — заяви мъжът.

Директорът кимна вежливо.

— Какво ви води насам, господин...?

— Казвам се Джавахал, господин Картър — представи се непознатият. — Ще бъде пределно откровен с вас. Въпросът ми може да ви се види странен, но дали случайно не сте намерили дете, бебе на няколко дни — снощи или пък днес?

Картър сбърчи чело и се постара да си придаде изненадано изражение. Не прекалено, за да не изглежда изкуствено, но все пак достатъчно забележимо.

— Дете ли? Не ви разбирам.

Мъжът, представил се под името Джавахал, се усмихна широко.

— Виждате ли, дори не знам откъде да започна. Работата е доста щекотлива. Надявам се, че ще проявите дискретност, господин Картър.

— Можете да разчитате на мен, господин Джавахал — отвърна директорът, отпивайки от чашата си.

Гостът, който не беше опитал своя чай, се поотпусна и подхвана историята си.

— Имам голямо текстилно предприятие в северната част на града. Може да се каже, че добре съм се подредил в живота. Някои биха ме нарекли богат — и не без основание. Отговарям за много семейства и смятам за чест да им помагам, доколкото е по силите ми.

— В тия сурови времена всички правим каквото можем — вметна Картър, без да откъсва поглед от черните, непроницаеми очи на госта си.

— Разбира се — продължи непознатият. — Обръщам се към вашето достойно заведение заради твърде неприятен проблем, който бих искал да разреша час по-скоро. Преди седмица млада жена, която работи в един от цеховете ми, роди момченце. Бащата на детето, както изглежда, е някакъв англо-индийски нехранимайко, който я посещавал, но щом научил, че е бременна, се изпарил яко дим. Семейството на момичето, доколкото разбрах, е от Делхи — хора със строги нрави, мюсюлмани, които не са в течение на случилото се.

Картър кимаше сериозно и съчувствено.

— Преди два дни един от моите надзиратели ми събщи, че в пристъп на безумие момичето е избягало от дома, където живее с някакви роднини, и по всяка вероятност възнамерява да продаде бебето — продължи Джавахал. — Не бързайте да я осъждате, тя е порядъчна млада жена, но натискът, на който бе подложена, я е подтикнал към такава отчаяна крачка. Това не бива да ви учудва. Тази страна, също както и вашата, господин Картър, не е снизходителна към човешките слабости.

— И вие мислите, че детето може да е тук, господин Джавахал? — попита Картър, опитвайки се да върне разговора към основната тема.

— Джавахал — поправи го посетителят. — Нека ви обясня. Виждате ли, щом научих какво е станало, в известен смисъл се почувствах отговорен. В края на краищата, младата жена работеше за мен. Заедно с двама доверени надзиратели претърсих града и установих, че е продала момченцето на един отвратителен престъпник, който търгува с бебета за просия — печално явление, но твърде обичайно в наши дни. Открихме човека, но — по причини, които в случая не са важни — той успя да ни се изплъзне. Това се случи снощи

недалече от вашето сиропиталище. Имам основания да мисля, че страхът от разправа може да е накарал този тип да подхвърли детето някъде наблизко.

— Разбирам — рече Картър. — А вие, господин Джавахал, уведомихте ли местните власти за това произшествие? Търговията с деца се наказва сурово, както навярно знаете.

Непознатият скръсти ръце с лека въздишка.

— Надявах се да разреша проблема, без да стигам до такива крайности. Откровено казано, това би означавало да забъркам младата жена — тогава детето би останало и без баща, и без майка.

Картър претегли внимателно чутото, като кимаше бавно и усърдно в знак, че проявява разбиране. Не вярваше на нито една дума от историята на непознатия.

— Съжалявам, че не мога да ви помогна, господин Джавахал. За нещастие, не сме намерили никакво бебе, нито пък сме чули някъде в района да е изоставено дете. Все пак, ако ми оставите адреса си, ще се свържа с вас, в случай че науча нещо. Боя се обаче, че ще се наложи да уведомя властите, ако чуя за дете, подхвърлено край сиропиталището. Такъв е законът и аз не мога да го заобиколя.

В продължение на няколко секунди мъжът безмълвно се взираше в Картър, без да мигне. Директорът издържа погледа му, запазвайки любезната си усмивка, макар че стомахът му се бе свил на топка, а пулсът му се бе ускорил, сякаш се намираще пред змия, готова да го клъвне. Най-сетне непознатият се усмихна радушно и посочи към Радж Бхаван, внушителната сграда на британското правителство, която се виждаше в далечината през завесата на дъжда.

— Вие, британците, стриктно съблюдавате законите и това ви прави чест. Нали лорд Уелсли^[6] бе решил да премести резиденцията на правителството в този величествен комплекс през 1799 г., за да придаде по-голяма тежест на закона? Или май беше през 1800 г.?

— Боя се, че не съм добре запознат с местната история — отвърна Картър, объркан от неочаквания обрат на разговора.

Джавahal леко се намръщи, изразявайки тактично и миролюбиво неодобрението си към крещящото невежество на събеседника.

— Калкута е възникнала само преди двеста и петдесет години и историята ѝ е тъй кратка, че най-малкото, което можем да направим за нея, е да я опознаем, господин Картър. Връщайки се към темата, бих

казал, че бележитото събитие е станало през 1799 г. Знаете ли каква била причината за преместването на резиденцията? Губернатор Уелсли заявил, че Индия трябва да бъде управлявана от дворец, а не от счетоводно бюро; с възгледите на владетел, а не на търговец на подправки. Забележителна идея, по мое мнение.

— Безспорно — съгласи се Картър и стана от креслото, готов да изпрати чудатия гост.

— Особено когато става дума за империя, където упадъкът се е превърнал в изкуство, а Калкута е главният му музей — добави Джавахал.

Картър кимна неопределено, без да е напълно сигурен с какво се съгласява.

— Съжалявам, че ви отнех толкова време, господин Картър — завърши Джавахал.

— Но моля ви — възрази директорът, — аз съжалявам, че не можах да ви бъда от полза. В такива случаи всички сме длъжни да помагаме според силите си.

— Така е — потвърди гостът и се изправи на свой ред. — Още веднъж ви благодаря за любезността. Бих искал да ви задам само един въпрос.

— Ще ви отговоря с най-голямо удоволствие — отвърна Картър, като вътрешно се молеше да се отърве час по-скоро от присъствието на този тип.

Сякаш прочел мислите му, посетителят се усмихна лукаво.

— До каква възраст остават децата във вашия приют, господин Картър?

Директорът не успя да скрие учудването си.

— Дано не съм проявил нетактичност — побърза да добави Джавахал. — Ако е така, не ми отговаряйте. Попитах просто от любопитство.

— Не се безпокойте, това не е тайна. Възпитаниците на „Св. Патрик“ остават под нашия покрив до деня, в който навършат шестнайсет години. Тогава приключва периодът на официалната опека. След този срок вече са възрастни хора, поне в очите на закона, и могат да вземат живота си в свои ръце. Както виждате, това е привилегирована институция.

Джавахал го изслуша внимателно и като че ли се замисли над проблема.

— Сигурно е мъчително за вас да виждате как отлитат от гнездото, след като сте се грижили за тях толкова години — отбеляза накрая. — В известен смисъл вие сте баща на всички тези деца.

— Това е част от работата ми — излъга Картър.

— Естествено. Но, ако смея да попитам, как разбирате каква е истинската възраст на дете, което няма родители и семейство? Чиста формалност, предполагам...

— За рожден ден на всеки от питомците ни се приема датата, когато е постъпил при нас. Понякога самото заведение прави приблизителни изчисления на възрастта — обясни Картър, притеснен от перспективата да обсъжда вътрешните работи на сиропиталището с непознатия.

— Това ви превръща в малък Бог, господин Картър — отбеляза Джавахал.

— Не намирам сравнението за уместно — сухо отвърна директорът.

Джавахал с наслада наблюдаваше неудоволствието, изписало се на лицето на събеседника му.

— Простете дързостта ми, господин Картър. Въпреки всичко се радвам, че се запознахме. Не е изключено да ви посетя в бъдеще и да направя дарение на благородното ви заведение. Може би ще се върна след шестнайсет години; така ще мога да се запозная с юношите, които днес ще станат част от голямото ви семейство...

— Стига да пожелаете, с удоволствие ще ви приемем тогава — отвърна Картър, като изпрати непознатия до вратата на кабинета си. — Дъждът май пак се е усилил. Може би ще предпочетете да изчакате, докато утихне?

Мъжът се обърна към него и очите му проблеснаха ярко като черни перли. От мига, в който бе прекрачил прага на кабинета, Джавахал сякаш бе претеглял всеки жест, всяко изражение на директора, душейки за слаби места в обясненията му и анализирайки търпеливо всяка дума. Картър съжали, че му бе предложил да се възползва от гостоприемството на „Св. Патрик“. В този миг едничкото му желание бе да види гърба на неприятния гост, та дори навън да вилнееше ураган.

— Дъждът скоро ще спре, господин Картър — отвърна Джавахал. — Благодаря ви все пак.

Точна като часовник, Вендела чакаше в коридора края на срещата, за да изпроводи посетителя до изхода. От прозореца на кабинета си Картър изпрати с поглед черната фигура, която се отдалечи под дъжда и накрая се скри из уличките в подножието на хълма. Директорът постоя известно време на прозореца, загледан в Радж Бхаван, резиденцията на правителството. След няколко минути, точно както бе предсказал Джавахал, дъждът спря.

Томас Картър си наля още една чаша чай и седна в креслото си, все така съзерцавайки града. Беше израснал в Ливърпул в приют, подобен на този, който ръководеше сега. Сред стените на онова заведение бе научил три неща, които винаги му бяха от полза: да оценява трезво материалните ценности, да обича класиците и — не на последно място — да надушва лъжците от мила разстояние.

Изпи си чая, без да бърза, и реши да започне да празнува петдесетия си рожден ден, като отчете, че Калкута все още бе в състояние да го изненада. Отиде до бюфета със стъклената витрина и извади кутията с пури, които пазеше за специални случаи. Драсна кибритена клечка и запали ценната пура тържествено, сякаш извършваше свещенодействие.

После, оползотворявайки докрай пламъка на клечката, измъкна писмото на Ариами Бозе от чекмеджето и го запали. Докато изписаният пергамент полека се превръщаше в пепел върху малък поднос с емблемата на приюта, гравирана върху него, Картър пушеше с наслада. Реши да кръсти новия питомец на „Св. Патрик“ Бен в чест на един от младежките си кумири, Бенджамин Франклин, и си обеща, че ще направи всичко възможно, за да намери момчето сред тези стени семейството, което съдбата му бе отнела.

Преди да пристъпя към описание на основните събития от този разказ, които се случиха шестнайсет години по-късно, трябва да направя кратко отклонение, за да представя някои от героите. Достатъчно е да кажа, че докато гореописаните събития се разгръщаха в Калкута, някои от нас още не се бяха появили на бял свят, а други се бяха родили едва няколко дни преди това. Ала всички

имахме нещо общо, едно обстоятелство, което в крайна сметка ни събра под покрива на „Св. Патрик“: никой от нас нямаше семейство или домашно огнище.

Научихме се да оцеляваме без тези две неща или, по-точно казано, като си измислихме собствено семейство и си създадохме свой дом. Семейство и дом, избрани по своя воля, където лъжата и сляпата случайност нямаха място. Бяхме седмина и никой от нас не познаваше друг баща освен господин Томас Картър с неговите речи за мъдростта, скрита в писанията на Данте и Вергилий; не познавахме и друга майка освен Калкута с тайните, които пазеха нейните улици под звездите на Бенгалския полуостров.

Нашият частен клуб имаше колоритно име, чийто истински произход бе известен само на Бен. Той го бе кръстил по своя прищявка, макар някои да подозираха, че бе заимствал наименованието от стар пощенски каталог на търговски фирми-вносители от Бомбай. Както и да е, обществото „Чоубар“ възникна на даден етап от живота ни и напълно засенчи обичайните приютски игри, които вече не ни блазнаха. По това време бяхме достатъчно захитрели, за да се измъкваме безнаказано от сградата в потайна доба, след комендантския час, обявен от достопочтената Вендела. Оттам отивахме направо в резиденцията на нашия клуб — една извънредно тайнствена и, според мълвата, омагьосана сграда, необитаема от десетилетия. Тя се издигаше на ъгъла на Котън Стрийт и Брейбърн Роуд, в сърцето на Черния град и само на няколко пресечки от река Хугли.

В интерес на истината, голямата изоставена къща, която с гордост наричахме Среднощния дворец (предвид на часовете, в които протичаха пленарните ни заседания), съвсем не бе омагьосана. Славата, че е обитавана от духове, се бе разнесла не без нашето подмолно участие. Сирадж, един от членовете-учредители на обществото ни, неизлечим астматик и вещь познавач на всевъзможни истории за привидения, свръхестествени явления и чародейства в Калкута, съчини една достатъчно зловеща и правдоподобна легенда за някакъв предишен обитател на дома. Тази измислица държеше натрапниците далеч от нашето тайно убежище.

Накратко, в центъра на историята бе призракът на стар търговец. Както си му е редът, той се рееше из къщата, увит в бял

саван, с очи като пламтящи въглени и щръкнали от устата му дълги вълчи зъби — и бе жаден за непредпазливи души, водени от празно любопитство. Разбира се, обогатяването на образа му с подробностите за очите и зъбите беше личен принос на Бен. Той страстно обичаше да съчинява такива страховити истории, че в сравнение с тях сюжетите на любимите класици на господин Картър — в това число Софокъл и кръвожадният Омир — изглеждаха като детски залъгалки.

Въпреки че името му звучеше несериозно, обществото „Чоубар“ бе отбран клуб и със строгостта на правилата си не отстъпваше на клубовете, нароили се в едуардианските^[7] сгради в центъра на Калкута и подражаващи на лондонските си съименници. Тези салони, в които човек можеше да си живурка безгрижно с чаша бренди в ръка, бяха рождено право на най-висшите кръгове на англосаксонската аристокрация. Нашата обстановка, разбира се, не се отличаваше с такъв блясък, но затова пък целите ни бяха далеч по-благородни.

Обществото „Чоубар“ беше основано с оглед изпълнението на две неотменни задачи. Първата бе да се гарантира на всеки от седемте му члена помощта, закрилата и безусловната подкрепа на останалите при всякакви обстоятелства, опасности или несгоди. Втората бе да се споделят познанията, придобити от всеки от нас, да се направят общо достояние, за да се подготвим по-добре за деня, в който сяхмем да се впуснем в широкия свят поединично.

Всеки член се бе заклел в името си и честта си (нямахме близки роднини, в които да се кълнем) да изпълнява тези две задачи и да пази в тайна обществото. За седемте години на съществуването му нито веднъж не приехме нов член. Излъгах ви — направихме едно изключение, но ако го разкажа сега, ще изпреваря развоя на събитията...

Надали е имало някога клуб, чиито членове да са толкова сплотени и верни на клетвата си. Отличавахме се от клубовете на заможните господа от Мейфеър^[8], защото никой от нас нямаше дом или любим човек, който да го очаква след сбирките в Среднощния дворец. Трябва да отбележа още нещо — за разлика от старите взаимоспомагателни дружества на възпитаниците на Кеймбридж, нашето общество приемаше в редиците си и жени.

И тъй, ще започна с първата жена, която положи клетва като член-учредител на обществото „Чоубар“, въпреки че в момента на церемонията никой от нас (включително упоменатата, която по това време беше деветгодишна) не мислеше за нея като за жена. Казваше се Изабел и, по собствените и думи, беше родена за светлините на рампата. Мечтаеше да стане наследничка на Сара Бернар, да омайва публиката от Бродуей до Шафтсбъри Авеню^[9] и да отнеме хляба на звездите на зараждащата се киноиндустрия в Холивуд и Бомбай. Изабел събираше изрезки от вестници и театрални програми, сама си пишеше пиеси („монодрами“, както ги наричаше) и ги изпълняваше пред нас със забележителен успех. Особено се открояваха отличните и изображения на фатална жена на ръба на пропастта. А под екстравагантния ѝ талант и склонността към мелодрама се криеше най-острият ум в групата (като изключим може би само Бен).

Най-бързите крака обаче принадлежаха на Рошан. Никой не можеше да тича като това момче, израснало по улиците на Калкута под грижите на крадци, просяци и прочее обитатели на онази джунгла от мизерия, която представляваха нововъзникналите квартали в южната част на града. Когато Рошан бе осемгодишен, Томас Картър го доведе в „Св. Патрик“ и след няколко бягства и завръщания той най-сетне реши да остане при нас. Сред дарбите му беше и ключарството. Нямаше на земното кълбо ключалка, която да устои на уменията му.

Вече споменах Сирадж, нашия специалист по омагьосани къщи. Освен с астмата, с бледия тен и крехкото си здраве, той се отличаваше с енциклопедична памет, особено по отношение на мрачните легенди, свързани с града (а такива знаеше стотици). В областта на призрачните истории, които придаваха цвят на знаменитите ни вечерни сбирки, Сирадж играеше ролята на документалист, а разказвачът беше Бен. Като се почне от призрачния ездач на Хейстингс Хаус, та до привидението на водача на въстанието^[10] от 1857 г. (в това число и смразяващата случка с тъй наречената черна дупка на Калкута^[11], където загинали над сто души, задушени при обсадата на стария форт „Уилям“), нямаше зловец инцидент от историята на града, който да убегне от вниманието, анализа и архива на Сирадж. Излишно е да се каже, че

останалите от нас приветстваха с радост тази негова страст. За свое нещастие, Сирадж изпитваше почти нездраво обожание към Изабел. Поне веднъж на всеки шест месеца предложенията му за бъдещ брак (неизменно отхвърляни) предизвикваха романтична буря сред групата и обостряха астмата на клетия отблъснат влюбен.

Сърцето на Изабел принадлежеше на Майкъл — високо, стройно и мълчаливо момче, склонно да изпада в продължителна меланхолия без видима причина. Майкъл се отличаваше с една съмнителна привилегия — бе познавал и помнеше родителите си, загинали при обръщане на претоварена гемия по време на наводнение в делтата на Ганг. Той бе скъп на думи и добър слушател. Имаше само един начин да се отгатнат мислите му: чрез десетките рисунки, които правеше всеки ден. Бен често казваше, че ако на тоя свят имало няколко Майкълъвци, той би инвестирал цялото си богатство (все още неспечелено) в акции на компаниите от хартиената промишленост.

Най-добрият приятел на Майкъл беше Сет, яко бенгалско момче със сериозно изражение, което се усмихваше около шест пъти в годината, а дори и тогава с известно колебание. Сет беше ученолюбив, усвояваше жадно всевъзможни знания, поглъщаше неуморно любимите класици на господин Картър и беше запален по астрономията. Когато не беше с нас, усърдно се трудеше над конструирането на някакъв странен телескоп, с който според Бен човек не би могъл да види дори пръстите на краката си. Сет никога не можеше да оцени донякъде язвителното чувство за хумор на Бен.

Не съм описал единствено Бен и въпреки че го оставих за накрая, ми е много трудно да говоря за него. Той беше различен всеки ден. Настроението му се менеше през половин час; продължителни периоди на унило мълчание се редуваха с бурна активност, която изтощаваше всички ни. Един ден искаше да стане писател, на следващия — откривател и математик, на по-следващия — мореплавател или водолаз, а през останалото време — всичко това плюс още няколко неща. Бен измисляше математически теории, които дори самият той не успяваше да запомни, и съчиняваше толкова абсурдни приключенски истории, че собственооръчно ги унищожаваше седмица след написването им, засрамен, че изпод перото му са излезли такива врели-некипели. Постоянно ни

обстрелваше с чудати хрумвания и заплетени каламбури, които неизменно отказваше да повтори. Бен беше като бездънен сандък, пълен с изненади, а също и със загадки, със светлини и сенки. Той беше — и навярно все още е, макар че не сме се виждали от десетилетия — най-добрият ми приятел.

Що се отнася до мен, няма много за разказване. Наричайте ме просто Иън. Имах само една мечта, и то скромна: да уча медицина и да стана лекар. Съдбата беше благосклонна към мен и желанието ми се сбъдна. Както написа веднъж Бен в едно от писмата си, аз „просто минавах оттук и станах очевидец на събитията“.

Спомням си, че през последните дни на онзи месец май 1932 г. ние, седемте члена на обществото „Чоубар“, щяхме да навършим шестнайсет години. Това беше съдбовна възраст, очаквана от всички ни със страх и същевременно с нетърпение.

На тази възраст приютът „Св. Патрик“ щеше да ни върне, съгласно устава си, в обществото, за да израснем като отговорни мъже и жени. Датата имаше и друго значение, което всички отлично осъзнавахме: окончателното разтурване на обществото „Чоубар“. След това лято пътищата ни щяха да се разделят и въпреки обещанията и любезните лъжи, с които сами се заблуждавахме, знаехме, че връзката, която ни сплотяваше, не след дълго ще изчезне като пясъчен замък на морския бряг.

Толкова спомени съм запазил от онези години в приюта, че дори днес се сецваме усмивка за духовитостите на Бен и за фантастичните истории, които си споделяхме в Среднощния дворец. Но от всички образи, които отказват да се изгубят в потока на времето, навярно най-живо си спомням онази фигура, която неведнъж ми се привиждаше по здрач в общото спално помещение на момчетата в „Св. Патрик“ — дълга и тъмна стая с висок сводест таван, напомняща болнично отделение. Предполагам, че благодарение на безсънието, от което страдах (то премина чак две години след преместването ми в Европа), ставах зрител на разни неща, докато останалите край мен спяха блажено.

Именно там, в онази бездушна спалня, много пъти ми се струваше, че съзирам някаква бледа светлина, прекосяваща помещението. Не знаейки как да реагирам, се опитвах да се надигна и да проследя отражението до другия край на стаята. В този миг

виждах отново познатия образ, който бях сънувал в много други случаи. Безплътният силует на жена, обгърната от призрачно сияние, бавно се навеждаше над леглото, в което Бен спеше непробудно. Аз винаги се напъгах да си държа очите отворени и като че ли виждах как светлостарната дама майчински милваше моя приятел. Взирах се в овалното и, прозрачно лице, оградено с ореол от неясна светлина. Дамата вдигаше очи и ме поглеждаше. Вместо да изпитам страх, аз охотно потъвах в кладенеца на скръбния и поглед. Сияйната принцеса ми се усмихваше, погалваше още веднъж лицето на Бен и се разтваряше във въздуха като сребърен дъжд.

Винаги съм смятал, че това видение бе сянката на майката, която Бен не познаваше. И някъде в сърцето си хранех детинската надежда, че ако някой ден успея да заспя дълбоко, едно такова видение ще бди и над мен. Това бе единствената тайна, която никога не споделих с никого, даже и с Бен.

---

[1] Британска крепост, построена през 1701–1706 г. на източния бряг на р. Хугли. С нейното строителство започва историята на град Калкута. ↑

[2] Майдан (букв. „открито поле“) — най-големият градски парк в Калкута, исторически и културен център. ↑

[3] Храм, посветен на богинята Кали. ↑

[4] Европейската (британската) част на Калкута се наричала Белият град за разлика от Черния град — индийската част. ↑

[5] Генерал-майор Робърт Клайв, първи барон Клайв (1725–1774), известен също като Клайв Индийски — британски офицер, установил военно и политическо върховенство на Източноиндийската компания в Бенгалия. ↑

[6] Ричард Коли, първи маркиз Уелсли (1760–1842) — английски държавен деятел, колониален администратор, генерал-губернатор на Индия от 1798 до 1805 г. ↑

[7] Едуардианска архитектура — архитектурен стил, популярен по време на царуването (1901–1910) на Едуард VII (1841–1910), крал на Великобритания и Ирландия, император на Индия. Годините на царуването му се наричат „едуардианска епоха“ (по аналогия с викторианската епоха), като понякога се разширяват и до началото или дори до края на Първата световна война. ↑

[8] Мейфеър — квартал в централен Лондон, част от окръг Уестминстър. ↑

[9] Шафтсбъри Авеню — улица в центъра на Лондон, известна също като „лондонският Бродуей“ заради разположените на нея театри. ↑

[10] Индийското въстание от 1857 г., известно още като Първа война за независимост или Сипайски метеж, е въоръжено въстание в Северна и Централна Индия, насочено срещу британското колониално управление на субконтинента. ↑

[11] Черната дупка на Калкута — влязло в историята название на малък затвор в калкутския форт „Уилям“, където през нощта на 20 юни 1756 г. умрели от задушаване мнозина от отбраняващите града англичани. Те били хвърлени в затвора от бенгалския наваб Сирадж уд-Даула, превзел форт „Уилям“ на 19 юни 1756 г. Броят на загиналите е спорен. ↑

ПОСЛЕДНАТА НОЩ НА ОБЩЕСТВОТО „ЧОУБАР“

Калкута, 25 май 1932 г.

През всичките години, в които бе оглавявал приюта „Св. Патрик“, Томас Картър бе преподавал литература, история и аритметика с увереността на човек, който от всичко разбира, макар и да не е блестящ специалист в никоя област. Единственото, за което не знаеше как да подготви учениците си, бе раздялата с тях. Година след година пред него преминаваха изпълнените със страх и надежда лица на онези, които законът скоро щеше да постави извън влиянието и закрилата на ръководената от него институция. Гледайки как напускат сиропиталището, Томас Картър мислено ги сравняваше с празните страници на книга, в която той бе написал първите глави на историята, но не му бе позволено да я завърши.

Въпреки строгата си външност на човек, непредразположен към емоционални изблици и гръмки речи, директорът се боеше повече от всеки друг от онази съдбовна дата, в която въпросните недовършени книги щяха завинаги да напуснат неговото писалище. Скоро щяха да преминат в непознати ръце и може би други пера щяха без особени скрупули да допишат сюжета с мрачни продължения, твърде различни от мечтите и очакванията, с които неговите възпитаници предприемаха самотния си полет из улиците на Калкута.

Опитът го бе заставил да се откаже от желанието да проследява съдбата им, щом веднъж излезеха от опеката му. За Томас Картър сбогуването обикновено бе придружено от горчивия вкус на разочарованието — рано или късно откриваше, че тези млади хора, които животът бе лишил от минало, явно бяха лишени и от бъдеще.

В онази гореща майска вечер, заслушан в гласовете на младежите в двора на сградата, където бе организирана скромна прощална забава, директорът се вираше в светлините на Калкута от мрака на кабинета си. Градът искреше под звездния свод, а ята черни

облаци се носеха към хоризонта като мастилени петна в чаша бистра вода.

За пореден път бе отклонил поканата да се присъедини към забавата и сега седеше тихо в креслото си, без друга светлина освен пъстрите отражения от хартиените фенери, с които Вендела и учениците бяха окичили дърветата в двора и фасадата на „Св. Патрик“, сякаш бе кораб, украсен за спускането си във вода. Щеше да има достатъчно време да изрече прощалните си думи през малкото останали дни, преди да спази официално установения ред и да върне децата пак на улиците, от които ги бе избавил.

Както бе станало обичайно през последните години, не мина много време и Вендела потропа на вратата му. Този път влезе, без да дочака отговор, и затвори вратата зад гърба си. Картър погледна оживеното лице на старшата сестра и ѝ се усмихна в тъмното.

— Остаряваме, Вендела — рече директорът.

— Вие остарявате, Томас — поправи го тя. — Аз съзрявам. Няма ли да дойдете на празненството? Децата много биха се радвали да ви видят. Казах им, че тържествата не са вашата стихия... Ама след като не са ме слушали толкова години, няма да започнат да ме слушат сега.

Картър запали лампичката на писалището си и с жест покани сестрата да седне.

— От колко години сме заедно, Вендела?

— Двайсет и две, господин Картър. Повече, отколкото изтърпях с покойния си съпруг, царство му небесно.

Директорът се засмя на шегата ѝ.

— Как успяхте да ме издържите толкова време? — полюбопитства той. — Хайде, изплюйте камъчето. Днес е празник и съм благоразположен.

Вендела сви рамене и се заигра с късче алена серпантина, заплело се в косите ѝ.

— Заплащането не е лошо, пък и харесвам децата. Наистина ли няма да слезете?

Картър бавно поклати глава.

— Не искам да им развалям празника — обясни той. — А и няма да понеса още някоя от своеобразните шегички на Бен.

— Бен се е кротнал тази вечер — каза Вендела. — Тъгува, предполагам. Момчетата вече връчиха билета на Иън.

Лицето на директора грейна. Членовете на обществото „Чоубар“ (чието засекретено съществуване, противно на всички предвиждания, бе добре известно на Картър) от месеци събираха пари, за да купят на приятеля си Иън билет за кораб до Саутхамптън; искаха да му го връчат като прощален подарък. Иън от години изразяваше желание да следва медицина и Картър — по предложение на Бен и Изабел — бе писал до редица английски училища писма, в които даваше добри препоръки за момчето и ходатайстваше да му отпуснат стипендия. Уведомлението за стипендията бе пристигнало преди година, но цената на пътуването до Лондон надхвърляше всички очаквания.

Този проблем предизвика различни реакции: Рошан предложи да ограбят кантората на една корабна компания, която се намираше на две пресечки от сиропиталището. На Сирадж му хрумна да организират томбола. Картър изтегли една сума от оскъдните си лични спестявания, а Вендела последва примера му, но пак не беше достатъчно.

В крайна сметка Бен реши да напише пиеса в три действия, озаглавена „Призраците на Калкута“ (фантастична галиматия, в която умираха всички, че дори и сценичните работници). Главната роля на героинята лейди Уиндмеър бе поверена на Изабел, останалите от групата изпълняваха второстепенни роли, а с една особено бомбастична сцена се нагърби самият Бен. Пиесата бе представена в различни училища в града и въпреки че бе посрещната хладно от критиката, пожъна забележителен успех сред своята публика. В резултат на това бе събрана останалата сума, с която трябваше да се финансира пътуването на Иън. След този дебют Бен се развихри в пламенен панегирик за комерсиалното изкуство и за безпогрешния усет на публиката да разпознава шедеврите.

— Иън се просълзи, когато му връчиха подаръка — каза Вендела.

— Той е чудесен момък, малко неуверен в себе си, но наистина чудесен. Ще оползотвори добре билета и стипендията — гордо рече Картър.

— Питаше за вас. Искаше да ви благодари за помощта.

— Нали не сте му казали, че съм дал пари от собствения си джоб? — попита директорът разтревожено.

— Казах му, но Бен ме опроверга, като заяви, че сте изхарчили целия тазгодишен бюджет, за да погасявате дълговете си от комар —

отбеляза сестрата.

Глъчката от празненството все така ехтеше в двора. Картър се навъси.

— Това момче е същински дявол. Ако бездруго не си тръгваше оттук, лично щях да го изхвърля.

— Но вие го обожавате, Томас — разсмя се Вендела, надигайки се от креслото. — И той го знае.

Тя се отправи към вратата, но на самия праг се обърна. Не се предаваше лесно.

— Защо не слезете все пак?

— Лека нощ, Вендела.

— Скучен старец, това сте вие!

— Хайде да не зачекваме темата за възрастта, че ще се видя принуден да изоставя кавалерския тон...

Уверила се в безполезността на упорството си, сестрата измърмори нещо под сурдинка и остави Картър на мира. Директорът на „Св. Патрик“ загаси отново настолната си лампа и предпазливо пристъпи към прозореца, за да зърне празненството през процепите на жалюзите. Градината бе озарена от бенгалски огньове и фенерите хвърляха бакърени отблясъци по познатите усмихнати лица под пълната луна. Картър въздъхна. Въпреки че никой от възпитаниците му не си даваше сметка за това, всички имаха еднопосочен билет до някое място, но само Иън знаеше къде отива.

* * *

— Остават двайсет минути до полунощ — обяви Бен.

Очите му блестяха, докато гледаше как фойерверките разпръскват във въздуха дъжд от златни искри.

— Дано Сирадж да ни е приготвил някои добри истории тази вечер — каза Изабел, разглеждайки внимателно дъното на чашата си срещу светлината, сякаш очакваше да намери нещо в нея.

— Приготвил е най-добрите! — увери я Рошан. — Днес е последната ни нощ! Краят на обществото „Чоубар“.

— Какво ли ще стане с Двореца? — зачуди се Сет.

От години никой от тях не наричаше изоставената съборетина с друго име.

— Познай — предложи Бен. — Вероятно ще построят на негово място полицейски участък или банка. Нали това строят най-често, щом съборят нещо в някой град? По цял свят е така.

Присъединил се към тях, Сирадж обмисляше мрачните предсказания на Бен.

— Може пък да отворят театър — предположи хилавото момче, загледано в обекта на невъзможната си любов.

Бен подбели очи и поклати глава. Паднеше ли му случай да се подмаже на Изабел, Сирадж изгубваше всякакво достойнство.

— А може изобщо да не го пипнат — обади се Иън. Досега той бе слушал мълчаливо приятелите си, поглеждайки крадешком към рисунката, която Майкъл скицираше върху малък лист хартия.

— Какво рисувате там, Каналето^[1]? — попита Бен незлобливо.

Майкъл за пръв път вдигна очи от рисунката и погледна приятелите си, които го зяпаха, сякаш е паднал от луната. Усмихна се плахо и им показа листа.

— Това сме ние — обясни портретистът на клуба на седемте.

Потънали в благоговейно мълчание, останалите шест члена на обществото „Чоубар“ разглеждаха рисунката цели пет секунди. Пръв отвърна очи Бен. Майкъл забеляза на лицето на приятеля си онова непроницаемо изражение, което придобиваше, когато го връхлитаха странните му пристъпи на меланхолия.

— Че това моят нос ли е? — попита Сирадж. — Аз нямам такъв нос! Прилича на рибарска кукичка!

— Точно това имаш — отвърна Бен с усмивка, която успя да заблуди всички освен Майкъл. — Не се оплаквай; ако не беше този профил, от теб щеше да се вижда само една права линия.

— Дай да видя — намеси се Изабел, като взе изображението и го разгледа внимателно под светлината на един примигващ фенер. — Значи така ни виждаш?

Майкъл кимна.

— На рисунката гледаш в различна посока от останалите — отбеляза Иън.

— Майкъл винаги гледа онова, което другите не виждат — рече Рошан.

— И какво толкова си видял в нас, което да е недостъпно за другите, Майкъл? — попита Бен.

Той отиде до Изабел и се зае да изучава груповия портрет. Дебелите моливни щрихи изобразяваха приятелите пред езеро, в което се оглеждаха лицата им. Голяма пълна луна бе увиснала в небето, а под нея имаше гора, която се губеше в далечината. Бен разгледа размазаните отражения върху водната повърхност и ги сравни с лицата на фигурите, застанали на ръба на езерцето. Израженията им не съответстваха на отраженията си. Гласът на Изабел го изтръгна от мислите му.

— Може ли да я задържа, Майкъл? — попита тя.

— Защо пък ти? — възрази Сет.

Бен сложи ръка на рамото на жилавото бенгалско момче и го изгледа кратко и многозначително.

— Нека я задържи — тихо рече той.

Сет кимна и Бен го потупа с обич по гърба. В същия миг забеляза с крайчеца на окото си една елегантно облечена възрастна дама, придружавана от момиче на приблизително тяхната възраст. Двете тъкмо бяха влезли в двора на „Св. Патрик“ и явно отиваха към главната сграда.

— Да не се е случило нещо? — прошепна Иън до него.

Бен бавно поклати глава.

— Имаме гости — отвърна, без да откъсва очи от жената и момичето. — Или нещо такова...

* * *

Когато Банким почука на вратата му, Томас Картър вече знаеше, че има посетители, защото бе видял жената и спътничката ѝ през прозореца, докато наблюдаваше празненството в двора. Запали настолната лампа и покани асистента си да влезе.

Банким беше млад мъж с изразени бенгалски черти и жив, остър поглед. Бе израснал в сиропиталището и се бе върнал в него — вече като учител по физика и математика, — след като бе преподавал няколко години в различни училища в провинцията. Щастливата развръзка на неговата история бе едно от изключенията, които крепяха

духа на Картър година след година. За директора нямаше по-голяма награда от тази — да види Банким като възрастен, който образова други младежи в същите класни стаи, в които сам бе седял преди време.

— Простете за безпокойството, Томас — рече Банким. — Но долу има една дама, която иска непременно да говори с вас. Казах ѝ, че не сте тук и че днес имаме празник, но тя не ще да чуе. Настоява много енергично, да не кажа по-силна дума.

Озадачен, Картър погледна първо асистента си, а после и часовника.

— Вече е почти полунощ. Коя е тази жена?

Банким сви рамене.

— Нямам представа, но съм сигурен, че няма да си тръгне, докато не я приемете.

— Не каза ли какво иска?

— Помоли ме само да ви предам това — отвърна Банким и му подаде малка лъскава верижка. — Каза, че ще разберете какво значи.

Картър взе верижката и я разгледа на светлината на настолната си лампа. Беше златен медальон — кръг, изобразяващ луна. Трябваша му няколко секунди, за да се сети откъде познава този образ, но после споменът избухна в паметта му. Директорът затвори очи и усети как стомахът му бавно се сви на топка. Притежаваше един твърде подобен медальон, скрит в кутията, която пазеше под ключ в стъкления шкаф на кабинета си. Медальон, който не бе виждал от шестнайсет години.

— Проблем ли има, Томас? — попита Банким, видимо разтревожен от промяната, която бе забелязал в изражението му.

Директорът на приюта се усмихна едва-едва и поклати глава, прибирайки верижката в джоба на ризата си.

— Съвсем не — отвърна лаконично. — Кажи ѝ да се качи. Ще я приема.

Банким го гледаше изненадано и за миг Картър си помисли, че някогашният му ученик ще му зададе въпрос, който не би искал да чуе. Но в крайна сметка асистентът само кимна и излезе от кабинета, като затвори безшумно вратата. Две минути по-късно Ариами Бозе влезе в личния храм на Томас Картър и свали воала, който покриваше лицето ѝ.

* * *

Бен наблюдаваше внимателно момичето, което чакаше търпеливо под аркадата на главния вход на „Св. Патрик“. Появилият се отново Банким бе дал на възрастната дама знак да го последва, а тя на свой ред с недвусмислено авторитетни жестове бе наредила на младата си спътница да я чака до вратата като каменна статуя. Жената очевидно бе дошла да се срещне с Картър и тъй като светският живот на директора беше доста скромнен, Бен реши, че едно среднощно посещение от мистериозна красавица — независимо от възрастта ѝ — трябва да се причисли към графата неочаквани събития. Той се усмихна и се съсредоточи отново върху девойката. Висока и стройна, тя носеше семпли, но необичайни дрехи, които изглеждаха ушити от човек с неповторим личен стил и очевидно не бяха купени от някой базар в Черния град. Лицето ѝ, което Бен не можеше да види ясно от мястото си, имаше меки черти, а бледата кожа сякаш излъчваше сияние.

— Има ли някой вкъщи? — прошепна Иън в ухото му.

Без да мигне, Бен само посочи с глава към момичето.

— Почти полунощ е — добави Иън. — Имаме сбирка в Двореца след няколко минути. Последно заседание, не забравяй!

Приятелят му кимна с отсъстващо изражение.

— Минутка само — каза той и тръгна решително към момичето.

— Бен — извика Иън след него. — Не сега, Бен...

Бен не му обърна внимание. Любопитството да разкрие загадката бе по-силно от протоколните тънкости на обществото „Чоубар“. Залепил на лицето си ангелската усмивка на образцов ученик, той се насочи право към девойката. Тя го видя да се приближава и сведе поглед.

— Здравей! Аз съм асистентът на господин Картър, директора на „Св. Патрик“ — подхвана въодушевено момчето. — Мога ли да ти помогна с нещо?

— Всъщност не. Твоят... колега вече заведе баба ми при директора.

— Баба ти? Разбирам. Надявам се, че работата не е сериозна. Искам да кажа, че вече е полунощ и се чудех дали не се е случило нещо.

Момичето се усмихна едва-едва и поклати глава. Бен ѝ върна усмивката. Гостенката не беше лесна плячка.

— Казвам се Бен — учтиво рече той.

— Шиър — представи се тя, поглеждайки към вратата, сякаш очакваше баба ѝ да се появи всеки момент.

Бен потри ръце.

— Е, добре, Шиър. Докато моят колега Банким отвежда баба ти в кабинета на господин Картър, аз навярно мога да ти предложа нашето гостоприемство. Шефът много държи да се отнасяме вежливо към посетителите.

— Не си ли малко младичък за асистент на директора? — попита Шиър, като избягваше погледа му.

— Младичък ли? Поласкан съм, но за жалост ще трябва да призная, че съвсем скоро ще навърша двайсет и три.

— Изобщо не ти личи — отвърна Шиър.

— Семейна черта — поясни Бен. — Кожата ни е устойчива на стареене. Представи си само, всички взимат майка ми за моя сестра, когато вървим заедно по улицата.

— Сериозно? — възкликна Шиър, сподавяйки нервния си смях. Не бе повярвала на нито една негова дума.

— И тъй, защо да не приемеш поканата ни? — настоя момчето. — Днес сме организирали прощална забава за някои от хлапетата, на които им предстои да ни напуснат. Тъжно е, но ги чака нов живот! В същото време е вълнуващо.

Шиър втренчи искрящите си очи в него и устните ѝ бавно се извиха в скептична усмивка.

— Баба ме помоли да я чакам тук.

Бен посочи вратата.

— Тук ли? — попита. — Точно на това място?

Тя кимна, озадачена от въпроса.

— Виждаш ли — поде момчето, като ръкомахаше оживено, — съжалявам, че ще трябва да ти го кажа, но... Е, надявах се, че няма да се наложи. Тия работи вредят на доброто име на заведението, но не ми оставяш друг избор. Имаме проблем с падащи елементи от фасадата.

Девојката го изгледа слисана.

— Падащи елементи?

Бен кимна угрижено.

— Именно. Печален факт. Ей тук, на същото място, на което си застанала, преди няма и месец старата ни готвачка госпожа Потс, Господ здраве да ѝ дава, бе ударена от парче тухла, паднало от втория етаж.

Шиър прихна да се смее.

— Не виждам нищо забавно в тази злощастна случка, ако ми позволиш да отбележа — каза Бен с леден тон.

— Не вярвам на нито една твоя дума. Изобщо не си асистент на директора, не си на двайсет и три години и никаква готвачка не е пострадала от дъжд от тухли — рече Шиър предизвикателно. — Откакто си отвори устата, само лъжеш на поразия.

Бен претегли внимателно ситуацията. Първата част от стратегията му бе на път да се провали, както впрочем можеше да се предвиди; трябваше да смени курса с благоразумна, но ловка маневра.

— Е, може малко да съм се поувлякъл, но не всичко, което казах, е лъжа.

— О, нима?

— Не те излъгах за името си. Наистина се казвам Бен. И това, че ти предлагам нашето гостоприемство, също е вярно.

Шиър се усмихна широко.

— С радост бих го приела, Бен, но трябва да чакам тук. Съвсем сериозно.

Момчето потри ръце и на лицето му се изписа кротко примирение.

— Добре. Ще чакам с теб — заяви тържествено. — Ако някоя тухла рече да падне, нека да се стовари върху мен.

Шиър сви безучастно рамене, загледана отново във вратата. Цяла минута измина в пълна тишина, без някой от тях да помръдне или да каже нещо.

— Ама че гореща нощ — обади се накрая Бен.

Девојката се обърна и го изгледа донякъде враждебно.

— Цяла нощ ли ще висиш тук? — попита тя.

— Хайде да се споразумеем така: ела да изпиеш една вълшебна леденостудена лимонада с мен и моите приятели и после ще те оставя на мира — предложи той.

— Не мога, Бен. Честна дума.

— Ще се отдалечим само на двайсетина метра. Можем да вържем звънче на вратата.

— Толкова ли е важно за теб? — попита Шиър.

Бен кимна.

— Това е последната ми седмица тук. Прекарал съм целия си живот на това място и след пет дни пак ще бъда сам. Съвсем сам. Не зная дали някога ще мога да прекарам друга нощ като тази, сред приятели. Ти не знаеш какво е това.

Шиър го изгледа продължително.

— Напротив, знам — рече накрая. — Хайде, заведи ме при тая твоя лимонада.

* * *

Когато Банким — не без известно колебание — ги остави насаме в кабинета, Картър си наля малка чаша бренди и предложи друга на посетителката. Ариами му отказа и го изчака да седне в креслото си с гръб към големия прозорец, под който младежите все още празнуваха, без да подозират за ледената тишина, възцарила се в тази стая. Директорът едва накваси устни с алкохола и погледна въпросително старата дама. Времето не бе накърнило властните ѝ черти и очите ѝ все още горяха с онзи вътрешен огън, с който Картър бе запомнил жената, която преди цяла вечност бе съпруга на най-добрия му приятел. Двамата дълго се гледаха, без да продумат.

— Слушам ви — рече най-сетне Картър.

— Преди шестнайсет години се видях принудена да ви поверя живота на едно момченце, господин Картър — поде Ариами тихо, но твърдо. — Това бе едно от най-трудните решения, които някога съм взимала, и добре зная, че през изминалите години не сте излъгали доверието ми. През цялото това време не пожелах да се намеся в живота на момчето, защото си давах сметка, че никъде другаде няма да е по-добре, отколкото тук, под вашата закрила. Никога не ми се удаде възможност да ви благодаря за стореното.

— Просто изпълних дълга си — отвърна директорът. — Но едва ли това е поводът, по който сте дошли в този късен час.

— Ще ми се да беше така, но познахте — за друго съм дошла — рече Ариами. — Животът на момчето е в опасност.

— Бен.

— Това е името, което сте му дали. На вас, господин Картър, дължи всичко, което е станал, всичко, което е научил. Но има нещо, от което вече не можем да го предпазим нито вие, нито аз: миналото.

Стрелките на часовника на Томас Картър се събраха отвесно, сочейки полунощ. Той пресуши чашата с бренди и погледна през прозореца към двора. Отвън Бен разговаряше с някакво момиче, което директорът не познаваше.

— Както казах одеде, слушам ви — повтори той.

Ариами се поизправи в креслото, скръсти ръце в скута си и заговори...

* * *

— Цели шестнайсет години съм бродила из тази страна в търсене на убежища. Преди две седмици, докато се възстановявах от болест в дома на едни роднини в Делхи, където бях отседнала за месец, пристигна писмо, адресирано до мен. Никой не знаеше и не би могъл да знае, че аз и внучката ми се намираме там. Когато отворих писмото, вътре имаше само празен лист хартия без нито една буквичка, написана на него. Отначало помислих, че е станала грешка или някой е решил да се пошегува. После разгледах плика — имаше щемпел от пощенската служба на Калкута. Мастилото беше размазано и не се виждаше добре, но все пак успях да разчета датата: 25 май 1916 г.

Прибрах писмото, което явно бе пътувало шестнайсет години из Индия, за да стигне вратата на дома, до който само аз имах достъп, и не го погледнах отново до тази вечер. Уморените ми очи не ми бяха изиграли лоша шега — действително това бе датата, която бях видяла на неясния печат, но нещо друго се бе променило. Празният лист хартия сега съдържаше един ред, написан с червено мастило — толкова прясно, че се размаза върху порестата хартия, щом го докоснах с пръсти. „Вече не са деца, стара жено. Върнах се да си взема своето. Махни се от пътя ми.“ Тези думи прочетох в писмото, преди да го хвърля в огъня.

Тогава разбрах кой го е пратил; разбрах също, че е дошло време да изровя старите спомени, които бях погребала през последните години. Не зная дали някога съм ви разказвала за дъщеря си Килиан, господин Картър. Сега съм само една старица, която очаква края на дните си, но съм била и майка, майка на най-прекрасното създание, което този град някога е виждал.

Спомням си онова време като най-щастливото в живота ми. Килиан се омъжи за един от най-даровитите хора в страната ни и отиде да живее с него в къщата, която сам бе построил в северната част на града — къща, невиджана дотогава. Съпругът на дъщеря ми, Лахаважд Чандра Чатърджи, беше инженер и писател. Той бе един от първите, проектирали телеграфската мрежа в страната, един от първите, проектирали системата за електрификация, която ще определи бъдещето на нашите градове, един от първите, построили железопътна мрежа в Калкута... Изобщо един от първите във всичко, което си поставеше за цел да направи.

Но тяхното щастие не трая дълго. Чандра Чатърджи загина в страшния пожар, който унищожи старата гара Джитърс Гейт на отсрещния бряг на Хугли. Сигурно сте виждали тази сграда някой път. Сега е напълно изоставена, но на времето беше една от най-великолепните постройки в Калкута — многоетажна метална структура с революционни нововъведения, набраздена от тунели, със система за вентилация и за хидравлическа връзка. Инженери от цял свят идваха да се дивят на това чудо, сътворено от инженера Чандра Чатърджи.

В нощта на тържественото откриване в Джитърс Гейт по неизвестни причини избухна пожар. Един влак, който возеше повече от триста изоставени деца за Бомбай, се запали и остана погребан в тъмните тунели, чезнещи в земята. Никой не излезе жив от него и той все още е заседнал в сенките на подземния лабиринт от галерии в западния край на Калкута.

Нощта, в която инженерът и децата загинаха във влака, бе запомнена от жителите на града като една от най-големите трагедии, сполетели някога Калкута. Мнозина я изтълкуваха като знамение, че над града се спуска мрак за вечни времена. Не липсваха слухове, че пожарът е бил предизвикан от група британски финансисти, на които новата железопътна линия би донесла загуби, показвайки, че морският

превоз на стоки, едно от големите търговски начинания от времето на лорд Клайв и колониалната компания, вече е отживелица. Влакът беше бъдещето. Релсите бяха пътят, който можеше да отведе някой ден тази страна и този град до нова епоха, свободна от британското господство. В нощта, когато Джитърс Гейт изгоря, тези блянове се превърнаха в кошмари.

Броени дни след изчезването на Чандра моята дъщеря Килиан, която очакваше първото си дете, получи заплахи от някакъв странен тип, изплувал от сенките на Калкута — убиец, заклел се да погуби съпругата и потомците на човека, когото обвиняваше за всичките си нещастия. Този мъж, този престъпник бе причинил пожара, отнел живота на Чандра. Един млад офицер от британската армия — лейтенант Майкъл Пийк, някогашен ухажор на дъщеря ми, се опита да спре безумеца, но задачата се оказа много по-сложна, отколкото бе очаквал.

През нощта, в която дъщеря ми щеше да роди, неколцина мъже нахлуха в дома ѝ и я отвлякоха. Наемни убийци, хора без име и съвест — по улиците на този град лесно можеш да намериш такива срещу жалки грошове. На ръба на отчаянието, лейтенантът цяла седмица търси дъщеря ми под дърво и камък. След тези драматични седем дни Пийк бе осенен от ужасно предчувствие, което се оказа вярно. Убиецът бе отвел Килиан в самите недра на руините на Джитърс Гейт. Там, сред нечистотията и останките от трагедията, тя бе родила момчето, което вие превърнахте в мъж, господин Картър.

Бе родила Бен и сестра му, която аз се опитах да направя жена. Също както вие постъпихте с момчето, аз ѝ дадох име, името, което нейната майка винаги бе мечтала тя да носи: Шиър.

Рискувайки живота си, лейтенант Пийк успя да изтръгне двете деца от ръцете на убиеца. Но злодеят, заслепен от гняв, се закле да проследи дирята им и да ги убие, щом пораснат достатъчно, за да отмъстят за покойния си баща, инженера Чандра Чатърджи. Това бе едничката му цел: да заличи на всяка цена следите от живота и делото на своя враг.

Килиан умря, заричайки се, че душата ѝ няма да намери покой, докато не узнае, че децата ѝ са в безопасност. Лейтенант Пийк, човекът, който тайно я бе обичал колкото собственият ѝ съпруг, даде живота си, за да изпълни последната ѝ воля. На 25 май 1916 г. той успя

да прекоси река Хугли и да ми предаде децата. До ден-днешен не знаех какво е станало с него после.

Реших, че единственият начин да спася живота на внуците си е да ги разделя и да скрия самоличността и местонахождението им. Останалото от историята на Бен вие го знаете по-добре от мен. Що се отнася до Шиър, взех я под закрилата си и поех на дълго пътуване из цялата страна. Отгледах я и й вдъхнах почит към паметта на забележителния мъж, който беше баща ѝ, и на забележителната жена, която ѝ бе дала живот — моята дъщеря. Никога не ѝ разказах повече, отколкото сметнах за необходимо. В наивността си даже взех да мисля, че разстоянието в пространството и времето ще заличи следите от миналото, но съдбата не може да се промени. Когато получих онова писмо, разбрах, че е дошъл краят на бягството ми и че трябва да се върна в Калкута, за да ви предупредя. Не бях откровена с вас в писмото, което ви написах в онази нощ, господин Картър, но послушах сърцето си, вярвайки, че постъпвам правилно.

Затова взех внучката — не можех да я оставя сама, при положение че убиецът знаеше къде се намираме — и потеглих обратно към Калкута. През цялото пътуване не можех да се отърся от една мисъл, която се натрапваше в съзнанието ми все по-отчетливо. Докато се приближавахме към целта си, у мен се засилваше убеждението, че сега, когато Бен и Шиър са оставили детството зад гърба си, убиецът се е пробудил отново от мрака, за да изпълни старото си обещание. Разбрах също — с онази яснота, която ни носи предчувствието за надвиснала беда, — че този път той няма да се спре пред нищо и пред никого...

* * *

Томас Картър дълго мълча, вперил поглед в ръцете си, които почиваха на писалището. Когато вдигна очи, видя, че Ариами все още седи пред него и следователно чутата история не бе просто игра на въображението му. В този миг единственото разумно нещо, което можа да измисли, бе да напълни отново чашата си с бренди и да вдигне самотен тост за свое здраве.

— Не ми вярвайте...

— Не съм казал такова нещо — уточни Картър.

— Нищо не казахте — рече Ариами. — Точно това ме тревожи.

Директорът отпи от брендито и се зачуди какво го бе накарало да чака цели десет години, за да разкрие опияняващата прелест на огнената течност, която усърдно бе пазил в шкафа си като някаква реликва без практическа стойност.

— Не е лесно да се повярва в това, което току-що ми разказахте, Ариами — отвърна той. — Поставете се на мое място.

— И все пак се наехте с грижите за момчето преди шестнайсет години.

— Наех се да се погрижа за изоставено дете, а не да вярвам на разни врели-некипели. Просто изпълнявах дълга си и си вършех работата. Тази сграда е сиропиталище, а аз съм негов директор. Това е всичко и друго няма.

— Има, има, господин Картър — възрази Ариами. — Навремето си направих труда да проследя действията ви. Никога не сте уведомили властите за появата на Бен. Никога не сте дали отчет. Няма документи, които да удостоверяват, че е постъпил във вашето заведение. Трябва да е имало някаква причина да действате така, щом не сте повярвали на онова, което сам нарекохте „врели-некипели“.

— Съжалявам, че ще трябва да ви опровергая, Ариами, но въпросните документи съществуват. Просто съм ги завел под други дати и съм описал други обстоятелства. Това е официална институция, а не къща на тайните и загадките.

— Не отговорихте на въпроса ми — упорстваше тя. — По-скоро ми дадохте още поводи да го задам отново: какво ви накара да подправите досието на Бен, ако не сте повярвали на сведенията, които изложих в писмото си?

— При цялото ми уважение, не виждам защо трябва да отговарям на такъв въпрос.

Ариами се взря право в очите му и Картър се опита да избегне погледа ѝ. Горчива усмивка заигра по устните на старата жена.

— Вие сте го видели — рече тя.

— За нов персонаж ли говорим? — попита директорът.

— Кой кого заблуждава сега, господин Картър?

Разговорът като че ли бе стигнал до мъртва точка. Картър стана и закрачи из кабинета под зоркия поглед на старицата.

— Да допуснем — обърна се той към нея, — че повярвам на историята ви. Това е само едно предположение. Какво очаквате да направя оттук насетне?

— Да отпратите Бен по-далече — каза тя натъртено. — Поговорете с него. Предупредете го. Помогнете му. Не ви моля да направите нещо по-различно от това, което сте правили за момчето през последните години.

— Трябва да обмисля внимателно този въпрос — рече Картър.

— Не се бавете много. Онзи мъж е чакал шестнайсет години — може би спокойно би изчакал още един ден. А може би не.

Директорът отново се отпусна тежко в креслото си с помирителен жест.

— Един мъж на име Джавахал ме посети в деня, в който намерихме Бен — обясни той. — Разпитваше ме за момчето, но аз му казах, че не знаем нищо. Скоро след това мъжът изчезна и повече не го видяхме.

— Този тип използва различни имена и самоличности, но целта му е само една, господин Картър — рече Ариами със стоманен блясък в очите. — Не съм прекосила цяла Индия, за да гледам със скръстени ръце как внуците ми загиват заради нерешителността на двама стари глупаци, ако ми простите за израза.

— Стар глупак или не, имам нужда от време, за да помисля на спокойствие. Може би ще трябва да се обърнем към полицията.

Ариами въздъхна.

— Не разполагаме с такова време, пък и няма никакъв смисъл — твърдо заяви тя. — Утре на свечеряване ще напусна Калкута заедно с внучката ми. Утре следобед Бен трябва да се махне оттук и да отиде колкото се може по-далече. Имате няколко часа, за да поговорите с момчето и да подготвите всичко.

— Не е толкова просто — възрази Картър.

— Няма нищо сложно: ако вие не поговорите с него, аз ще го сторя, господин Картър — закани се старата жена, отправяйки се към вратата. — И се молете онзи мъж да не го намери преди съмване.

— Утре ще поговоря с Бен — каза директорът. — Това е всичко, което мога да направя.

Ариами му отправи последен поглед от прага на кабинета.

— Утре, господин Картър, вече е днес.

* * *

— Тайно общество ли? — попита Шиър с пламнал от любопитство поглед. — Мислех, че тайните общества съществуват само в евтините романи.

— Нашият Сирадж, който познава темата изтънко, е в състояние с часове да те убеждава в обратното — рече Иън.

Сирадж кимна сериозно, сякаш да потвърди безграничната си начетеност в тази област.

— Случайно да си чувала за франкмасоните? — подхвана той.

— Стига, моля ти се — пресече го Бен, — Шиър ще вземе да си помисли, че сме някаква шайка магьосници.

— Ане сте ли? — разсмя се момичето.

— Не — отвърна Сет тържествено. — Обществото „Чоубар“ изпълнява две напълно достойни цели: да си помагаме един на друг и на останалите и да споделяме знанията си, за да изградим едно по-добро бъдеще.

— Та нали всички големи врагове на човечеството претендират, че правят точно това? — възкликна Шиър.

— Само през последните две-три хиляди години — намеси се Бен. — Хайде да сменим темата. Тази нощ е много специална за нас.

— Днес се разпускаме — обади се Майкъл.

— Я виж, немият проговори — възкликна Рошан изненадан.

Шиър оглеждаше групата с известно учудване, опитвайки се да скрие колко се забавляваше от словесната им престрелка.

— Майкъл иска да каже, че днес ще се състои последното заседание на обществото „Чоубар“ — поясни Бен. — След седем години завесата пада. Край на представлението.

— Колко жалко — рече Шиър, — веднъж и аз да попадна на истинско тайно общество и да се окаже, че то е на път да се разпусне. Няма да имам време да постъпя в редиците ви.

— Никой не е казал, че приемаме нови членове — побърза да уточни Изабел, която досега бе слушала мълчаливо разговора, без да сваля очи от натрапницата. — Всъщност, ако не бяха някои дърдорковци, които нарушиха една от клетвите на „Чоубар“, дори

нямаше да знаеш, че то съществува. Само да видят фуста и веднага се продават за паница леща.

Доловила леката враждебност в тона ѝ, Шиър се усмихна помирително на Изабел. Доскоро тя бе единственото момиче в групата и сега не бе лесно да се примири със загубата на изключителния си статус.

— Както е казал Волтер, най-лошите женомразци винаги са жени — небрежно подхвърли Бен.

— И кой, по дяволите, е тоя Волтер? — сопна се Изабел. — Само твоят мозък може да роди подобна глупост.

— Чуйте гласа на невежеството — рече Бен. — Макар че Волтер може и да не е казал точно това...

— Стига сте се препирали — намеси се Рошан. — Изабел има право. Изобщо не биваше да издаваме нищо.

Шиър наблюдаваше с известно безпокойство бързата промяна на настроението в групата.

— Не искам да ставам причина за спор. Най-добре ще е да се върна при баба ми. Смятам да забравя всичко, което съм чула тук — рече тя, подавайки чашата с лимонада на Бен.

— По-полека, принцесо — извика Изабел след нея.

Шиър се обърна и я погледна.

— Сега, когато вече знаеш нещичко, ще трябва да научиш всичко и да го пазиш в тайна — каза Изабел смутено, като се усмихваше с половин уста. — Съжалявам за онова, което казах одеде.

— Добра идея — отсъди Бен. — Давай нататък!

Гостенката учудено повдигна вежди.

— Ще трябва да плати встъпителната такса — напомни Сирадж.

— Нямам никакви пари...

— Ние не сме църква, драга моя, не ти искаме парите — рече Сет. — Друга е цената.

Шиър обходи с поглед загадъчните лица, търсейки отговор. Иън ѝ отвърна с приветлива усмивка.

— Спокойно, не става дума за нещо лошо — поясни момчето. — Обществото „Чоубар“ се събира на тайно място в малките часове. Всички плащаме встъпителната вноска, когато се присъединяваме към клуба.

— Кое е това тайно място?

— Един дворец — отвърна Изабел. — Среднощният дворец.

— Никога не съм го чувала.

— Никой освен нас не е чувал за него — рече Сирадж.

— И каква е цената?

— Една история — отвърна Бен. — Някаква лична, тайна история, която не си разказвала на никого. Ще я споделиш с нас и обществото „Чоубар“ никога не ще разгласи твоята тайна.

— Знаеш ли нещо такова, а? — попита Изабел предизвикателно, прехапвайки долната си устна.

Шиър изгледа отново шестте момчета и момичето, които я наблюдаваха внимателно, и кимна.

— Знам такава история, каквато няма как да сте чули някога — рече най-сетне тя.

— Тогава — потри ръце Бен — да се залавяме за работа!

* * *

Докато Ариами Бозе обясняваше на Картър причините, които бяха накарали нея и внучката ѝ да се върнат в Калкута след толкова години изгнаничество, седемте члена на обществото „Чоубар“ водеха Шиър през шубраците, ограждащи Среднощния дворец. В очите на новодошлата тъй нареченият Дворец бе просто голяма изоставена къща, през чийто порутен покрив се провиждаше звездното небе. Сред пъстрите сенки се открояваха останките от водоливници, колони и релефи — следи от сградата, която някога се бе издигала като представително каменно имение, излязло сякаш от страниците на вълшебна приказка.

Прекошиха градината през тесен тунел, прокаран в гъсталака, който водеше право към парадния вход на къщата. Лек ветрец поклащаше листата на храстите и свиреше между каменните арки на Двореца. Бен се обърна и погледна към Шиър, ухилен от ухо до ухо.

— Как ти се струва? — попита той, видимо горд от щабквартирата на групата.

— Ами... различен е от това, което си представях — предпазливо отвърна Шиър, боейки се да не охлади ентузиазма на момчето.

— Страхотен е — поправи я Бен и продължи напред, без да си прави труда да се вслушва в други преценки за обаянието на сградата.

Шиър се усмихна вътрешно и се остави да я водят. Мислеше си колко хубаво би било, ако бе познавала тези юноши и това място през годините, когато им бе служило за убежище и храм. Тайнствените руини излъчваха онази аура на вълшебство и блянове, свойствена за смътните спомени от ранните години на живота. Нямаше значение, че това бе последната нощ; Шиър изгаряше от желание да плати встъпителната такса за почти разтуреното общество „Чоубар“.

— Моята тайна — поде момичето — е всъщност историята на баща ми. Двете са неразривно свързани. Не го познавах лично и нямам други спомени за него освен онова, което съм научила от баба ми и от неговите книги и бележници. И все пак, колкото и да ви се види странно, той е човекът, когото съм чувствала най-близък на тоя свят. Въпреки че е умрял, преди да се родя, сигурна съм, че ще ме чака до деня, в който ще се съберем и най-сетне ще се уверя, че е точно такъв, какъвто съм си го представяла: най-добрият човек, който някога се е раждал.

Не се различавам много от вас. Не съм израснала в сиропиталище, но така и не узнах какво е да имаш дом. Като изключва баба ми, рядко се случваше да общувам с някого повече от месец. Живеехме по влаковете, в чужди къщи, на улицата — без посока, без домашно огнище, към което да можем да се върнем. През всички тези години единственият ми приятел бе баща ми. Както ви казах, въпреки че си бе отишъл от тоя свят, научих всичко, което знам за него, от книгите му и от спомените на баба ми.

Майка ми починала при раждането ми и трябваше да живея с покрусата от това, че нямам спомен за нея. Създала съм си представа за личността ѝ само чрез бащините ми писания. От всички тях, включително трактатите по инженерство и дебелия томове, които никога не успях да разбера, най-любима ми беше една малка книжка с разкази, наречена „Сълзите на Шива“. Баща ми я написал, когато още нямал трийсет и пет години. Тъкмо планирал прокарването на първата железопътна линия в Калкута и разработвал революционен проект за гара от стомана, която мечтаел да построи в града. Едно малко издателство в Бомбай отпечатало само шестстотин бройки от книгата, но баща ми не получил дори рупия за труда си. Имам една бройка —

малко черно томче, на чийто гръб със златни букви пише: „Сълзите на Шива“ от Л. Чандра Чатърджи.

Книгата е от три части. В първата е развил идеите си за нова нация, изградена върху духа на прогреса, основан на технологията, железницата и електричеството. Нарекъл я е „Моята страна“. Втората част описва един приказен дом, който е смятал да построи за себе си и семейството си в бъдеще, щом спечели жадуваното богатство.

Всяко кътче, всяка стая, всеки цвят и предмет са описани с такива подробности, каквито няма да намериш дори в архитектурен план. Тази част се казва „Моята къща“. И третата, озаглавена „Моят ум“, е просто сбирка от къси разкази и басни, които баща ми е съчинявал още от юношеството си. На мен любима ми е историята, дала заглавието на книгата. Съвсем кратка е и ще ви я разкажа...

В стародавни времена Калкута била поразена от страшен мор, който погубвал децата. Жителите на града все повече застарявали и постепенно изгубили всяка надежда за бъдещето. За да поправи бедата, Шива поел на дълъг път в търсене на цар. Докато странствал по света, срещнал множество опасности и трудности. Дълги години те го държали далеч от дома и когато най-сетне се прибрал в Калкута, открил, че всичко се е променило. В негово отсъствие от другия край на света пристигнал магьосник със странен цар, който успял да продаде на жителите на твърде висока цена: душата на всяко здраво дете, родено от този ден нататък.

Ето какво видели очите на Шива: там, където преди имало само кирпичени колиби сред джунглата, сега се издигал голям град — толкова голям, че не можел да се обхване с поглед и границите му се губели в хоризонта. Град от дворци. Запленен от зрелището, решил да приеме човешка форма и да обходи улиците, предрешен като просяк, за да опознае новите жители, децата, родени благодарение на чудодейния цар — сега техните души принадлежали на магьосника. Ала голямо разочарование очаквало Шива.

Седем дни и седем ноци обикалял просякът из улиците на Калкута, тропал по вратите на дворците, но те се затръшвали под носа му. Никой не желаел да го изслуша. Хората се глумели с него и го презирали. Докато бродел отчаян из огромния град, открил нищетата, мизерията и мрака, стаени в човешките сърца. Такава безмерна тъга го обзела, че последната нощ решил да напусне завинаги своя град.

Докато се отдалечавал, заплакал и — без да забележи — оставил след себе си диря от сълзи, която чезнела в джунглата. Призори сълзите на Шива се превърнали в лед. Когато хората осъзнали какво са сторили, поискали да скътат ледените сълзи в едно светилище, за да поправят грешката си. Ала те се топели в ръцете им една подир друга и жителите на града никога повече не видели лед.

От този ден насетне страшна жега се стоварила като бич върху града и боговете завинаги му обърнали гръб, оставяйки го на духовете на мрака. Малкото мъдри и праведни люде, останали в него, се молели ледените сълзи на Шива отново да паднат от небето и да премахнат проклятието, превърнало Калкута в обречен град...

— От всички истории на баща ми винаги съм обичала най-много тази. Тя е навярно най-простичката, но съдържа същината на всичко, което той е означавал и все още означава за мен. И аз като хората от прокълнатия град, които трябва да плащат за грешките от миналото, чакам деня, в който сълзите на Шива ще ме облеят и ще ме освободят от самотата ми. А дотогава ще мечтая за онази къща, която баща ми е построил най-напред в съзнанието си, а след години — някъде в северната част на града. Зная, че съществува, въпреки че баба ми винаги е отричала. Без тя да се досеща за това, мисля, че баща ми е описал в книгата си мястото, където е възнамерявал да построи дома някой ден — тук, в Черния град. През всички тези години съм живяла с надеждата да обиколя този дом и да разпозная всичко, което вече знам наизуст — библиотеката, стаите, креслото в работния кабинет...

Това е моята история. Никога не съм я споделяла, защото нямаше с кого. До днес.

* * *

Когато Шиър завърши разказа си, мракът, изпълнил Двореца, скри сълзите на някои от членовете на обществото „Чоубар“. Никой не изглеждаше склонен да наруши мълчанието, възцарило се след края на историята. Шиър се засмя нервно и погледна към Бен.

— Е, заслужавам ли да вляза в обществото? — плахо попита тя.

— Според мен заслужаваш да станеш почетен член — отвърна той.

— Ама тази къща съществува ли наистина? — поинтересува се Сирадж, запленил от идеята.

— Сигурна съм, че да — отвърна момичето. — И съм твърдо решена да я намеря. Ключът за местонахождението ѝ е някъде в книгата на баща ми.

— Кога? — попита Сет. — Кога ще започнем да я търсим?

— Още утре — рече Шиър. — С ваша помощ, ако желаете...

— Трябва ти някой, който има глава на раменете си — обади се Изабел. — Разчитай на мен.

— Аз съм опитен ключар — каза Рошан.

— Аз мога да намеря карти в общинския архив още от учредяването на правителството през 1859 г. — отбеляза Сет.

— А пък аз мога да проверя дали има някаква загадка около тази къща — рече Сирадж. — Може да е обитавана от духове.

— А аз мога да я нарисувам точно каквато е в действителност — намеси се и Майкъл. — Да направя чертежи. По книгата, искам да кажа.

Шиър се разсмя и погледна към Бен и Иън.

— Добре де — каза Бен, — някой трябва да ръководи цялата операция. Нагърбвам се с тази задача. А Иън може да слага йод на всеки, който се набоде на някоя треска.

— Предполагам, че няма да приемеш отказ — рече Шиър.

— Зачеркнали сме думата „не“ от речника на библиотеката на „Св. Патрик“ преди шест месеца — заяви Бен. — Сега си член на

обществото „Чоубар“ и твоите проблеми са и наши проблеми. Корпоративно нареждане.

— Мислех, че разпускаме обществото — напомни му Сирадж.

— Обявявам отсрочка поради непредвидени обстоятелства от особена важност — отвърна Бен, отправяйки изпепеляващ поглед към приятеля си.

Сирадж се сниши в сенките.

— Чудесно — одобри Шиър, — но вече е време да се връщаме.

* * *

Погледът, с който Ариами посрещна Шиър и пълния състав на обществото „Чоубар“, можеше да покрие с лед повърхността на река Хугли посред жежко пладне. Старата дама чакаше до главния вход на сградата в компанията на Банким, чието изражение подсказа на Бен, че трябва тутакси да скалъпи някакво извинение, за да спаси новата си приятелка от мъмренето, което несъмнено я очакваше. Бен излезе по-напред от останалите с най-обезоръжаващата си усмивка.

— Аз съм виновен, госпожо. Искахме само да покажем на вашата внучка задния двор на сградата — рече той.

Без да го удостои с поглед, Ариами се обърна направо към Шиър.

— Казах ти да ме чакаш тук и да не мърдаш никъде — рече старицата с пламнало от гняв лице.

— Ама ние бяхме само на двайсетина метра оттук, госпожо — обади се Иън.

Ариами го изгледа кръвнишки.

— Теб не съм те питала, момче — тросна се тя без сянка от вежливост.

— Прощавайте, че ви разтревожихме, съвсем не сме искали... — поде Бен.

— Остави, Бен — прекъсна го Шиър. — Мога и сама да се оправя.

Враждебното изражение на възрастната жена мигом се смекчи. Това не остана незабелязано от младежите. Ариами посочи Бен и лицето ѝ преbledня под слабата светлина на фенерите в градината.

— Ти ли си Бен? — тихо попита тя.

Момчето кимна, скривайки изненадата си, и посрещна непроницаемия взор на старицата. Нямаше гняв в очите ѝ, само тъга и тревога. Тя хвана внучка си под ръка и сведе поглед.

— Трябва да си вървим — рече. — Сбогувай се с приятелите си.

Членовете на обществото „Чоубар“ кимнаха за сбогом, а Шиър им се усмихна плахо и тръгна. Ариами Бозе все така здраво стискаше ръката ѝ и двете скоро се стопиха сред тъмните улици на Калкута. Иън се приближи до Бен и се взря в приятеля си, който гледаше умислен след едва различимите силуети на старицата и момичето, отдалечаващи се в нощния мрак.

— За миг ми се стори, че тази жена се страхува — рече Иън.

Бен кимна, все така загледан в далечината.

— Че кой не би се страхувал в нощ като тази?

— Мисля, че ще е най-добре всички вече да си лягате — обади се Банким, застанал на прага.

— Това съвет ли е, или заповед? — попита Изабел.

— Знаеш, че моите съвети са заповеди за вас — заяви асистентът на директора, сочейки към сградата. — Хайде, влизайте!

— Тиранин — измърмори Сирадж под сурдинка. — Наслаждавай се на последните си дни!

— Тия, дето остават на свръхсрочна служба, са най-лоши — добави Рошан.

Банким кимна доволно след групичката на седмината, без да обръща внимание на сподавения им ропот. Бен влезе последен и размени съучастнически поглед с него.

— Колкото и да мрънкат, след пет дни ще им липсва твоят полицейски надзор.

— И на теб ще ти липсва, Бен — разсмя се Банким.

— На мен вече ми липсва — измърмори Бен под носа си, докато се качваше по стълбите, които водеха към спалните на първия етаж. Даваше си сметка, че след по-малко от седмица вече няма да брои тези двайсет и четири стъпала, които познаваше толкова добре.

* * *

Бен се събуди по някое време в синкавия сумрак на спалнята и като че ли усети леден полъх върху лицето си. Сноп бледа светлина проникваше през тесния заострен прозорец и хвърляше хиляди танцуващи сенки по стените и тавана на стаята. Момчето протегна ръка към скромното нощно шкафче до леглото си и обърна циферблата на часовника си, за да улови лунната светлина. Стрелките сочеха три часа.

Въздъхна, чувствайки, че последните следи от съня се изпаряват като роса под утринното слънце. Може би бе прихванал за една нощ безсънието, което тормозеше Иън. Затвори очи отново и извика в съзнанието си образи от празненството, приключило преди броени часове, като се надяваше, че те ще го приспят с успокояващото си въздействие. Точно в този миг долови странен звук, който сякаш свиреше сред листака в двора.

Отметна чаршафите и отиде бавно до прозореца. Оттам дочу лекия звън на угасените фенери по клоните на дърветата и далечно ехо от — както му се стори — стотици детски гласчета, които се смееха и бърбеха в унисон. Опря чело в стъклото и видя през парата от собствения си дъх една стройна, загърната в черно наметало фигура в средата на двора. Застанал неподвижно, силуетът гледаше право към него. Сепнат, Бен се дръпна назад и пред очите му стъклото бавно се покри с мрежа от пукнатини. Тя тръгна от центъра на прозрачната плоскост и плъзна по нея като бръшлян, като паяжина, изтъкана от невидими пипала. Космите по тила на момчето настръхнаха и дъхът му се учести.

Огледа се наоколо. Всичките му приятели спяха като заклани. Далечните детски гласове се чуха отново и Бен забеляза, че лепкава мъгла се процежда през пукнатините на стъклото като синкав дим през копринен воал. Приближи се отново до прозореца и се опита да огледа двора. Фигурата все още беше там, но този път бе протегнала ръка и сочеше към него. Дългите заострени пръсти изведнъж се обвиха в пламъци. Бен остана така няколко секунди като омагьосан, неспособен да откъсне очи от това видение. Когато странният силует му обърна гръб и се отдалечи в мрака, момчето се опомни и тичешком излезе от спалнята.

Коридорът бе пуст и едва осветен от една газена лампа от старата инсталация на „Св. Патрик“, преживяла ремонта на приюта няколко

години по-рано.

Бен се спусна светкавично по стълбите, прекоси трапезариите и излезе в двора през страничната кухненска врата — тъкмо навреме, за да види как фигурата изчезна в тъмната уличка покрай задната част на сградата. Тя бе забулена в гъста мъгла, която сякаш се издигаше от решетките на канализацията.

Бен забърза натам и мъглата го погълна. Той пробяга стотина метра през тунела от студена пара, докато накрая стигна до широкото открито пространство на север от „Св. Патрик“ — пустееща земя, на която се издигаха склад за старо желязо и цитадела от коптори, принадлежали някога на най-бедните обитатели на Северна Калкута. Заобикаляйки калните локви, осеяли пътя сред лабиринта от опожарени и изоставени кирпичени колиби, момчето навлезе в онази местност, където Томас Картър изрично ги бе предупреждавал да не ходят. Детските гласове долитаха някъде от недрата на това бласто от нищета и мръсотия.

Бен се насочи към един тесен проход между две порутени бараки, после рязко се закова на място — бе открил каквото търсеше. Пред погледа му се простираше безкрайна пуста равнина, осеяна с останки от вежди колиби. Синкава мъгла се стелеше из нея като дъха на невидим дракон в мрака. Детската глъчка като че ли извираше от същото място, ала този път момчето не чуваше смях или песнички, а ужасените писъци на стотици обзети от паника деца. Студен вятър го запрати в стената на една от къщурките и от трептящата мъгла долетя яростният грохот на огромен стоманен локомотив, който накара земята да затрепери под краката му.

Бен зажумя, после пак отвори очи, мислейки, че е станал жертва на халюцинация. От мрака изникна влак с нажежена до червено метална броня, обвита в пламъци. Момчето видя изкривените от агония лица на десетки деца, заклещени във вътрешността на влака. Дъжд от пламтящи отломки валеше във всички посоки, образувайки каскада от искри. Самият локомотив, величествена скулптура от стомана, сякаш се топеше бавно като восъчна фигура, хвърлена в огнище. В кабината, застинал неподвижно сред пламъците, стоеше и го гледаше тайнственият силует, който бе видял в двора. Този път бе разтворил обятия, сякаш го приветстваше.

Бен почувства как огънят облъхва лицето му с жаркия си дъх и закри уши с ръце, за да заглуши влудяващите писъци на децата. Горящият влак прекоси пустата равнина и момчето с ужас осъзна, че се носи право към сградата на „Св. Патрик“ със силата и яростта на снаряд. Затича се след машината, като избягваше пороя от искри и пръски разтопено желязо, но не бе в състояние да догони влака, който летеше с нарастваща скорост към сиропиталището, багрейки небето в алено. Бен спря запъхтян и завика с цяло гърло, за да предупреди онези, които спяха кротко в сградата, без да подозират за бедствието, надвиснало над тях. Отчаян, видя как влакът все повече скъсява разстоянието, което го делеше от „Св. Патрик“. Всеки миг локомотивът щеше да направи приюта на пух и прах и да вдигне обитателите му във въздуха. Момчето падна на колене и извика за последен път, наблюдавайки безсилно как влакът нахлу в задния двор и се устреми неумолимо към голямата стена, образуваща гърба на сградата.

Бен се приготви за най-лошото, но онова, на което стана свидетел след част от секундата, надминаваше и най-смелия полет на въображението му.

Побеснелият локомотив, обгърнат от вихър от пламъци, се блъсна в стената и изведнъж се превърна във видение от призрачни светлини. Целият влак потъна в червения тухлен зид като змия от пара и се разтвори във въздуха, отнасяйки със себе си страшните писъци на децата и оглушителния грохот на локомотива.

Две секунди по-късно отново се възцари мрак и непокътнатият силует на сиропиталището се очерта на фона на далечните светлини на Белия град и Майдан на юг. Последните валма мъгла се стопиха в пукнатините на зида и скоро не остана никаква следа от зрелището, което Бен току-що бе видял. Той отиде бавно до стената и сложи длан върху невредимата повърхност. Удари го ток, който пробяга по ръката му и го запрати на земята. Върху стената остана черен, димящ отпечатък от дланта му.

Когато се изправи, сърцето му бясно препускаше и ръцете му трепереха. Пое дълбоко дъх и изтри насълзените си от огъня очи. Щом се успокои поне донякъде, бавно заобиколи сградата и отиде до вратата, която водеше към кухнята. Използвайки един трик, който бе научил от Рошан, повдигна вътрешното резе, отвори предпазливо, прекоси в мрака кухнята и коридора на долния етаж до стълбата.

Приютът все още тънеше в дълбока тишина и Бен разбра, че никой освен него не е чул тътена на влака.

Върна се в спалнята. Другарите му спяха непробудно и стъклото на прозореца отново бе здраво. Мина през стаята и се просна задъхан на леглото си. Посегна пак към часовника на нощното шкафче и погледна циферблата. Беше готов да се закълне, че е бил извън сградата в продължение на поне двацет минути, но стрелките показваха същия час както при събуждането му. Допря часовника до ухото си и чу ритмичното тиктакане на механизма. Върна го на мястото му и се опита да подреди мислите си. Вече изпитваше съмнения в онова, което бе видял или мислеше, че е видял. Може би изобщо не беше мърдал от стаята и бе сънувал цялата случка. Равномерното дишане на останалите и непокътнатото стъкло потвърждаваха това предположение. А дали не бе станал жертва на собственото си въображение? Объркан, Бен затвори очи и се опита да задреме с надеждата, че ако се прави на заспал, може би ще успее да заблуди тялото си.

На разсъмване, когато слънцето едва се бе показало над Сивия град — мюсюлманската част в Източна Калкута, — той скочи от леглото и изтича в задния двор, за да огледа стената на сградата на дневна светлина. Нямаше никакви следи от влака. Бен вече бе готов да заключи, че всичко е било сън — необикновено ярък наистина, но все пак сън, — когато с крайчеца на окото си зърна малко тъмно петно на стената. Приблужи се и позна отпечатъка от дланта си, ясно очертан върху тухлите. Въздъхна и се завтече обратно в спалнята да събуди Иън, който за пръв път от седмици се бе предал в обятията на Морфей. Поне тази нощ упоритото безсъние го бе оставило на мира.

* * *

Денем Среднощният дворец губеше донякъде загадъчния си чар и ярката светлина показваше немилостиво истинското му състояние на стара порутена къща, видяла и по-добри времена. Гледката на любимата обстановка без тайнственото обаяние на калкутските нощи можеше дълбоко да разтърси членовете на обществото „Чоубар“, но разказът на Бен потуши ефекта от сблъсъка с реалността. Всички

изслушаха приятеля си в почтително мълчание, а по лицата им се четяха различни чувства — от удивление до недоверчивост.

— Значи просто изчезна в стената, сякаш беше от въздух? — попита Сет.

Бен кимна.

— Това е най-странната история, която си съчинил тоя месец — отбеляза Изабел.

— Нищо не съм съчинил, с очите си го видях.

— Никой не се съмнява, Бен — рече Иън с помирителен тон. — Но всички спяхме и не сме чули нищо. Дори и аз.

— Това вече си е цяло чудо — обади се Рошан. — Може Банким да е сложил нещо в лимонадата.

— Но защо се отнасяте така несериозно? — попита Бен. — Нали видяхте отпечатъка на стената?

Групата мълчеше. Бен погледна втренчено дребничкия си астматичен приятел, най-заклетия почитател на историите за призраци.

— Сирадж?

Момчето вдигна очи и изгледа останалите, като претегляше ситуацията.

— Не за пръв път някой вижда подобно нещо в Калкута... Да вземем например случая с Хейстингс Хаус.

— Не виждам какво общо има едното с другото — възрази Изабел.

Легендата за Хейстингс Хаус, някогашната резиденция на губернатора на провинцията южно от Калкута, бе една от любимите на Сирадж. Тя бе навярно и най-емблематичната от всички истории за призраци в летописите на града — история мрачна и зловеща, с която малко други можеха да се мерят. Според местното предание в нощите, когато имало пълнолуние, духът на Уорън Хейстингс^[2], първият губернатор на Бенгалия, пристигал с призрачен екипаж до верандата на старото си имение в Алипор^[3] и се впускар в трескаво търсене на някакви документи, изчезнали по време на бурното му управление на града.

— Хората в Калкута са го виждали от десетилетия насам — запротестира Сирадж. — Това си е факт, както е факт, че мусоните докарват наводнения.

Членовете на обществото „Чоубар“ подеха разгорещена дискусия относно видението на Бен, в която не се включи единствено той. Няколко минути по-късно, когато разумният диалог вече беше изчерпан, участниците в спора обърнаха глави към облечената в бяло фигура, която ги наблюдаваше мълчаливо от прага на залата без покрив, където се намираха. Един по един, всички притихнаха.

— Не исках да ви прекъсвам... — плахо рече Шиър.

— Прекъсването е добре дошло — увери я Бен. — Просто спорехме. Ей така, за разнообразие.

— Чух края — призна тя. — Видял ли си нещо снощи, Бен?

— Вече и аз не зная — отвърна момчето. — Ами ти? Успя ли да се измъкнеш от зоркото око на баба си? Снощи май те вкарахме в бяла.

Шиър се усмихна и поклати глава.

— Баба ми е добра жена, но понякога страховете ѝ надделяват и си мисли, че на всяка крачка ме дебне опасност. Не знае, че съм дошла, затова не мога да остана дълго.

— Закъде си се разбързала? Днес смятахме да отидем до кейовете, можеш да дойдеш с нас — каза Бен за изненада на останалите, които за пръв път чуваха за такъв план.

— Не мога, Бен. Дойдох да се сбогувам.

— Какво? — възкликнаха няколко гласа едновременно.

— Утре заминаваме за Бомбай — рече Шиър. — Баба казва, че трябва да се махнем оттук, защото този град не е сигурно място. Забрани ми да се виждам отново с вас, но не исках да си тръгна, без да сме се сбогували. От десет години насам вие сте единствените приятели, които съм имала, па макар и само за една нощ.

Бен я гледаше смаян.

— Ще ходите в Бомбай? — избухна той. — От какъв зор? Да не би баба ти да си е наумила да става кинозвезда? Това е абсурдно!

— Боя се, че не е — тъжно възрази Шиър. — Остават ми само няколко часа в Калкута. Надявам се, че нямате нищо против да прекарам част от тях с вас.

— Ще се радваме да останеш, Шиър — каза Иън от името на всички.

— Почакай малко! — не мирясваше Бен. — Как така ще се сбогуваме? Няколко часа в Калкута? Невъзможно, госпожице! И сто години да живееш в този град, пак няма да разбереш и половината от

това, което става тук. Не можеш да си тръгнеш току-тъй. Още по-малко сега, когато си пълноправен член на обществото „Чоубар“.

— Ще трябва да говориш с баба ми — рече момичето примирено.

— Точно това смятам да направя.

— Гениална идея — отбеляза Рошан. — Снощи ѝ направи прекрасно впечатление.

— Маловерци такива! — оплака се Бен. — Забравихте ли нашите клетви? Трябва да помогнем на Шиър да намери къщата на баща си. Никой няма да напусне този град, докато не намерим къщата и не разбулим загадките ѝ. Точка по въпроса.

— Аз съм за — каза Сирадж. — Но как смяташ да успееш? Нима ще заплашиш баба ѝ?

— Понякога словото е по-силно от меча — заяви Бен. — Впрочем кой беше казал това?

— Волтер? — подхвърли Изабел.

Бен не обърна внимание на иронията.

— И кое ще е това силно слово? — попита Иън.

— С положителност не моето — отвърна Бен. — Да прибегнем до словото на господин Картър. Нека той да разговаря с баба ти.

Шиър сведе поглед и бавно поклати глава.

— Това няма да помогне, Бен — унило рече тя. — Не познаваш Ариами Бозе. Твърдоглава е като муле. Просто ѝ е в кръвта.

Той се усмихна лукаво и очите му проблеснаха.

— Аз съм още по-твърдоглав. Почакай да ме видиш в действие и ще си промениш мнението.

— Бен, пак ще ни забъркаш в някоя каша — рече Сет.

Бен повдигна надменно вежда и изгледа всички един по един, смазвайки в зародиш всеки опит за бунт.

— Ако някой има нещо за казване, да го каже сега или да замълчи навеки — тържествено се закани той.

Никой не се обади.

— Добре. Планът е одобрен единодушно. Да вървим!

* * *

Картър пъкна собствения си ключ в ключалката на кабинета си и го превъртя два пъти. Механизмът изскърца, директорът влезе и затвори вратата зад гърба си. Нямаше желание да се среща и да разговаря с когото и да било поне един час. Разкопча жилетката си и се отправи към креслото си. Именно тогава забеляза неподвижния силует, седнал на отсрещния стол, и осъзна, че не е сам. Ключът се изплъзна от пръстите му, но не стигна до пода; една ловка ръка в черна ръкавица го хвана, докато падаше. Зад облегалката на креслото надникна лице с остри черти, озъбено в кучешка усмивка.

— Кой сте вие и как влязохте тук? — попита Картър, неспособен да овладее разтреперания си глас.

Натрапникът се изправи и директорът усети как кръвта се отдръпва от бузите му, когато позна мъжа, който го бе посетил преди шестнайсет години. Лицето му не бе остаряло дори с един-единствен ден, а в очите му пламтеше същата ярост, която Картър добре помнеше. Джавахал. Уловил ключа, посетителят отиде до вратата и я заключи отново. Картър преглътна на сухо. През ума му светкавично преминаха предупрежденията, които бе получил от Ариами Бозе предната нощ. Джавахал стисна ключа между пръстите си и металът се огъна тъй лесно, сякаш бе фиба за коса.

— Май не се радвате да ме видите, господин Картър — рече той. — Не помните ли, че си уговорихме среща преди шестнайсет години? Дойдох да направя моето дарение.

— Напуснете веднага това място или ще повикам полицията — заплаши го директорът.

— Засега не се тревожете за полицията. Аз ще я повикам на тръгване. Седнете и ме удостоете с удоволствието да поговоря с вас.

Картър седна в креслото си, като се стараеше да не издава чувствата си и да изглежда спокоен и авторитетен. Джавахал му се усмихна приветливо.

— Предполагам, че сте наясно защо съм дошъл.

— Не знам какво търсите, но няма да го намерите тук — отвърна Картър.

— Може би ще го намеря, а може би не — каза натрапникът небрежно. — Търся едно дете, което вече е станало мъж. Знаете за кое дете говоря. Ще ми бъде неприятно, ако се наложи да ви нараня.

— Заплашвате ли ме?

Джавахал се изсмя.

— Да — студено отвърна той. — И когато заплашвам някого, хич не се шегувам.

Директорът за пръв път сериозно се замисли дали да не вика за помощ.

— Ако смятате да викате още отсега — рече Джавахал, — нека поне да ви дам повод.

С тези думи протегна дясната си ръка пред лицето си и започна спокойно да сваля ръкавицата си.

* * *

Шиър и останалите членове на обществото „Чоубар“ едва бяха влезли в двора на „Св. Патрик“, когато прозорците на кабинета на Томас Картър на първия етаж се взривиха със страшен трясък и дъжд от парчета стъкло, дърво и тухли се посипа в градината. За миг младежите замръзнаха като парализирани, после се втурнаха към сградата, без да обръщат внимание на дима и пламъците, изригнали от зейналата във фасадата дупка.

В момента на експлозията Банким се намираше в другия край на коридора, където преглеждаше куп документи, които се канеше да връчи на Картър, за да ги подпише. Взривната вълна го събори на пода; когато вдигна очи, видя през облака дим, изпълнил коридора, че вратата на директорския кабинет е изтръгната от пантите и запратена в стената. Банким тутакси скочи на крака и се затича към източника на експлозията. Когато от прага на кабинета го деляха едва шест метра, оттам изникна черен силует, обвит в пламъци. Разперил тъмния си плащ като огромен прилеп, той се понесе по коридора с невероятна скорост и изчезна със звук, който напомни на Банким разяреното съскане на атакуваща кобра. След него остана диря от пепел.

Асистентът намери Картър проснат на пода в кабинета. Лицето му бе покрито с изгаряния, а дрехите му димяха, сякаш се бе измъкнал от пожар. Банким се спусна към наставника си и се опита да го поизправи. Ръцете на директора трепереха и помощникът му с облекчение установи, че той все още дишаше, макар и с мъка. Банким завика за помощ и след малко неколцина от младежите надникнаха

вътре. Бен, Иън и Сет му помогнаха да вдигне Картър от пода, докато останалите разчистваха отломките от пътя, за да освободят място в коридора.

— Какво, по дяволите, се случи? — попита Бен.

Банким само поклати глава, неспособен да отговори на въпроса и очевидно все още в шок. С общи усилия успяха да изнесат ранения в коридора, докато Вендела, пребледняла като платно и с отчаян поглед, изтича за помощ до най-близката болница.

Един по един се появиха и останалите членове от персонала на „Св. Патрик“. Никой не проумяваше какво е предизвикало взрива и не можеше да познае обгореното тяло, простряно на пода. Иън и Рошан заградиха Картър и наредиха на всички да се отдръпнат и да не препречват пътя. Чакането на обещаната помощ им се стори безкрайно.

* * *

След суматохата от взрива и пристигането на линейката от Централната болница на Калкута „Св. Патрик“ отново потъна в тревожно очакване. Изтече половин час и когато отчаянието бе на път да смени първоначалната паника, един лекар от медицинския екип отиде при Банким и момчетата, за да ги успокои, докато тримата му колеги продължаваха да се грижат за пострадалия.

Когато видяха доктора, всички се скупчиха около него, загрижени и нетърпеливи.

— Получил е сериозни изгаряния и като че ли има счупени кости, но е вън от опасност. Сега най-много ме безпокои състоянието на очите му. Не можем да гарантираме, че ще си възстанови зрението напълно, но все още е рано да се каже. Ще трябва да го вземем в болницата и да му дадем успокоителни, преди да се погрижим за раните му. Със сигурност ще се наложи да го оперираме. Някой трябва да оформи документите за приемането му в болницата — каза докторът. Беше млад червенокос мъж с остър поглед и непоколебимо компетентен вид.

— Вендела може да направи това — рече Банким.

Докторът кимна.

— Добре. Има още нещо. Кой от вас е Бен?

Всички го изгледаха слисани. Объркан, Бен вдигна поглед.

— Аз съм Бен. Какво има?

— Той иска да говори с теб — каза докторът с тон, който загатваше, че се е опитвал да разубеди Картър и че намира молбата му за неразумна.

Бен кимна и се завтече към линейката, където бяха внесли ранения.

— Само за минутка, момче — предупреди го лекарят. — Нито секунда повече.

* * *

Бен се приближи до носилката, върху която лежеше Томас Картър, и се опита да се усмихне ободрително, но когато видя в какво състояние бе директорът, стомахът му се сви и думите замръзнаха на езика му. Един от лекарите, застанал зад гърба му, го побутна, за да реагира. Бен пое дълбоко дъх и кимна.

— Здравейте, господин Картър. Аз съм Бен — каза момчето, като се чудеше дали Картър го чува.

Раненият бавно изви глава и вдигна треперееща ръка. Бен я взе между своите и леко я стисна.

— Кажете на този човек да ни остави насаме — изстена директорът, без да отваря очи.

Докторът изгледа строго Бен и изчака няколко секунди, преди да се отдалечи.

— Лекарите казват, че ще се оправите... — подхвана момчето.

Картър поклати глава.

— Не сега, Бен. — Всяка дума явно му струваше титанично усилие. — Слушай ме внимателно и не ме прекъсвай. Разбрано?

Бен кимна. Трябваше му малко време, за да осъзнае, че Картър не можеше да го види.

— Слушам ви, господине.

Директорът стисна ръцете му.

— Един мъж те търси и иска да те убие, Бен. Душегубец — произнесе той с мъка. — Трябва да ми повярваш. Нарича се Джавахал

и като че ли смята, че ти имаш някаква връзка с миналото му. Не знам защо те търси, но знам, че е опасен. Това, което направи с мен, само показва на какво е способен. Трябва да говориш с Ариами Бозе, жената, която дойде вчера в сиропиталището. Разкажи ѝ какво съм ти казал и какво се е случило. Тя се опита да ме предупреди, но аз не се отнесох сериозно към думите ѝ. Не допускай същата грешка. Намери я и говори с нея. Кажи ѝ, че Джавахал е бил тук. Тя ще те научи какво да направиш.

Когато обгорените устни на Томас Картър се затвориха отново, момчето се почувства така, сякаш целият свят се срина около него. Откровенията на директора на „Св. Патрик“ изглеждаха съвсем неправдоподобни. Шокът от взрива явно бе увредил способността му за разсъждение и в бълнуването си той си въобразяваше, че има някакъв заговор и Бог знае още какви невероятни опасности. За момента Бен не бе склонен да търси друго обяснение, особено предвид на собствените си съновидения предната нощ. Затворен в клаустрофобичната линейка, пропита със студената миризма на етер, Бен се запита дали обитателите на „Св. Патрик“ не са започнали да си губят ума, в това число и самият той.

— Чу ли ме, Бен? — настоя Картър изтерзано. — Разбра ли какво ти казах?

— Да, господине — измънка момчето. — Не бива да се тревожите сега.

Картър най-сетне отвори очи и Бен с ужас видя пораженията, които им бе нанесъл огънят.

— Бен — опита се да извика директорът с отслабен от болката глас. — Направи каквото ти казах. Веднага! Отиди при тази жена. Закълни ми се, че ще го сториш!

Бен чу стъпки зад гърба си. Червенокосият доктор го хвана за ръката и енергично го задърпа навън. Ръката на Картър се изплъзна от дланта на момчето и увисна във въздуха.

— Стига толкова! — сгълча го лекарят. — Този човек вече е страдал достатъчно.

— Закълни ми се! — изстена Картър, протегнал немощно ръка.

Момчето с отчаяние видя как лекарите му инжектираха нова доза успокоително.

— Заклевам се, господине — каза Бен, не знаейки дали директорът все още можеше да го чуе. — Заклевам се.

Банким го чакаше пред линейката. Застанали малко по-назад, членовете на обществото „Чоубар“ и всички, които се бяха намирали в „Св. Патрик“ по време на нещастията, го гледаха тревожно и унило. Бен се приближи до Банким и го погледна право в очите, зачервени и кървясали от дима и сълзите.

— Банким, трябва да науча нещо. Идвал ли е някой на име Джавахал при господин Картър?

Асистентът го изгледа с недоумение.

— Днес не е идвал никой — рече той. — Господин Картър цяла сутрин бе на събрание в Градския съвет и се прибра към дванайсет. После каза, че отива да поработи в кабинета си и не желае никой да го безпокои, дори и за обяд.

— Сигурен ли си, че е бил сам в кабинета си, когато стана експлозията? — попита Бен, молейки се да получи утвърдителен отговор.

— Да, така мисля — отвърна Банким с уверен тон, въпреки че в погледа му се четеше известно съмнение. — Защо ме питаш? Какво ти каза той?

— Напълно ли си сигурен, Банким? — настоя момчето. — Помисли добре. Важно е.

Асистентът сведе очи и разтри челото си, сякаш се опитваше да намери думи, подходящи да опишат онова, което едва си спомняше.

— Секунда след взрива като че ли видях нещо или някой да излиза от кабинета. Всичко беше много объркано.

— Нещо или някой? — попита Бен. — Какво по-точно?

Банким вдигна поглед и сви рамене.

— Не знам. Нито едно от познатите ми неща не може да се движи толкова бързо.

— Животно ли беше?

— Наистина не знам, Бен. Най-вероятно е било плод на въображението ми.

За Бен не бе тайна презрението, което Банким изпитваше към суеверията и тъй наречените свръхестествени явления. Момчето знаеше, че той никога не би си признал, че е видял нещо, надхвърлящо

неговата способност за разбиране или анализ. Очите му просто отказваха да видят онова, което умът му не можеше да обясни.

— Щом като е така — настоя Бен за последен път, — какво друго ти показва твоето въображение?

Банким вдигна очи към почернялата дупка на мястото, където само преди часове се бе намирал кабинетът на Томас Картър.

— Стори ми се, че онова нещо се смееше — призна той шепнешком. — Но не смятам да повтарям това пред никого друго.

Бен кимна и остави асистента при линейката, за да се присъедини към приятелите си, които загрижено чакаха да узнаят какво е разговарял с Картър. С особена тревога го наблюдаваше Шиър, сякаш дълбоко в душата си само тя долавяше, че неговите известия ще насочат хода на събитията към тъмна и смъртоносна пътека, от която няма връщане назад.

— Трябва да поговорим — каза Бен с овладян тон. — Но не тук.

Спомням си онзи майски предобед като първото предзнаменование за бурята, надвиснала неумолимо над нас, растяща зад гърбовете ни и набираща сили в сянката на нашата свършена невинност — онова блажено неведение, което ни караше да вярваме, че съдбата ще прояви особена благосклонност към нас. Лишени от минало, ние смятахме, че няма защо да се боим от бъдещето.

Тогава съвсем не знаехме, че чакалите на нещастieto не преследваха клетия Томас Картър. Острите им зъби жадуваха за друга, по-млада кръв, обагрена от клеймото на проклятие, която не можеше да се скрие нито сред шумните и многолюдни улични пазари, нито в изоставените дворци на Калкута.

Последвахме Бен до Среднощния дворец в търсене на тайно място, където да го изслушаме. Него ден никой от нас не се опасяваше, че зад странното произшествие и несигурните думи, отронени от обгорените устни на директора ни, назрява по-голяма заплаха от раздялата и пустотата, към които сякаш ни водеха ненаписаните страници от нашето бъдеще. Тепърва ни предстоеше да научим, че Дяволът е измислил младостта, за да можем да извършим грешките си, а Бог е създал зрелостта и старостта, за да можем да си платим за тях...

Спомням си също така, че докато Бен ни пресъздаваше разговора си с Томас Картър, всички без изключение почувствахме, че той скрива от нас нещо, което раненият директор му е доверил. Спомням си и угрижените изражения, които добиха лицата на приятелите ми (несъмнено и моето), когато осъзнахме, че за пръв път от толкова години нашият другар Бен бе избрал — независимо по какви причини — да ни спести част от истината.

Малко след това той пожела да разговаря на четири очи с Шиър и аз си помислих, че най-добрият ми приятел току-що е нанесъл окончателен удар на изживяващото последните си дни общество „Чоубар“. Ала по-нататъшните събития щяха за пореден път да ми покажат, че погрешно съм преценил Бен и лоялността, с която клетвите на нашия клуб обвързваха душата му.

В този миг обаче, наблюдавайки лицето му, докато говореше с Шиър, осъзнах, че колелото на съдбата се обръща. Една коварна ръка поставяше залози, които ни въвлечаха в игра, надхвърляща нашите възможности.

---

[1] Джовани Антонио Канал, познат под името Каналето (1697–1768) — венециански художник, известен предимно със своите пейзажи от родния си град. ↑

[2] Уорън Хейстингс (1732–1818) — първият генерал-губернатор на Индия (1773–1785). Заедно с Робърт Клайв влязъл в историята като основател на колонията Британска Индия. ↑

[3] Град в Западна Бенгалия на брега на р. Хугли. ↑

ГРАДЪТ НА ДВОРЦИТЕ

В маранята на онзи горещ и влажен майски ден релефите и водоливниците по фасадата на тайното скривалище на обществото „Чоубар“ приличаха на восъчни фигури, изсечени с нож от незнайни ръце. Слънцето се бе скрило зад тежка пелена от пепелявосиви облаци, а от река Хугли се издигаше душна мъгла, която изпълваше улиците на Черния град като смъртоносни изпарения от отровно блато.

Бен и Шиър разговаряха зад две срутени колони в централния салон на старото имение, докато останалите чакаха на десетина метра от тях, като навремени им хвърляха крадешком подозрителни погледи.

— Не зная дали постъпих правилно, като скрих това от моите приятели — призна момчето. — Зная, че ще ми се разсърдят, пък и е против принципите на обществото „Чоубар“, но ако има дори далечна вероятност да ме преследва някакъв убиец — нещо, в което се съмнявам, — нямам намерение да ги замесвам в тази работа. Не искам да забърквам и теб, Шиър. Не мога да си представя какво общо има баба ти с всичко това и докато не открия каква е връзката, най-добре ще е тайната да си остане между нас.

Шиър кимна. Смущаваше я мисълта, че тайната, която двамата споделяха, по някакъв начин заставаше между Бен и другарите му, но същевременно си даваше сметка, че нещата можеха да се окажат по-сериозни от очакваното и се радваше, че тази връзка я сближава с него.

— И аз трябва да ти призная нещо, Бен — поде тя. — Тази сутрин, когато дойдох да се сбогувам с вас, не ми изглеждаше важно, но сега нещата са се променили. Снощи, докато се връщахме в къщата, където сме отседнали, баба ме накара да се закълна, че никога вече няма да разговарям с теб. Каза, че трябва да те забравя и че ако се опитвам да се сближа с теб, това може да завърши трагично.

Бен въздъхна, поразен от бързината, с която се увеличаваше пороят от неясни заплахи, свързани с неговата особа. Всички — освен него — като че ли знаеха някаква страшна тайна, която го превръщаше в белязана карта, носител на нещастия. Първоначалното му недоверие

бе преминало в безпокойство, а накрая и в открито раздражение от цялата секретност.

— Какво обяснение ти даде баба ти за тези думи? — попита той. — Снощи ме видя за пръв път и не мисля, че поведението ми ѝ е дало основание да разправя такива нелепици.

— Според мен това няма нищо общо с поведението ти — отвърна Шиър. — Тя беше уплашена от нещо. Нямахте гняв в думите ѝ, само страх.

— Е, ще трябва да изнамерим нещо друго освен страха, ако искаме да разберем какво става. Още сега ще отидем да се срещнем с нея.

Момчето се отправи към мястото, където чакаха останалите членове на обществото „Чоубар“. Лицата им издаваха, че са разисквали темата и са стигнали до някакво решение. Бен се досещаше кой ще бъде изразителят на неизбежния протест. Всички погледи се обърнаха към Иън, който подбели очи и въздъхна.

— Иън има нещо да ти каже — заяви Изабел. — От името на всички ни.

Бен се обърна с усмивка към приятелите си.

— Слушам.

— И тъй — подхвана Иън, — същината на онова, което искаме да ти кажем...

— Не го усуквай, Иън — намеси се Сет.

Момчето се извърна с цялата сдържана ярост, която флегматичната му природа позволяваше.

— Щом сте избрали мен за говорител, ще говоря както си искам. Ясно ли е?

Никой не дръзна да възрази и Иън се върна към задачата си.

— Мисълта ми беше следната: в общи линии смятаме, че нещо в цялата работа не се връзва. Ти ни каза, че господин Картър ти е разправил за някакъв престъпник, който се навъртал около сиропиталището и го нападнал. Престъпник, когото никой не е виждал, а от твоите обяснения изобщо не можем да проумеем мотивите му. Също така не разбираме защо господин Картър пожела да говори изрично с теб или защо ти разговаря с Банким, а не сподели с нас за какво. Сигурно си имаш причини да пазиш това в тайна и да го споделиш само с Шиър, или поне си мислиш, че имаш. Но, честно

казано, ако зачиташ нашето общество и целите му, трябва да ни се довериш и да не криеш нищо от нас.

Бен се замисли над думите на Иън и обходи с поглед лицата на приятелите си, които кимаха в знак на съгласие.

— Ако съм скрил нещо, то е само защото мисля, че в противен случай бих могъл да изложа живота ви на опасност — обясни Бен.

— Основният принцип на това общество е да си помагаме при всякакви обстоятелства, а не просто да се развличаме с истории за призраци и да си плюем на петите при първия сигнал за тревога — възрази Сет сърдито.

— Това е сериозен клуб, а не някакъв дамски оркестър — добави Сирадж.

Изабел го плесна по тила.

— Ти да мълчиш! — скастри го тя.

— Добре — отстъпи Бен. — Един за всички и всички за един. Това ли искате? Тримата мускетари?

Един по един, всички кимнаха бавно, без да свалят очи от него.

— Тъй да бъде. Ще ви кажа всичко, което знам, а то не е много — рече Бен.

През следващите десет минути обществото „Чоубар“ чу пълната версия на неговия разказ, включително разговора с Банким и опасенията на бабата на Шиър. След това дойде ред на въпросите.

— Някой някога да е чувал за тоя Джавахал? — попита Сет. — Сирадж?

Енциклопедистът категорично отрече да е чувал нещо.

— Възможно ли е господин Картър да е имал някаква работа с такъв тип? Дали пък няма да се намери нещо в архивите му? — рече Изабел.

— Можем да проверим — отвърна Иън. — Засега най-важното е да поговорим с баба ти, Шиър, и да разплетем тази бъркотия.

— Съгласен съм — каза Рошан. — Да отидем да се видим с нея и после ще начертаем план за действие.

— Някакви възражения срещу предложението на Рошан? — попита Иън.

Единодушно „не“ отекна сред порутените стени на Среднощния дворец.

— Добре, да вървим.

— Момент — обади се Майкъл.

Приятелите се обърнаха да изслушат вечно мълчаливия виртуоз на молива, който пресъздаваше в образи историята на обществото „Чоубар“.

— Не ти ли хрумна, че всичко това може да има връзка със случката, която ни разказа тази сутрин, Бен? — попита Майкъл.

Бен преглътна на сухо. От половин час си задаваше същия въпрос, но не можеше да открие някакво свързващо звено между двете събития.

— Аз лично не виждам връзка, Майкъл — рече Сет.

Останалите се замислиха над въпроса, но никой не изглеждаше склонен да оспори мнението на Сет.

— И аз не мисля, че има връзка — съгласи се най-сетне Бен. — Вероятно просто съм сънувал.

Майкъл го погледна право в очите — нещо, което почти никога не правеше — и му подаде една малка рисунка. Бен я разгледа и видя силуета на влак, който пресичаше пуста равнина, осеяна тук-там с колиби и бараки. Теглеше го величествен локомотив, завършващ с клин и увенчан с високи комини, които бълваха пара и дим в едно покрито с черни звезди небе. Влакът бе обвит в пламъци и през прозорчетата на вагоните надничаха стотици призрачни лица; протегнали ръце, пътниците пищяха сред огнената стихия. Майкъл бе пресътворил на хартия описанието на Бен с абсолютна достоверност. Бен усети, че го побиват тръпки.

— Не те разбирам, Майкъл — промълви той. — Накъде биеш с това?

Шиър се приближи до тях и лицето ѝ пребледня, когато разгледа рисунката и осъзна връзката, която Майкъл бе открил между видението на Бен и произшествието в „Св. Патрик“.

— Огънят — тихо рече тя. — Това е огънят.

* * *

Жилището на Ариами Бозе бе стояло затворено години наред, но призракът на хиляди спомени, затворени между стените му, все още изпълваше този дом, обитаван само от книги и картини.

По пътя натам всички единодушно решиха, че най-разумно ще е Шиър първа да влезе в къщата, за да разправи на баба си какво се е случило и да ѝ предаде желанието на приятелите да разговарят с нея. След като това предложение бе прието, членовете на обществото „Чоубар“ прецениха, че трябва да ограничат броя на представителите си на срещата с възрастната жена. Гледката на седем непознати юноши едва ли щеше да я подтикне към откровения. Освен Шиър и Бен, само Иън бе избран да присъства на разговора. Той отново прие да действа като посланик от името на клуба, макар да подозираше, че честотата, с която му отреждаха тази роля, бе свързана не толкова с доверието на приятелите му в неговата находчивост и сдържаност, колкото с безобидната му външност, която лесно печелеше одобрението на възрастните и на разни официални служители. И тъй, след като минаха по улиците на Черния град и почакаха няколко минути в обраслия като джунгла двор на Ариами Бозе, Иън и Бен влязоха в къщата по сигнал на Шиър, докато останалите чакаха завръщането им.

Момичето ги отведе в стая, оскъдно осветена от дузина свещи, пъхнати в стъклени съдинки с вода. Капки разтопен восък образуваха причудливи цветчета около свещите и приглушаваха яркостта на пламъците. Тримата приятели седнаха пред старицата, която ги наблюдаваше мълчаливо от креслото си, и плъзнаха погледи по покритите с драперии стени на сумрачната стая и рафтовете, погребани под дългогодишен слой прах.

Ариами изчака да обърнат очи към нея и се приведе към тях с поверително изражение.

— Моята внучка ми разказа какво се е случило — рече тя. — Не мога да кажа, че съм изненадана. Години наред съм живяла със страха, че ще се случи нещо подобно, макар и съвсем да не подозирах, че ще е точно по този начин. Преди всичко трябва да знаете, че това, което сте видели днес, е само началото. След като ме изслушате, ще трябва да решите дали ще го оставите да следва своя ход, или ще го предотвратите. Аз съм вече стара и не ми достигат смелост и енергия, за да се боря със сили, които са много по-могъщи от мен и които с всеки изминал ден все по-трудно проумявам.

Шиър взе сбръчканата ръка на баба си и леко я погали. Иън забеляза, че Бен си гризе ноктите, и дискретно го побутна с лакът.

— Едно време вярвах, че нищо не е по-силно от любовта. И любовта наистина притежава сила, но тя бледнее в сравнение с огъня на омразата — започна Ариами. — Зная, че тези откровения не са най-уместният подарък за шестнайсетия ви рожден ден; обикновено на младите им е позволено да живеят много по-дълго време в блажено неведение за истинската природа на света, но се боя, че вие няма да имате тази съмнителна привилегия. Зная също така, че ще се усъмните в думите и мненията ми просто защото идват от устата на една старица. През годините се научих да разпознавам този поглед в очите на собствената ми внучка. Факт е, че нищо не е по-трудно за вярване от истината, а лъжите имат примамлива сила. Колкото по-голяма е лъжата, толкова е по-изкусителна. Това е един от законите на живота и вие ще трябва да намерите подходящия баланс по собствена преценка. След всичко това нека да добавя, че старицата пред вас не е трупала само години, тя е натрупала и истории; а най-тъжна и страшна от тях е тази, която ще ви разкаже сега. История, в която и вие сте участвали, без да го знаете — до днес...

* * *

— Някога и аз бях млада и правех всичко, което се очаква от младите — да се задомят, да създадат деца, да натрупат дългове, да се разочароват и да се откажат от мечтите и идеалите, които са се клели да следват вечно. С една дума — да остареят. Все пак съдбата беше щедра към мен, или поне така ми се струваше в началото: свързах живота си с мъж, за когото най-доброто и най-лошото, което мога да кажа, е, че беше добър човек. Защо да лъжа — не беше голям хубавец. Спомням си, че когато идваше у дома, сестрите ми тайничко се подсмиваха. Беше доста непохватен, плах и изглеждаше така, сякаш през последните десет години от живота си не бе напуснал библиотеката — накъсо, не беше това, за което би мечтало момиче на твоята възраст, Шиър.

Моят ухажор работеше като учител в едно държавно училище в Южна Калкута. Заплатата му беше мизерна и облеклото му напълно ѝ съответстваше. Всяка събота идваше да ме изведе, облечен с един и същ костюм — единствения, който имаше, — запазен за училищни

събрания и за нашите срещи. Чак след шест години можа да си купи друг, но костюмите бездруго не му стояха добре — нямаше подходяща фигура.

Двете ми сестри се омъжиха за зализани красавци, които се отнасяха презрително към дядо ти и зад гърба му ми хвърляха знойни погледи, които явно трябваше да тълкувам като покана да се порадвам на истински мъж, па макар и за кратко.

След години двамата лентяи изпаднаха дотам, че да разчитат на издръжката и благоволенieto на моя съпруг, но това е друга история. Въпреки че бе прозрял същността на тези пиявици, защото умееше да чете в душата на всеки, с когото общуваше, той не им отказа подкрепата си и се преструваше, че е забравил как го бяха подигравали и пренебрегвали на младини. Аз не бих им помагала, но моят мъж, както вече казах, беше добър човек. Може би прекалено добър.

За жалост здравето му беше крехко и той бързо ме напусна — само година след раждането на единствената ни дъщеря Килиан. Трябваше да я отгледам сама и да се опитам да я науча на всичко, което баща ѝ би искал тя да знае. Килиан бе светлината, която озаряваше живота ми след смъртта на дядо ти. От него бе наследила благия нрав и дарбата да чете в сърцата на хората. Но, за разлика от неговата непохватност и плахост, тя излъчваше сияние и изящество. Красотата ѝ се проявяваше в жестовете, в гласа, в движенията. Когато беше дете, думите ѝ заплеляха гостите ни и хората по улиците като вълшебен чар. Спомням си как омайваше търговците на базара, когато бе едва десетгодишна — гледах я и си мислех, че това дете е като лебед, изплувал от водите на спомена за грозното и тромаво пате, което беше моят мъж. Неговият дух живееше в нея, в най-незначителните ѝ жестове и в начина, по който понякога наблюдаваше безмълвно минувачите от верандата на този дом, а после ме поглеждаше, сериозна до немай-къде, и ме питаше защо има толкова много нещастни хора на тоя свят.

Скоро всички от Черния град започнаха да я назовават с прякора, който ѝ бе дал един бомбайски фотограф: Сияйната принцеса. И не след дълго заприиждаха кандидат-принцове, пръкнали се от къде ли не. Това бяха прекрасни времена; тогава тя споделяше с мен нелепите признания на нагиздените си ухажори, ужасните стихотворения, които ѝ пишеха, и всевъзможни смешни случки, които — ако ситуацията се

бе проточила твърде дълго — щяха да ни накарат да повярваме, че всички младежи в този град са отчайващи празноглавци. Ала ето че на сцената се появи някой, който щеше да промени всичко: твоят баща, Шиър, най-интелигентният и най-странният мъж, когото някога съм срещала.

В онези години, както и днес, почти всички бракове се уреждаха между семействата като обикновена търговска спогодба, в която желанията на бъдещите съпрузи не играеха никаква роля. Повечето традиции са всъщност недъзите на едно общество. Но аз през целия си живот се бях заричала, че дойде ли денят, в който Килиан ще се задоми, тя ще вземе мъжа, когото си е избрала по своя воля.

Когато баща ти се появи на прага на дома ми, изглеждаше пълна противоположност на дузините наперени досадници, които неспирно се навъртаха край майка ти. Говореше малко, но рече ли да отвори уста, думите му бяха остри като нож и пресичаха всяко желание за отговор. Беше учтив и стига да пожелаеше, проявяваше странен чар, който покоряваше бавно, но сигурно. При все това той винаги се държеше хладно и сдържано с почти всички освен майка ти. В нейната компания ставаше друг човек, уязвим и едва ли не вдетинен. Никога не разбрах кое от двете бе истинското му лице и предполагам, че Килиан е отнесла тази тайна в гроба си.

В редките случаи, когато благоволяваше да разговаря с мен, баща ти не беше словоохотлив. Когато най-сетне се реши да поиска съгласието ми да се ожени за дъщеря ми, аз го попитах как смята да я издържа и какво е положението му. Годиците, които бях прекарала с дядо ти на ръба на мизерията, ме бяха научили да предпазвам Килиан от такъв опит. Бях си изградила убеждението, че празният стомах повече от всичко друго развенчава мита за облагородяващото въздействие на глада.

Баща ти ме погледна, запазвайки истинските си мисли за себе си, както правеше винаги, и отвърна, че по професия е инженер и писател. Каза, че се стреми към назначение в една британска строителна компания и че е получил аванс за ръкопис, който изпратил на някакъв издател от Делхи. Всичко това — очистено от изящните фрази, с които баща ти украсяваше речта си, когато му изнасяше — ми намирисваше на нищета и лишения. Не се поколебах да му го кажа. Той се усмихна, взе внимателно ръката ми между своите и тихо изрече тези думи, които

никога не ще забравя: „Майко, ще ви го кажа за пръв и последен път: моето бъдеще и това на дъщеря ви оттук насетне са в нашите ръце. От мен зависи да я издържам и да си проправя път в живота. Никой, жив или мъртъв, не ще може да се намеси в делата ни. Затова спете спокойно и имайте доверие в любовта, която изпитвам към дъщеря ви. Но ако тревогите за нея все още не ви дават сън и покой, внимавайте да не опетните дори с едничка дума, жест или действие връзката, която — с ваше съгласие или без него — ще ни свърже завинаги. Тогава и вечността няма да ви стигне, за да се разкаете за постъпката си.“

Три месеца по-късно те се ожениха и никога повече не разговарях с баща ти насаме. Бъдещето показва, че е имал право, и не след дълго започна да си гради име като инженер, без да изоставя страстта си към литературата. Преместиха се да живеят в една къща недалеч оттук — тя бе съборена преди години, — докато той чертаеше онова, което трябваше да бъде техният дом-мечта, същински дворец, измислен от него до последния детайл. Там смяташе да се оттегли заедно с майка ти. По онова време никой не подозираше какви събития се задават.

Никога не опознах истински този човек. Той не ми даде шанс, а и явно не бе заинтересован да се разкрие пред никого освен пред майка ти. На мен ми вдъхваше страх и когато бяхме заедно, се чувствах неспособна да го въвека в разговор или да се опитам да спечеля симпатията му. Беше невъзможно да узнаеш какво мисли. Четях книгите му, които майка ти ми носеше, и ги изучавах внимателно с надеждата да открия в тях някакъв таен ключ, с който да проникна в лабиринта на ума му. Това никога не ми се удаде.

Баща ти беше загадъчен човек, който не говореше за семейството си или за миналото си. Навярно затова не можах да доловя заплахата, надвиснала над него и над дъщеря ми — заплаха, родена от това тъмно и неведомо минало. Никога не ми даде възможност да му помогна и когато бедата ни връхлетя, беше тъй сам, както и през целия си живот, в доброволно избраната си крепост от самота. Само един човек държеше ключовете ѝ през всичките години, споделени с него: Килиан.

Ала баща ти, подобно на всички нас, имаше минало и от него изникна онази фигура, която щеше да донесе мрака и трагедията на нашето семейство.

Когато Лахаважд бил млад и скитал гладен из улиците на Калкута, бленувайки за цифри и математически формули, се запознал с друго момче на същата възраст — самотно сираче. По онова време баща ти живеел в голяма бедност и — като безброй деца в този град — заболял от една от онези трески, които всяка година взимат хиляди жертви. През дъждовния сезон мусонът отприщваше силни бури над Бенгалския полуостров и цялата делта на Ганг и околностите ѝ се наводняваха. Година след година соленото езеро, което все още се намира в източната част на града, преливаше; щом дъждовете отминеха и водата се отдръпнеше, трупове на рибите, изложени на слънцето, излъчваха облак отровни изпарения, които планинските ветрове от север разнасяха над Калкута, сеейки болест и мор като някаква пъклена напасть.

Нея година баща ти станал жертва на гибелните ветрове и насмалко щял да умре, ако не бил неговият приятел Джавахал, който двайсет дена се грижил за него в една колиба от кирпич и обгоряло дърво на брега на река Хугли. Когато оздравял, баща ти се заклел, че винаги ще закриля Джавахал и ще споделя с него всичко, което бъдещето му поднесе, защото оттам насетне животът му принадлежал и на приятеля му. Това била детска клетва, договор, скрепен с кръв и чест. Ала имало нещо, което баща ти не знаел: Джавахал, неговият ангел пазител, тогава едва единайсетгодишен, носел във вените си болест, много по-страшна от треската, която насмалко не отнела живота на бъдещия ми зет. Тази болест, която щяла да се прояви много по-късно, отначало едва забележимо, а впоследствие неумолимо като смъртна присъда, била лудостта.

След години баща ти узнал, че майката на Джавахал се самозапалила пред очите на сина си, принасяйки се в жертва на богинята Кали, а баба му по майчина линия завършила дните си в окаяна килия в една лудница в Бомбай. Това били само отделни брънки от една дълга верига от ужаси и нещастия в историята на семейството. Ала баща ти бил силна личност, дори като момче, и поел отговорността да закриля приятеля си, независимо от страшното му наследство.

Нещата се развивали добре, докато Джавахал не навършил осемнайсет години. Тогава той убил хладнокръвно един богат търговец на базара само защото човекът отказал да му продаде някакъв

медальон, като се позовал на външността на Джавахал, която го накарала да се усъмни в неговата платежоспособност. Тогава баща ти крил своя приятел в дома си месеци наред, излагайки на опасност живота и бъдещето си, за да го предпази от полицията, която го издирвала под дърво и камък. Успял, но това произшествие било само началото. Година по-късно, в нощта на индуската Нова година, Джавахал подпалил една къща, в която живеели дузина възрастни жени, и седнал на улицата да гледа пламъците, докато гредите рухнали и цялата сграда била изпепелена. Този път дори хитростите на баща ти не успели да го спасят от ръцете на правосъдието.

Последвал съдебен процес, дълъг и страшен, и Джавахал бил осъден на доживотен затвор за престъпленията си. Баща ти всячески се старал да му помогне — пръснал спестяванията си по адвокати, пращал му чисти дрехи в тъмницата, където го държали, подкупвал пазачите му, за да не го изтезават. Ала Джавахал му се отблагодарил единствено с думи на омраза. Обвинил баща ти, че го бил предал и изоставил, че искал да се отърве от него. Упрекнал го, че нарушил клетвата, която двамата си дали преди години. Дори се заклел да му отмъсти, защото — както извикал гневно от подсъдимата скамейка, когато прочели присъдата му — половината от живота на баща ти му принадлежала.

Баща ти погребал тази тайна дълбоко в сърцето си и не пожелал майка ти да узнае някога за нея. Времето заличило външните следи от тези събития. След сватбата, първите години на брака и първите успехи на баща ти те изглеждали като далечен спомен, епизод, погребан в миналото.

Спомням си времето, когато майка ти забременя. Зет ми сякаш стана друг, човек не можеше да го познае. Купи едно паленце, което искаше да обучи за куче-пазач, да го направи най-добрата бавачка за бъдещия си син. Не спираше да говори за къщата, която щял да построи, за плановете си за бъдещето, за някаква нова книга...

Месец по-късно лейтенант Майкъл Пийк, един от предишните ухажори на майка ти, почука на вратата с вест, която пося ужас в живота им: Джавахал подпалил отделението за особено опасни престъпници, където бил затворен, и избягал. Преди това обаче написал на стената с кръвта на съкилийника си, когото заклал, една-единствена дума: *отмъщение*.

Пийк обеща да потърси лично Джавахал и да защити съпрузите от всякакви заплахи. Изминаха два месеца без новини и без следа от беглеца — докато не настъпи рожденият ден на баща ти.

Призори някакъв просяк донесе пакет, адресиран до него. Пратката съдържаше един медальон — онзи накит, заради който Джавахал бе извършил първото си убийство — и бележка. В нея той обясняваше, че след като ги шпионирал няколко седмици и открил, че баща ти вече е преуспял човек с ослепителна съпруга, искал да им пожелае всичко най-добро и може би щял в скоро време да ги посети, за да споделят като братя онова, което принадлежало и на двама им.

Следващите дни преминаха в паника. Един от часовоите, които Пийк бе наел, за да охраняват къщата нощем, бе намерен мъртъв. Кучето на баща ти бе открито на дъното на кладенеца в двора. И всяка сутрин стените на къщата осъмнаха с нови закани, написани с кръв — нещо, което Пийк и хората му бяха безсилни да предотвратят.

Това бяха трудни дни за баща ти. Току-що бе построено най-значимото му творение — гарата Джитърс Гейт на западния бряг на река Хугли. Тя беше внушителен, революционен строеж от стомана, кулминацията на изстрадания му проект да изгради в цялата страна железопътна мрежа, която да насърчи развитието на местната търговия и да модернизира провинциите, за да се отърсят постепенно от британското владичество. Това бе едно от страстните му желания, за което можеше с часове да говори разпалено, сякаш бе божествена мисия, поверена му свише.

Официалното откриване на Джитърс Гейт бе определено за края на въпросната седмица. По този повод бе решено да се организира символично събитие: един влак трябваше да превози триста шейсет и пет сирачета до новия им дом в западната част на страната. Те произлизаха от най-бедните прослойки и проектът на баща ти означаваше нов живот за тях. Той се бе нагърбил с това от самото начало, то беше мечтата на живота му.

Майка ти държеше непременно да присъства на церемонията и го уверяваше, че охраната на лейтенант Пийк и хората му ще бъде достатъчна за нейната безопасност.

Когато баща ти се качи във влака и пусна в ход локомотива, който трябваше да отведе децата до новия им дом, се случи нещо непредвидено, за което никой не бе подготвен. Огънят! Страшен пожар

избухна и се разпространи из различните нива на гарата, обхващайки вагоните на влака, който навлезе в тунела като подвижен ад, гробница от нажежено желязо за децата, пътуващи в него. Баща ти загина неянощ, докато напразно се опитваше да спаси сирачетата, а мечтите му се стопиха завинаги сред пламъците.

Когато майка ти получи тази вест, едва не те загуби. Но съдбата, явно уморена да изпраща нещастия на това семейство, се смили над теб. Три дни по-късно, когато раждането съвсем бе наближило, Джавахал и хората му нахлули в дома и отвлекли дъщеря ми, като не пропуснали да заявят, че трагедията с Джитърс Гейт била тяхно дело.

Лейтенант Пийк преживял нападението и ги последвал до самите недра на гарата, която вече се смяташе за прокълнато място и от ноцта на трагедията никой не бе влизал там. Джавахал бил оставил в къщата бележка, в която се кълнял, че ще убие майка ти и детето, което щяла да роди. Ала се случило нещо, което дори той не очаквал. Не било едно дете, а две. Близнаци. Момченце и момиченце. Вие двамата...

* * *

Ариаами Бозе им доразказа историята: как Пийк успял да ги спаси и да ги отнесе до дома ѝ, как тя решила да ги раздели и да ги скрие от убиеца на родителите им... Ала нито Шиър, нито Бен я слушаха вече. Иън наблюдаваше мълчаливо пребледнелите лица на най-добрия си приятел и на момичето. Те почти не мигаха; откровенията, които бяха чули от устата на възрастната жена, сякаш ги бяха вкаменили. Иън въздъхна дълбоко и съжали, че именно него бяха избрали да присъства на тази странна семейна среща. Беше му крайно неловко, чувстваше се като натрапник в драмата на своите приятели.

Въпреки всичко той преглътна собственото си смущение и се съсредоточи върху Бен. Опита се да си представи бурята, която разказът на Ариаами несъмнено бе отприщил в душата му, и прокле рязката откровеност, с която страхът и умората бяха накарали старата дама да разкрие събития, чиито последици навярно щяха да се окажат много по-сериозни от очакваното. Поне за момента се опита да прогони от мислите си разказа на Бен за видението с горящия влак,

явило му се същата сутрин. Отделните фрагменти на тази главоблъсканица се увеличаваха с плашеща бързина.

Припомни си как Бен десетки пъти бе заявявал, че те, членовете на обществото „Чоубар“, са хора без минало. Сега Иън се опасяваше, че срещата на Бен със собственото му минало в сумрака на тази занемарена къща би могла да му нанесе непоправими щети. Двамата се знаеха от деца и Иън бе научил от продължителните и загадъчни пристъпи на меланхолия, които връхлитаха Бен, че ще е най-добре да го подкрепя без излишни въпроси или опити да гадае мислите му. Доколкото познаваше приятеля си, фасадата на нахакан тип, зад която той обикновено криеше истинската си същност, навярно бе приела неочакваните известия като съкрушителен удар. Самият Бен едва ли щеше някога да пожелае да говори за тази рана.

Иън сложи внимателно ръка на рамото му, но приятелят му като че ли не забеляза това.

Бен и Шиър, между които само преди няколко часа струеше нарастваща симпатия, сега като че ли не можеха да се погледнат, сякаш новите карти, раздадени в играта, ги бяха изпълнили със странна свенливост, с първичен страх да разменят дори незначителен жест.

Ариаами погледна неспокойно към Иън. В стаята цареше пълна тишина. Очите на старата жена като че ли молеха за прошка — чувстваше се виновна, че е станала вестителка на лоши новини. Иън леко наклони глава, давайки ѝ знак да излязат от стаята. Ариаами се поколеба за миг, но момчето стана и ѝ подаде ръката си. Тя прие помощта му и го последва до съседната стая, за да оставят Бен и Шиър насаме. Иън спря на прага и се обърна към приятеля си.

— Ние ще бъдем отвън — промълви.

Бен само кимна, без да вдига очи.

* * *

Членовете на обществото „Чоубар“ се топяха от жегата в двора, когато видяха, че Иън излиза от къщата, придружен от старата жена. Двамата размениха няколко думи. Ариаами кимна едва-едва и потърси сянката на стария навес от дялан камък. Със сковано изражение, което приятелите му изтълкуваха като знак за лоши вести, Иън отиде при

групата и застана в сенчестото място, което му отстъпиха. Всички жадно впиха погледи в него. Ариами ги наблюдаваше печално от няколко метра разстояние.

— Е? — попита Изабел, изразявайки всеобщото нетърпение.

— Не знам откъде да започна — отвърна Иън.

— Започни от най-лошото — предложи Сет.

— Всичко е от лошо по-лошо — предупреди ги Иън.

Останалите безмълвно се взираха в него. Той им се усмихна плахо.

— Пет чифта уши те слушат — насърчи го Изабел.

Иън добросъвестно повтори разкритията на Ариами, без да пропусне нито една подробност. Финалът на разказа му бе посветен на Бен и Шиър, които все още бяха сами вътре, току-що узнали, че над главите им виси съдбовен меч.

Когато приключи, членовете на обществото „Чоубар“ вече бяха забравили за страшната жега, която се лееше от небесата като адско наказание.

— Бен как прие това? — рече Рошан.

Иън сви рамене, свъсил вежди.

— Не много добре, предполагам. Ти как би го приел, ако беше на негово място?

— Какво ще правим сега? — попита Сирадж.

— Какво можем да направим? — попита на свой ред Иън.

— Много неща — заяви Изабел. — Всичко друго, но не и да висим тук и да си пържим задниците на това слънце, докато някакъв убиец се опитва да ликвидира Бен. И Шиър.

— Някой да има възражения? — попита Сет.

Всички отрекоха в един глас.

— Много добре, полковник — обърна се Иън към Изабел. — Какви са заповедите?

— Първо, някой трябва да разучи всичко възможно за инцидента с Джитърс Гейт и за инженера — отвърна тя.

— Аз мога да направя това — предложи Сет. — В библиотеката на Индийския музей трябва да има извадки от вестници от онова време, а вероятно и книги.

— Сет има право — обади се Сирадж. — Навремето се е вдигнал голям шум около този пожар и мнозина още си го спомнят. Не може да

няма запазени сведения за него. Бог знае къде, но със сигурност има такива.

— Значи ще трябва да ги намерим — заяви Изабел. — Може да се окажат добра отправна точка.

— Аз ще помогна на Сет — рече Майкъл.

Изабел кимна решително.

— Трябва да научим всичко за този човек, за живота му и за чудната къща, която според предположенията е някъде наблизо — продължи тя. — Може би тази диря ще ни отведе до убиеца.

— Двамата с Рошан ще потърсим къщата — рече Сирадж.

— Ако съществува, сто на сто ще я намерим — добави Рошан.

— Добре, но не влизайте в нея — предупреди ги Изабел.

— Не се тревожи — отвърна Рошан с успокоителен жест.

— Ами аз какво да правя? — попита Иън. Той не можеше да измисли съответна на възможностите си задача със същата лекота, с която приятелите му раждаха идеи.

— Ти остани при Бен и Шиър — нареди Изабел. — Доколкото познаваме Бен, преди да се усетим, ще започнат да му хрумват разни безумни идеи на всеки десет минути. Стой при него и си отваряй очите на четири, за да не направи някоя глупост. Не е желателно да го виждат по улиците с Шиър.

Иън кимна, съзнавайки, че му се е паднала най-трудната задача.

— Ще се срещнем в Среднощния дворец преди здрач — заключи момчето. — Нещо неясно?

Момчетата се спогледаха и решително поклатиха глави.

— Добре, да вървим — каза Изабел.

Сет, Майкъл, Рошан и Сирадж веднага се впуснаха да изпълняват поетите задължения без излишно суетене. Изабел остана при Иън, гледайки безмълвно как се отдалечават в маранята, издигаща се от прашните, опалени от слънцето улици.

— А ти какво смяташ да направиш, Изабел? — попита момчето.

Тя се обърна към него със загадъчна усмивка.

— Имам едно предчувствие.

— Страхувам се от твоите предчувствия като от земетресение — каза Иън. — Какво си си наумила?

— Не бива да се тревожиш, Иън — измънка тя с половин уста.

— Когато казваш това, се тревожа още повече.

— Тази привечер може би няма да се добера до Двореца — рече Изабел. — Ако не се появя, прави каквото трябва. Ти винаги знаеш какво трябва да се направи, Иън.

Той въздъхна угрижен. Не му харесваха цялата тази мистерия и странния блясък, който забеляза в очите на приятелката си.

— Изабел, погледни ме. — Момичето изпълни нареждането. — Каквото и да си намислила, избий си го от главата.

— Умея да се грижа за себе си, Иън — отвърна тя усмихната.

На него обаче хич не му беше до усмивки.

— Не прави нищо, което аз не бих направил — помоли я той.

Изабел се разсмя.

— Ще направя само едно нещо, което ти никога не би посмял — тихо рече тя.

Иън я гледаше озадачено. Тогава тя се приближи до него — в очите ѝ все още проблясваше загадъчната искрица — и го целуна съвсем леко по устните.

— Пази се, Иън — прошепна Изабел в ухото му. — И не си прави илюзии.

Това бе първата целувка, която бе получил от нея, и докато я гледаше как се отдалечава сред превзелия двора гъсталак, Иън изпита внезапен и необясним страх, че може да бъде и последната.

* * *

След близо час Бен и Шиър излязоха навън с непроницаеми, но странно спокойни изражения. Шиър отиде при Ариами, която бе прекарала това време сама под навеса, равнодушна към опитите на Иън да я въвлече в разговор, и седна при нея. Бен се насочи направо към Иън.

— Къде са останалите?

— Решихме, че ще е полезно да се разузнаят някои неща за този тип Джавахал — отвърна Иън.

— А теб те оставиха за бавачка? — пошегува се Бен, макар че с престорено веселия си тон не можеше да заблуди никого.

— Нещо такова. Ами ти добре ли си? — поинтересува се Иън, сочейки с глава към Шиър.

Приятелят му кимна.

— Да си призная, объркан съм — рече след малко. — Мразя изненадите.

— Изабел смята, че не е добра идея двамата с Шиър да се мотаєте заедно. И според мен има право.

— Изабел винаги има право, освен когато спори с мен — заяви Бен. — Но и на мен тази къща не ми изглежда безопасна за нас. Макар и да е била затворена повече от петнайсет години, тя все още е фамилният дом. А и в „Св. Патрик“ очевидно не сме на сигурно място.

— Мисля, че ще е най-добре да отидем в Двореца и да чакаме другите там — предложи Иън.

— Това ли е планът на Изабел? — усмихна се Бен.

— Познай!

— А къде отиде тя?

— Не пожела да ми каже.

— Пак ли някое от нейните предчувствия? — попита Бен разтревожен.

Иън кимна.

— Бог да ни е на помощ — въздъхна Бен и потупа приятеля си по гърба. — Отивам да поговоря с дамите.

Иън се обърна да погледне към Шиър и Ариами Бозе. Възрастната жена като че ли се препираше разгорещено със своята внучка. Двете момчета се спогледаха.

— Подозирам, че бабата държи на плана си да замине утре за Бомбай — отбеляза Бен.

— Ще тръгнеш ли с тях?

— Нямам намерение да напусна този град. Особено сега. Двамата приятели погледаха още малко спорещите баба и внучка, след което Бен прошепна:

— Чакай ме тук — и се отправи към тях.

* * *

Ариами Бозе влезе отново в къщата, оставяйки Бен и Шиър насаме пред входа. Лицето на Шиър бе пламнало от гняв и брат ѝ

изчака тя първа да заговори. Когато го стори, гласът ѝ трепереше от безсилна ярост, а дланите ѝ бяха здраво сплетени в железен възел.

— Казва, че заминаваме утре и че не иска повече да го обсъждаме. Според нея и ти би трябвало да дойдеш с нас, но не може да те задължи.

— Вероятно смята, че това е най-доброто за теб — рече Бен.

— А ти не мислиш така?

— Бих те излъгал, ако кажа „да“ — призна той.

— Цял живот съм бягала от град на град — с влакове, кораби, фургони... Никога не съм имала собствен дом, приятели или място, което да мога да нарека свое — каза Шиър. — Вече се уморих, Бен. Не мога вечно да бягам от някого, когото дори не познавам.

Известно време братът и сестрата се гледаха мълчаливо. След малко момичето пак заговори.

— Тя е стара жена, Бен. Страхува се, защото животът ѝ изтича и се чувства безсилна да ни защитава още дълго време. Прави го от любов към нас, но бягството вече е безсмислено. Каква ще е ползата да се качим утре на влака за Бомбай? Да слезем на коя да е гара под други имена? Да просим за подслон в кое да е селце, знаейки, че на следващия ден може да се наложи да потеглим пак?

— Каза ли това на Ариами? — попита Бен.

— Не ще да ме чуе. Но този път не смятам да бягам отново. Това е моят дом, това е градът на баща ми и тук възнамерявам да остана. И ако този човек ме преследва, ще му се опълча. Ако е писано да умра от неговата ръка, нека ме убие. Но ако трябва да продължа да живея, не искам да живея като бегълка, която благодари всеки ден, че е видяла изгрева. Ще ми помогнеш ли, Бен?

— Разбира се — отвърна момчето.

Шиър го прегърна и избърса сълзите си с края на бялата си наметка.

— Знаеш ли, Бен? Снощи, когато бях с приятелите ти в онази стара изоставена къща, вашия Среднощен дворец, и ви разказвах историята си, все си мислех, че никога не съм имала възможност да бъда дете като другите. Израснах сред старци, сред страх и лъжи, а едничката ми компания бяха разни просяци и безименни хора, срещнати на път. Спомням си как си измислях невидими другарчета и с часове разговарях с тях в чакалните на гарите и във фургоните.

Възрастните ме гледаха и ми се усмихваха. За тях малко момиченце, което си говори само, беше умилителна гледка. Но не е така, Бен. Изобщо не е умилително да си сам — нито като дете, нито като възрастен. Години наред съм се питала какви ли са другите деца, дали имат същите кошмари като мен, дали и те като мен се чувстват нещастни. Онзи, който казва, че детството е най-щастливият период от живота, е или лъжец, или глупак.

Бен се усмихна на сестра си.

— Или и двете — пошегува се той. — Обикновено вървят ръка за ръка.

Шиър се изчерви.

— Съжалявам. Ужасно дрънкало съм, нали?

— Не — рече Бен. — Приятно ми е да те слушам. Пък и смятам, че имаме повече общи неща, отколкото си мислиш.

— Брат и сестра сме — отвърна Шиър с нервен смях. — Малко ли е това? Близнаци! Колко странно звучи!

— Е, както се казва, човек може да избира само приятелите си — пошегува се момчето, — роднините се дават като бонус.

— В такъв случай предпочитам да бъдем приятели — каза Шиър.

Иън се приближи до тях и с облекчение видя, че и двамата бяха в добро настроение и дори си разменяха закачки, което не беше малко при тези обстоятелства.

— Стига да знаеш в какво се забъркваш. Иън, тази млада дама иска да ми бъде приятелка.

— Не бих те съветвал, Шиър — рече Иън в същия дух. — Аз от години съм му приятел и виж на какво съм заприличал! Взехте ли някакво решение?

Бен кимна.

— Дали е това, което си мисля? — попита Иън.

Приятелят му кимна отново, а този път и Шиър се присъедини към него.

— И какво сте решили? — попита с горчивина гласът на Ариами Бозе зад гърбовете им.

Тримата приятели се обърнаха и видяха неподвижната фигура на старата жена, застанала в сенките отвъд прага. За миг се възцари напрегната тишина.

— Няма да се качим на този влак утре, бабо — спокойно отвърна момичето. — Нито Бен, нито аз.

Старицата ги измери с изпепеляващ поглед.

— Значи думите на няколко неразумни сополанковци те накараха само за минути да забравиш онова, на което съм те учила с години? — каза Ариами с упрек.

— Не, бабо. Това си е мое решение. И нищо на света няма да го промени.

— Ще правиш каквото ти кажа — тросна се старата жена, въпреки че във всяка от думите ѝ се долавяше нотка на поражение.

— Госпожо... — любезно подхвана Иън.

— Млъкни, синко — скастри го тя студено.

Иън потисна желанието си да се изрепчи и сведе поглед.

— Бабо, няма да взема този влак — каза Шиър. — И ти го знаеш.

Ариами се взря във внучка си от сенчестия праг, но не каза нищо.

— Утре призори ще чакам и двама ви на гара Хаура — рече след малко старата жена.

Шиър въздъхна и Бен видя, че лицето ѝ е пламнало отново. Той я хвана за ръката и ѝ направи знак да не спори повече. Ариами се обърна и стъпките ѝ бавно заглъхнаха във вътрешността на къщата.

— Не мога да оставя нещата така — промълви Шиър.

Бен кимна и пусна ръката на сестра си, която последва старата жена до осветената със свещи стая, където бе седнала отново. Ариами не се обърна и изобщо не показа, че е забелязала присъствието ѝ. Шиър се приближи до нея и нежно я прегърна.

— Каквото и да стане, бабо, винаги ще те обичам.

Ариами кимна мълчаливо и очите ѝ се наляха със сълзи, когато стъпките на внучка ѝ се отдалечиха отново към двора. Бен и Иън, които чакаха отвън, посрещнаха момичето с най-бодрите изражения, които можаха да си придадат.

— Къде отиваме сега? — попита Шиър. Очите ѝ бяха плунали в сълзи, а ръцете ѝ трепереха.

— В най-хубавото кътче на Калкута — отвърна Бен. — В Среднощния дворец.

* * *

Последната следобедна светлина вече помръкваше, когато Изабел съгледа призрачната ъгловата структура на гара Джитърс Гейт, изплувала от речната мъгла като зловеща катедрала, опустошена от пламъците. Със затаен дъх момичето спря да погледа страховитото зрелище: гъстото скеле от стотици стоманени греди, арки и сводове; бездънен лабиринт от метал и стъкла, пръснати от огъня. Стар порутен мост се простираше през реката до входа на гарата, зейнал като черната паст на неподвижен, дебнещ дракон с безкрайни редици от дълги и остри зъби, които се губеха в мрака вътре.

Изабел тръгна по моста, като се стараеше да не стъпва по старите релси, които чертаеха пътя към недрата на този пъклен мавзолей. Между изгнилите, почернели траверси бяха поникнали буйни плевели. Ръждясалата структура на моста скърцаше под нозете ѝ; Изабел забеляза табели, които забраняваха влизането и предупреждаваха за опасност от срутване. Никакъв влак не бе минавал по този мост след пожара и, съдейки по окаяното му състояние, явно никой не си бе давал труда да го поправи или дори да мине пеша по него.

Докато източният бряг на река Хугли оставаше все по-назад, а отпред Джитърс Гейт се възправяше в аления залез като фантастична грамада от стомана и сенки, в главата на Изабел започнаха да се прокрадват съмнения. Решението ѝ да дойде на това място вече не изглеждаше така удачно, както ѝ се бе сторило отначало. Едно беше да играе ролята на решителна авантюристка, неустрашима пред негодите, а съвсем друго — да се впусне реално в тази вдъхваща страх сцена, без да е прочела последното действие от пиесата.

От тунелите, скрити в недрата на гарата, я лъхна мирис на пепел и сгурия — остра смрад, която Изабел неволно свърза със стара фабрика, пропита със смъртоносни газове и слоеве мръсотия и ръжда. Тя се съсредоточи върху първите далечни светлини на гемеите, браздящи водите на Хугли, и се опита да извика в съзнанието си компанията на анонимните им екипажи. Това ѝ помогна да измине последната отсечка от моста, която я делеше от входа на гарата. Когато стигна до края, спря сред релсите, чезнещи в мрака, и огледа големия стоманен фронтон. Върху него, потъмнели от пламъците, все още се четяха релефните букви на името като надпис над входа на огромен мавзолей: ДЖИТЪРС ГЕЙТ.

Изабел пое дълбоко дъх и се приготви да извърши най-неприятното нещо, което бе правила през целия си шестнайсетгодишен живот: да влезе в това място.

* * *

Сет и Майкъл показаха невинната усмивка на образцови ученици пред главния библиотекар на Индийския музей, господин Де Росио, чийто изпитателен взор ги подложи на безмилостен анализ в продължение на няколко секунди.

— Това е най-нелепата молба, която съм чувал през живота си — заяви Де Росио. — Поне от последното ти идване тук, Сет.

— Вижте, господин Де Росио — импровизира Сет, — знаем, че работното ви време е само сутрин и че това, което искаме с приятеля ми, може да изглежда малко необичайно...

— Нищо не е необичайно, щом идва от теб, младежо — прекъсна го библиотекарят.

Сет едва потисна усмивката си. При господин Де Росио престорено язвителната ирония бе безпогрешен признак, че е заинтригуван. Малкото му име бе неизвестно на целокупното човечество, с изключение може би на майка му и на съпругата му — ако изобщо в Индия имаше жена, достатъчно храбра, за да се омъжи за подобен чешит. Под външността му на цербер-библиофил се криеше ахилесова пета: неукротимо любопитство и склонност към клюкарство (макар и с академичен уклон), което свеждаше женорята на базара до статуса на треторазредни любителки.

Сет и Майкъл се спогледаха крадешком и решиха да му подхвърлят стръв.

— Господин Де Росио — подхвана Сет с мелодраматичен тон, — не бива да казвам това, но се виждам принуден да се доверя на прочутата ви дискретност: с тази работа са свързани редица престъпления и сериозно се опасяваме, че може да се случат и още, ако не се опитаме да ги спрем.

Малките, остри очички на библиотекаря като че ли се разшириха за миг.

— Сигурни ли сте, че господин Томас Картър е в течение на това? — строго попита той.

— Именно той ни праща — отвърна Сет.

Де Росио отново ги огледа внимателно, сякаш търсеше по лицата им някакви признаци, които да издават коварни намерения.

— А защо твоят приятел — изтърси той внезапно, сочейки Майкъл — мълчи като риба?

— Много е срамежлив, господине — обясни Сет.

Майкъл кимна едва-едва, сякаш да потвърди това изявление. Де Росио се покашля колебливо.

— Та казваш, значи, че работата била свързана с престъпления? — нехайно попита той с отработено безразличие.

— Убийства, господине — потвърди Сет. — И то не едно и две.

Де Росио погледна часовника си, после момчетата, после пак часовника и след кратък размисъл сви рамене.

— Добре — отстъпи накрая. — Но нека да е за последен път. Как се казва човекът, от когото се интересувате?

— Лахаважд Чандра Чатърджи, господине — побърза да отговори Сет.

— Кой, инженерът? Той не загина ли в пожара на Джитърс Гейт?

— Да, господине, но с него е имало някой, който е оцелял. Един много опасен тип. Именно той е предизвикал пожара и все още се спотайва някъде, готов за нови престъпления...

Де Росио се усмихна лукаво.

— Звучи интересно — промърмори той.

Изведнъж сянка на тревога помрачи лицето му. Библиотекарят наведе масивното си тяло към двете момчета и строго насочи пръст към тях.

— Това да не е някоя от измишльотините на оня ваш приятел, как му беше името?

— Бен не знае нищо за тази работа, господин Де Росио — успокой го Сет. — Не сме го виждали от месеци.

— Толкова по-добре — заяви мъжът. — Последвайте ме.

* * *

Изабел навлезе с плахи стъпки в гарата и изчака очите ѝ да се приспособят към тъмнината. На десетки метри над нея се извисяваше главният свод, образуван от големи арки от стомана и стъкло. Повечето от стъклените панели се бяха стопили от пламъците или просто се бяха пръснали, посипвайки дъжд от фрагменти из цялата гара. Здрачна светлина се процеждаше през пукнатините в потъмнелия метал и парчетата стъкло, оцелели от трагедията. Пероните, описващи плавна дъга под огромния свод, се губеха в мрака, а повърхността им бе осеяна с останки от изгорели пейки и рухнали греди.

Големият гаров часовник, издигал се някога на централния перон като фар на входа на пристанище, сега стърчеше като ням, печален часовой. Момичето мина под циферблата му и забеляза, че стрелките му се бяха огънали към пода като езици от разтопен шоколад. Бяха спрели завинаги, сочейки страшния час, когато огнената стихия бе погълнала гарата.

Явно нищо не се бе променило на това място с изключение на натрупаната с годините мръсотия и пораженията от мусонните дъждове, които се бяха процеждали през вентилационните люкове и пукнатините в свода.

Изабел се спря, за да огледа голямата гара от самия ѝ център. Стори ѝ се, че се намира в потънал храм с безкрайни размери.

Нов полъх от горещ и влажен въздух нахлу в сградата и развя косите на момичето, разпръсквайки прах по пероните. Изабел потръпна и огледа черните гърла на тунелите, които потъваха в земята в другия край на гарата. Прииска ѝ се останалите членове на обществото „Чоубар“ да бяха с нея сега, когато положението все повече заприличваше на историите, които Бен обичаше да съчинява за сбирките им в Среднощния дворец. Тя бръкна в джоба си и измъкна рисунката, на която Майкъл бе изобразил всичките членове на клуба им, застанали край езеро, отразяващо лицата им. Усмихна се, когато видя как я бе скицирал Майкъл, и се зачуди дали той действително я виждаше по този начин. Приятелите много ѝ липсваха.

Тогава го чу за пръв път — от разстояние и приглушен от шепота на въздушните течения, които се носеха из тези тунели. Това бе звукът от далечни гласове, подобен на гълчавата от тълпите, която бе чула преди години, когато се гмурна в река Хугли — него ден Бен я бе учил как да плува под вода. Ала този път Изабел бе сигурна, че гласовете,

долитащи от недрата на тунелите, не бяха на случайни пътници. Бяха гласове на деца — стотици деца. И пищяха от ужас.

* * *

Де Росио поглади внимателно трите гънки на царствената си брадичка и огледа отново купчината некласифицирани документи, изрезки и книга, които бе събрал след няколко експедиции до храносмилателния тракт на бездънната библиотека на Индийския музей. Сет и Майкъл го наблюдаваха със смесица от нетърпение и надежда.

— Е — подхвана библиотекарят, — тази работа се оказа заплетена, отколкото изглежда. Има много сведения за въпросния Лахаважд Чандра Чатърджи. Повечето материали, които видях, като че ли се повтарят и не са много съществени, но ще ми трябва поне една седмица, за да въведа малко ред в документите за този субект.

— Какво открихте, господине? — попита Сет.

— Честно казано, от всичко по малко — обясни Де Росио. — Господин Чандра бил блестящ инженер, изпреварил времето си, идеалист, обсебен от идеята да остави на тази страна наследство, което да обезщети бедните хора за страданията, които приписвал на британския гнет. Не особено оригинално, да си кажем правичката. Накъсо, имал всички предпоставки, за да свърши като типичен неудачник. Той обаче успял някак да преплува морето от завист, интриги и заговори срещу кариерата му и дори убедил правителството да финансира златната му мечта: изграждането на железопътна мрежа, която да свърже главните градове на страната с провинцията.

Чандра вярвал, че това щяло да сложи край на търговския и политически монопол, започнал по времето на лорд Клайв и сие, когато търговията зависела от речния и морския транспорт. Благодарение на железницата индийският народ щял бавно да си възвърне контрола над богатствата на страната. Естествено, не било нужно човек да е инженер, за да разбере, че нещата няма да се развият така.

— А открихте ли нещо за една личност на име Джавахал, приятел на инженера от младежките му години? — попита Сет. — Той

бил съден на няколко пъти и около тези процеси се вдигнал доста шум, ако не греша.

— Някъде трябва да е отразено нещо, синко, но има цяла планина от документи за сортиране. Защо не дойдете пак след две седмици? Дотогава ще съм сложил някакъв ред в цялата бъркотия.

— Не можем да чакаме две седмици, господине — обади се Майкъл.

Де Росио го изгледа изненадан.

— Една седмица? — предложи той.

— Господине — твърдо рече Майкъл, — работата е на живот и смърт. Животът на двама души е в опасност.

Библиотекарят видя решителния му поглед и кимна, леко озадачен. Сет реагира мигновено.

— Ние ще ви помогнем да прегледате и подредите материалите — изтърси той.

— Вие? Не знам... Кога?

— Още сега — отвърна Майкъл.

— Знаете ли системата за кодовете, които се използват в нашата картотека? — попита Де Росио.

— Като „Отче наш“ — излъга Сет.

* * *

Слънцето потъна като голямо кърваво кълбо зад строшения стъклен панел на западната страна на Джитърс Гейт. Само след секунди пред Изабел се разгърна хипнотична гледка — стотици хоризонтални остриета алена светлина разсякоха мрака на гарата. Пищящите гласове се усилваха и девойката не след дълго чу как закънтяха в огромния свод. Земята затрепери и от тавана се посипаха остри късчета стъкло. Внезапна болка прониза лявата ѝ ръка и когато пипна удареното място, топла кръв прокапа между пръстите ѝ. Изабел се затича към единия край на гарата, предпазвайки лицето си с ръце.

Подслони се под едно стълбище, което водеше към горните нива, и видя пред себе си обширна чакалня. По пода лежаха останки от изгорели дървени пейки, а стените бяха покрити със странни, грубо надраскани рисунки, изобразяващи деформирани демонични фигури с

човешки тела, дълги вълчи лапи и изцъкдени очи. Подът се тресеше вече много силно и Изабел се приближи към входа на един от тунелите. Мощна струя горещ въздух опари лицето ѝ и тя потърка очи — не можеше да повярва, че вижда това, което се разкри пред нея.

От дълбините на тунела изскочи искрящ, обгърнат от пламъци локомотив, бълвайки яростно огнени кълба като топовни снаряди. Момичето се хвърли на земята, а горящият влак прекоси гарата с оглушителен металически грохот, смесен с писъците на стотици деца в плен на огъня. Изабел остана да лежи със затворени очи, вцепенена от ужас, докато тътенът от влака заглъхна в далечината.

Тогава вдигна глава и се огледа. Гарата беше пуста, забулена от облак пара, който се издигаше бавно, обагрен в тъмночервено от последните лъчи на залязващото слънце. Само на няколко педи разстояние видя локва от някакво тъмно, лепкаво вещество, което проблясваше в здрача. За миг Изабел като че ли зърна върху повърхността на локвата отражението на лице — сияйното тъжно лице на една жена с ореол от светлина, която я зовеше. Протегна ръка към образа и натопи върха на пръстите си в гъстата топла течност. Кръв. Отдръпна ръката си като ужилена и я избърса в роклята си, а видението на призрачното лице бавно се разсея. Запъхтяна, Изабел се примъкна до стената и се облегна на нея, за да се съвземе.

След минута се привдигна отново и огледа гарата. Вечерната светлина гаснеше и скоро щеше да се спусне нощ. Съзнанието на девойката бе изцяло завладяно от една мисъл: не искаше да дочака смрачаването вътре в Джитърс Гейт. Закрачи нервно към изхода и едва тогава съгледа една призрачна фигура, която се носеше към нея сред мъглата, забулила пероните. Силуетът вдигна ръка и Изабел видя как пръстите му се обвиха в пламъци, които осветяваха пътя му. В този миг тя разбра, че няма да излезе от това място така лесно, както бе влязла.

* * *

През срутения покрив на Среднощния дворец се виждаше звездното небе — безкрайна шир, изпъстрена с малки бели свещички. Вечерта бе смекчила донякъде палещата жега, която терзаеше града

още от зори, но ветрецът, който галеше плахо улиците на Черния град, не бе нещо повече от топла и влажна въздишка, долитаща откъм река Хугли.

Докато чакаха морно появата на останалите членове на обществото „Чоубар“, Иън, Бен и Шиър убиваха времето сред руините на старата къща, всеки вгълбен в собствените си мисли.

Бен бе избрал да се покатери на любимото си място — една гола греда, която пресичаше хоризонтално предния фронтон на Двореца. Седнал точно в центъра ѝ с провесени крака, той обичаше да съзерцава от самотната си наблюдателница светлините на града, силуетите на дворците и гробищата покрай река Хугли, криволичеща през Калкута. Често прекарваше там цели часове, без да говори, дори без да си дава труда да погледне надолу към твърдата земя. Членовете на клуба уважаваха тази привичка — поредната от странностите в поведението на Бен — и бяха свикнали с продължителните пристъпи на меланхолия, които неизменно го връхлитаха след слизането му от неговата небесна кула.

От двора на Двореца Иън погледна изкосо приятеля си и реши да го остави да се наслаждава на едно от последните си духовни усамотения. Междувременно се върна към задачата, с която се занимаваше през последния час: опитваше се да обясни на Шиър основните правила на шаха, като използваше за целта дъската, която обществото „Чоубар“ държеше в щабквартирата си. Шахматните фигури бяха запазени за годишните шампионати, които се провеждаха през декември — печелеше ги неизменно Изабел с почти обидна лекота.

— Има две теории относно стратегията в шаха — обясняваше Иън. — Всъщност са хиляди, но само две действително имат значение. Според първата ключовите фигури са във втората редица: цар, кон, топ, дама и тъй нататък. Съгласно тази теория пешките са само фигури, които се жертват, докато се разгръща тактиката. Втората теория, напротив, защитава идеята, че пешките могат и трябва да бъдат най-опасното средство за атака и че умният стратег ги използва именно като такива, за да се увенчае с победа. При мен, да си призная, и двете теории не вършат работа, но Изабел е гореща поддръжничка на втората.

Споменавайки името на приятелката си, Иън отново се обезпокои за нея. Шиър забеляза разсеяното му изражение и го изтръгна от мислите му с нов въпрос относно играта.

— Каква е разликата между тактика и стратегия? — попита тя. — Нещо чисто техническо ли е?

Иън се замисли над въпроса и си даде сметка, че не знае отговора.

— Разликата не е реална, а чисто езикова — разнесе се гласът на Бен от висините. — Тактиката е съвкупността от малки стъпки, които предприемаш, за да стигнеш до някъде. А стратегията — това са стъпките, които предприемаш, когато вече няма къде да отидеш.

Шиър погледна нагоре и се усмихна на брат си.

— Играеш ли шах, Бен? — попита тя.

Той не отговори.

— Бен не одобрява шаха — обясни Иън. — Според него това е вторият най-безполезен начин да се прахосва човешкият интелект.

— А кой е първият? — попита Шиър развеселена.

— Философията — отвърна Бен от наблюдателния си пост.

— *Тъй рече Бен* — тържествено заяви Иън. — Е, защо не слезеш вече? Останалите сигурно ще пристигнат всеки момент.

— Ще почакам — отвърна Бен, завърнал се отново сред облаците.

Той слезе половин час по-късно, когато Иън се бе задълбочил в обяснения на ходовете на коня. Тъкмо тогава Рошан и Сирадж се появиха на входа към двора. Малко след тях пристигнаха Сет и Майкъл и всички се събраха в кръг около огъня, стъкмен от Иън с последните сухи дърва, които държах в едно покрито, защитено от дъждовете хале в задната част на Двореца. Лицата на седмината добиха бакърен оттенък от отблясъците на огъня, докато си предаваха от ръка на ръка шишето с вода, подадено от Бен. Водата не беше особено прясна, но поне не гъмжеше от болестотворни бактерии.

— Нямали да изчакаме Изабел? — попита Сирадж, видимо разтревожен от отсъствието на обекта на несподелената си любов.

— Тя може и да не дойде — рече Иън.

Всички го погледнаха изненадани. Той им предаде накратко разговора, който бе провел с Изабел същия следобед, и видя как лицата им помръкнаха. Когато приключи, Иън им напомни, че тя бе дала

указания да споделят откритията си — със или без нея — и даде думата на първия, който бе готов да заговори.

— Добре — започна нервно Сирадж. — Ще ви разкажа какво открихме ние и после веднага ще отида да потърся Изабел. Само на тая дебела глава може да ѝ хрумне да тръгне на нощно разузнаване, сам-сама и без да ни каже къде отива. Как можа да я пуснеш, Иън?

Рошан се притече на помощ на Иън, слагайки ръка на рамото на Сирадж.

— С Изабел не се спори — напомни той. — Можеш само да я слушаш. Хайде, разкажи им за йероглифите и после двамата ще отидем да я търсим.

— Йероглифи ли? — попита Шиър.

Рошан кимна.

— Намерихме къщата, Шиър — обясни Сирадж. — По-точно, знаем къде се намира.

Лицето на девойката внезапно се озари и сърцето ѝ се разтуптя. Момчетата се приближиха до огъня и Сирадж извади лист хартия. На него най-хилавият представител на обществото „Чоубар“ бе преписал няколко стиха с характерния си почерк.

— Какво е това? — попита Сет.

— Стихотворение — отвърна Сирадж.

— Прочети го на глас — нареди Рошан.

*Къщата мрачна на проклети души — туй е градът,
що обичам.*

*В нищета линеят те пред затворени за тях сърца и
порти.*

*Сянката на прежна слава е градът, що обичам,
чезне той в здрача,
на богатства продадени и души изтерзани обител
печална.*

*Кулата е той, издигната в несигурния ад на нашата
съдба,
на написано със кръв проклетие лъжовен чар, омая
на*

*големия мираж. Не обича никого тоз град, покой не
знае —
базар е той на моята тъга, танц на измами и
безчестия...*

Когато Сирадж прочете стихотворението, приятелите помълчаха няколко мига. Чуваха се само пращането на огъня и вятърът, носещ далечния шепот на града.

— Познавам тези стихове — промълви Шиър. — Те са от една от книгите на баща ми. Това е финалът на любимия ми разказ за сълзите на Шива.

— Точно така — потвърди Сирадж. — Прекарахме целия следобед в Бенгалския промишлен институт. Това е невероятна сграда, почти съборетина с цели етажи архиви и стаи, потънали в прах и боклуци. Даже имаше плъхове и бас държа, че ако бяхме отишли през нощта, щяхме да открием и нещо друго да се спотайва там...

— Карай по същество, Сирадж — прекъсна го Бен. — Ако обичаш.

— Дадено — отстъпи любителят на мистерии, отлагайки увлечението си за по-подходящ момент. — По същество, след часове на проучвания (които ще ви спестя, предвид на общото настроение) попаднахме на едни книжа, които са принадлежали на баща ти и се съхраняват в института от 1916 г. насам — годината на инцидента на Джитърс Гейт. Сред тези документи имаше книга, подписана от него, и въпреки че не ни разрешиха да я изнесем, можахме хубаво да я разгледаме. И извадихме късмет.

— Не разбирам в какво толкова сте сполучили — възрази Бен.

— Ти би трябвало да го видиш пръв. Някой, вероятно бащата на Шиър, беше нарисувал с перо една къща до стихотворението — отвърна Сирадж със загадъчна усмивка и му подаде листа.

Бен го огледа и сви рамене.

— Виждам само думи — рече накрая.

— Способностите ти отслабват, Бен — пошегува се Сирадж. — Жалко, че Изабел не е тук — тя щеше да го схване. Прочети го отново, но по-внимателно.

Бен го послуша и сбърчи чело.

— Предавам се. Тези стихове нямат никаква структура. Това е просто проза, разделена произволно на редове.

— Именно — потвърди Сирадж. — Но дали в този произвол няма някакъв скрит порядък? Иначе казано, защо авторът е накъсал редовете тъкмо по този начин, а не по друг?

— За да раздели думите? — предположи Шиър.

— Или да ги свърже... — промърмори сякаш на себе си Бен.

— Вземи първата дума от всеки ред и образувай фраза с тях — подсказа Рошан.

Бен погледна отново стихотворението, после вдигна очи към приятелите си.

— Прочети само началните думи от всеки ред — каза Сирадж.

— „Къщата в сянката на кулата на големия базар“ — прочете Бен.

— Има поне шест базара само в северната част на Калкута — изтъкна Иън.

— Но колко от тях имат кула, достатъчно висока, за да хвърли сянка върху съседните къщи? — попита Сирадж.

— Не знам.

— Аз пък знам — рече Сирадж. — Два са: Шиамбазар и Мачуабазар на север от Черния град.

— Дори и така да е — каза Бен, — сянката, която една кула хвърля в течение на деня, описва дъга от минимум 180 градуса, променяйки се всяка минута. Тази къща би могла да бъде на кое да е място в Северна Калкута, а това е равносилно на кое да е място в Индия.

— Почакай — намеси се Шиър. — В стихотворението се споменава здрач. Тук е казано: „чезне той в здрача...“

— Проверихте ли това? — попита Бен.

— Естествено — отвърна Рошан. — Сирадж отиде в Мачуабазар, а аз — в Шиамбазар малко преди залез-слънце.

— И какво? — подканиха ги всички.

— Сянката на кулата при Мачуабазар пада върху стар изоставен склад — каза Сирадж.

— Рошан? — въпросително рече Иън.

Момчето се усмихна, измъкна една недогоряла подпалка от огъня и надраска с нея силуета на кула в пепелта.

— Също като стрелка на часовник, сянката на кулата при Шиамбазар сочи портата на една широка решетеста ограда, зад която се простира двор, обрасъл с палми и буренак. Над короните на дърветата успях да зърна някаква къща с наблюдателна кула.

— Но това е страхотно! — възкликна Шиър.

Бен обаче забеляза сянка от тревога на лицето на Рошан.

— Какъв е проблемът, Рошан? — попита той.

Рошан бавно поклати глава и сви рамене.

— Не знам. Имаше нещо в тая къща, което хич не ми хареса.

— Видя ли нещо? — попита Сет.

Приятелят им отново поклати глава. Иън и Бен се спогледаха безмълвно.

— На някого от вас да му е минало през ум, че всичко това може да се окаже капан? — попита Рошан.

Иън и Бен отново размениха многозначителни погледи и кимнаха. И двамата си мислеха същото.

— Ще рискуваме — заяви Бен с цялата убедителност, която успя да си придаде.

* * *

Ариами Бозе драсна нова кибритена клечка и с трепереща ръка я доближи до фитила на бялата свещ, поставена пред нея. Колебливото пламъче освети неясните контури на тъмната стая. Свещта бавно се разгоря и около нея се образува ореол от светлина. Старата жена духна малката дървена клечка и тя угасна, изпускайки призрачен синкав дим, който бавно се възнесе към сенките. Въздушно течение леко помилва косите на тила ѝ и Ариами се обърна. Струя студен въздух, напоен с остра, пронизваща смрад развя наметката ѝ и угаси свещта. Отново се спусна мрак и старата жена чу два отривисти удара по входната врата. Стиснала юмруци, видя как под прага се процежда слаба червеникава светлина. Тропането се повтори, този път по-силно. Студена пот изби по челото на Ариами.

— Шиър? — немощно извика тя.

Ехото на гласа ѝ се изгуби в мрака на къщата. Никой не отговори, но само след миг отново отекнаха две почуквания.

Ариаами опипа слепешком полицата на камината, в която тлеещата жаравя бе единственият източник на светлина. Събори няколко предмета, докато пръстите ѝ най-сетне напипаха дългата метална ножница на камата, която държеше там. Измъкна оръжието и златист отблясък от жаравата заигра по извитото острие. Тясна като нож ивица светлина се появи под вратата на дома. Ариаами пое дълбоко дъх и полека запристъпва натам.

Спря пред вратата и чу шепота на вятъра в листака в двора.

— Шиър? — прошепна отново, без да получи отговор.

Стиснала здраво камата, сложи лявата си длан върху бравата и леко я натисна. Ръждясалият механизъм на ключалката изскърца жално, пробудил се след години на летаргия. Вратата бавно се отвори и синкавото сияние на нощното небе хвърли ветрило от светлина вътре в къщата. Отвън нямаше никого. Храсталакът се раздвижи — море от стотици сухи листенца, издаващи хипнотичен шепот. Ариаами предпазливо надникна навън и погледна първо на едната страна, после на другата, но дворът беше пуст. Именно тогава кракът ѝ се блъсна в нещо и тя погледна надолу, за да открие малка кошница в нозете си. Беше завита с плътно покривало, през което обаче прозираше светлина, извираща отвътре. Ариаами коленичи до кошницата и внимателно свали плата, който я покриваше.

Вътре намери две малки восъчни фигурки на голи бебета. От главите им стърчаха запалени фитили и двете изображения се топяха като свещи в храм. Старата жена усети, че я побиват тръпки, и блъсна кошницата, която се търкулна по изпочупените каменни стъпала. Сетне се изправи и тъкмо се канеше да се прибере вътре, когато забеляза, че по дългия коридор, който водеше към другия край на жилището, към нея се приближават пламтящи стъпки от невидими нозе. Усети, че камата се изплъзва от пръстите ѝ, и затръшна входната врата.

Заслиза заднишком по стъпалата, не смеейки да се обърне с гръб към вратата, и се спъна в кошницата, която току-що бе захвърлила. Просната на земята, Ариаами видя с изумление как един огнен език лизна прага на вратата и овехтялото дърво пламна като пергамент. Старата жена пропълзя няколко метра, докато стигна до храстите; там се изправи с мъка и загледа безпомощно как пламъците изригнаха през прозорците и обхванаха цялата постройка в смъртоносна прегръдка.

Ариами се затича към улицата и не се спря да погледне назад, докато не се отдалечи на стотина метра от онова, което доскоро бе неин дом. Сега на неговото място се издигаше буйна клада, която свирепо бълваше алени искри и пепел към небесата. Съседите започнаха да надничат от прозорците си и наизлязоха на улицата, загледани тревожно в огромния пожар, набрал сила за броени секунди. Ариами чу как покривът се срива с грохот, погълнат от пламъците. Внезапна алена светкавица озари лицата на насъбралите се хора, които се споглеждаха слисани, недоумяващи какво е станало.

Ариами Бозе заплака горчиво за дома, в който бе израснала, дома, в който бе родила дъщеря си. Сетне, сливайки се с безредната тълпа по улиците на Калкута, завинаги се сбогува с него.

* * *

Не беше трудно да определят точното местоположение на къщата на инженера, следвайки указанията на криптограмата, която Сирадж бе разгадал. Според тези напътствия, прилежно съпоставени с теренните наблюдения, проведени от Рошан, къщата на Чандра Чатърджи се намираше на една тиха улица, която свързваше Джатиндра Мохан Авеню и Ачаря Прафула Роуд, приблизително на километър и половина северно от Среднощния дворец.

Щом се увери, че приятелите му са оценили подобаващо плодовете от проучванията му, Сирадж изрази неотложното си желание да се впусне да търси Изабел, без да губи дори минута повече. Усилията им да го успокоят и да му втълпят да я изчака — всички бяха сигурни, че тя ще се появи — останаха безрезултатни. В крайна сметка Рошан, верен на обещанието си, предложи да го придружи. Двамата тръгнаха в нощта, след като се уговориха да се срещнат с останалите в къщата на инженера, щом узнаеха някакви новини за Изабел.

— А какво успяхте да научите вие двамата? — попита Иън, обръщайки се към Сет и Майкъл.

— Ще ми се да бяхме постигнали такива впечатляващи резултати като Сирадж, но вместо това попаднахме на множество неизяснени въпроси — отвърна Сет. Той разказа за посещението при господин Де

Росио, когато бяха оставили в музея с обещанието, че след няколко часа ще се върнат, за да му помогнат в продължаващото разследване.

— Това, което установихме до момента, само потвърждава разказа на бабата на Шиър — пардон, вашата баба. Поне отчасти.

— В историята на инженера има някои бели петна, които няма да попълним лесно — рече Майкъл.

— Именно — потвърди Сет. — Всъщност мисля, че онова, което не сме открили, е далеч по-интересно от онова, което открихме.

— Какво имаш предвид? — попита Бен.

— Вижте — продължи Сет, като грееше ръцете си на огъня, — историята на Чандра е документирана от момента, когато е постъпил в официалния Промислен институт. Има книга, които удостоверяват, че е отхвърлил редица предложения на британското правителство да работи за армията. Искали да му възложат строеж на мостове и на една железопътна линия, свързваща Бомбай и Делхи, но това били все проекти за обслужване на военни цели.

— Ариами ни разказа колко е ненавиждал британците — отбеляза Бен. — Обвинявал ги е за много от поразите в тази страна.

— Така е — потвърди Сет. — Но любопитното е, че въпреки откритата си неприязън, която изразявал и публично, Чандра Чатърджи участвал в един странен проект на британските военни между 1914 и 1915 г. — година преди да загине в трагедията на Джитърс Гейт. Това била една секретна разработка със загадъчното име *Огнената птица*.

Шиър повдигна вежди и се примъкна по-близо до Сет със загрижено изражение.

— Какво е представлявала тази Огнена птица?

— Трудно е да се каже — отвърна Сет. — Господин Де Росио смята, че това може да е бил някакъв военен експеримент. Част от официалната кореспонденция, която намерихме сред документите на инженера, беше подписана от полковник на име сър Артър Луелин. По думите на Де Росио, този човек някога имал съмнителната чест да оглавява силите, отговорни за потушаването на мирните движения за независимост през периода от 1905 до 1915 г.

— Някога ли? — попита Бен.

— Това е най-интересното — обясни Сет. — Сър Артър Луелин, официален касапин на Негово Величество, загинал в пожара на Джитърс Гейт. Какво е търсел там си остава загадка.

Петимата приятели се спогледаха объркани.

— Да се опитаме да внесем малко ред в тази каша — предложи Бен. — От една страна имаме блестящ инженер, който неведнъж отхвърля щедри оферти за строеж на държавни обекти от страна на британското правителство, тъй като ненавижда колониалното владичество. Дотук всичко е логично. Но ето че изневиделица се появява този мистериозен полковник и го въвлича в операция, която — както и да погледнем нещата — трябва да е възмутила Чандра до дън душа: разработка на тайно оръжие, експеримент за овладяване на тълпите. И той приема. Тук нещо не се връзва. Освен ако...

— Освен ако въпросният Луелин не е притежавал никакви необикновени средства за убеждение — довърши Иън.

Шиър вдигна ръце в знак на протест.

— Невъзможно е! Баща ми никога не би се съгласил да участва в какъвто и да е военен проект. Нито в полза на британците, нито в полза на бенгалците. Той е презирал военните, смятал ги е за обикновени платени главорези, наемници на покварени правителства. Никога не би поставил таланта си в услуга на нещо, предназначено за избиване на собствения му народ.

Сет я гледаше мълчаливо, претегляйки внимателно думите й.

— Въпреки всичко, Шиър, има документи, които удостоверяват, че по някакъв начин е участвал — рече той.

— Трябва да има друго обяснение — отвърна тя. — Баща ми е бил изобретател и писател, а не убиец на невинни.

— Като оставим настрана идеалите му — отбеляза Бен, — наистина трябва да има друго обяснение и тъкмо него се опитваме да открием. Да се върнем към темата за Луелин и неговите убедителни аргументи. Какво може да е направил той, за да принуди инженера да сътрудничи?

— Може би силата му е била не в онова, което е можел да направи — рече Сет, — а в онова, което е можел да не направи.

— Не разбирам — каза Иън.

— Това е моята теория — продължи Сет. — В цялата документация за инженера неговият приятел от детинство Джавахал се споменава само веднъж — в едно писмо от полковник Луелин, адресирано до Чандра и с пощенско клеймо от ноември 1911 г. В послеписа нашият приятел, полковникът, лаконично намеква, че ако

Чандра отхвърли поканата да участва в проекта, той ще се види принуден да предложи работата на някогашното му другарче Джавахал. Аз си мисля следното: инженерът е успял да скрие младежката си дружба с Джавахал — който по това време вече е бил в затвора — и да изгради кариера, без някой да узнае, че някога е укривал този престъпник. Да предположим обаче, че Луелин случайно е попаднал на Джавахал в затвора и онзи му е разказал за отношенията си с Чандра. Това би поставило полковника в отлична позиция да шантажира инженера и да го застави да сътрудничи.

— Откъде можем да сме сигурни, че Луелин и Джавахал са се познавали? — попита Иън.

— Това е само предположение, но не съвсем лишено от правдоподобност — рече Сет. — Сър Артър Луелин, полковник от британската армия, решава да потърси помощта на един забележителен инженер. Въпросният му отказва. Луелин го проучва и открива тъмно минало — съдебен процес, в който инженерът е замесен. Тогава полковникът решава да посети Джавахал и престъпникът му изпява онова, което би искал да чуе. Простичко, нали?

— Не мога да повярвам — каза Шиър.

— Понякога е най-трудно да се повярва в истината — отбеляза Бен. — Спомни си какво ни разказа Ариами. Но да не прибързваме. Де Росио продължава ли да работи по темата?

— В момента — да — отвърна Сет. — Но планината от документи е такава, че ще му трябва цяла армия от книжни плъхове, за да отсее зърното от плевата.

— Вие сте се справили доста добре — похвали ги Иън.

— По-малко не сме и очаквали от вас — каза Бен. — А сега се върнете при библиотекаря и не го изпускате от поглед дори за миг. Има нещо в цялата работа, което ни убягва.

— А вие какво ще правите? — попита Майкъл, макар че вече знаеше отговора.

— Ще отидем в къщата на инженера — отвърна Бен. — Може би там ще намерим онова, което търсим.

— Или пък нещо друго... — подхвърли Майкъл.

Бен се усмихна.

— Както вече казах, ще поемем този риск.

* * *

Малко преди полунощ Шиър, Бен и Иън стигнаха до оградата, която вардеше къщата на инженера Чандра Чатърджи. На изток тясната кула на Шиамбазар се очертаваше върху кълбото на месечината, хвърляйки сянката си като черна игла върху подивялата градина с палмови дървета и храсти, скрили тайнствената постройка.

Бен се подпря на металните пръчки на портата и огледа върховете им — застрашителни и остри като копия.

— Ще трябва да се прехвърлим отгоре — отбеляза той. — Не изглежда лесно.

— Няма да е необходимо — отвърна Шиър, застанала до него. — Баща ни е описал всеки милиметър от тази къща в книгата си, преди да я построи, а аз я изучавах години наред, докато запаметих всяка подробност. Ако описаното е вярно — в което ни най-малко не се съмнявам, — зад тези храсти има малко езерце, а по-нататък се издига къщата.

— А тези пръчки? — попита Бен. — Писал ли е и за тях? Не ми се ще да ме кърпят на сутринта.

— Има и друг начин да се влезе в къщата, без да се налага да прескачаме оградата — каза сестра му.

— Ами какво чакаме тогава? — възкликнаха Бен и Иън в един глас.

Шиър ги поведе през тясна като процеп алея между оградата на имота и стените на една съседна сграда в арабски стил. Скоро стигнаха до кръгъл отвор, който явно служеше за водосток или за главен канал на всички тръби в къщата. От него се разнасяше остро зловоние.

— Оттук ли ще влезем? — попита Бен скептично.

— А ти какво очакваше? — сопна се момичето. — Персийски килим?

Бен надникна в тунела на канализацията и го подуши отново.

— Дивна прелест — заключи той, обръщайки се към Шиър. — Ти ще си първа.

ОГНЕНАТА ПТИЦА

Те излязоха от тунела под арката на малък дървен мост, извит над езерцето, което се простираше като покривало от тъмно кадифе пред къщата на инженера Чандра Чатърджи. Шиър поведе двете момчета по тесен бряг с глинеста почва, в която краката им затъваха, докато не стигнаха отсрещния край на езерото. Там тя се спря да погледа сградата, за която бе мечтала през целия си живот. Тази нощ я виждаше за пръв път наяве под звездното небе, по което се носеха облаци в неспирен бяг. Иън и Бен застанаха мълчаливо до нея.

Жилището беше двуетажна постройка с две кули от всяка страна. В облика му се смесваха различни архитектурни стилове — от едуардианските линии до екстравагантните паладиански^[1] форми, а имаше и елементи, които сякаш бяха заимствани от някой замък, изгубен в полите на Баварските планини. Въпреки еkleктиката общото впечатление бе за ведра елeгантност, която отправяше предизвикателство към критичното око на наблюдателя. Сградата като че ли излъчваше вълшебно обаяние и след първоначалното слисване създаваше усещане, че невъзможната смесица от стилове и форми е избрана, за да образуват хармонично цяло. Стаена сред гъстата дива растителност, която я скриваше в сърцето на Черния град, къщата на инженера бе представителна като палат и се издигаше надменно край водата като голям черен лебед, съзерцаващ отражението си в езеро от обсидиан.

— Така ли я е описал баща ти? — попита Иън.

Шиър кимна унесено и се отправи към стъпалата, водещи към парадния вход. Бен и Иън я наблюдаваха нерешително, чудейки се как смяташе да влезе в тази крепост. Девойката обаче се движеше уверено в тайнствената обстановка, сякаш това бе родният ѝ дом. Лекотата, с която заобикаляше препятствия, скрити от булото на нощта, накара двете момчета да се почувстват като натрапници, попаднали случайно на срещата на Шиър с нейната мечта, сгрявала я през годините на скиталчества. Докато я гледаха как се качва по стъпалата, Бен и Иън

осъзнаха, че това пусто и призрачно място бе единственият истински дом, който момичето някога бе имало.

— Там ли ще висите цяла нощ? — попита ги тя от горната част на стълбището.

— Тъкмо се питахме откъде ще влезем — отвърна Бен колебливо, а Иън кимна в знак на съгласие.

— Аз имам ключ — рече Шиър.

— Ключ ли? — попита Бен. — Къде е?

— Тук — отвърна сестра му, сочейки главата си с показалец. — Ключалките на тази къща не могат да се отворят с обикновен ключ. Има шифър.

Заинтригувани, Бен и Иън се качиха при нея. Когато стигнаха до вратата, видяха в центъра ѝ четири колела, насложени върху една ос. Всяко колело бе с по-малък диаметър от онова зад него, а по краищата им се забелязваха различни символи, гравирани върху метала като часовете върху циферблата на часовник.

— Какво означават тези символи? — попита Иън, опитвайки се да ги разгадае в тъмното.

Бен измъкна клечка от кутията кибрит, която винаги носеше със себе си за всеки случай, и я драсна пред механизма на ключалката. Металът блесна в очите им.

— Азбуки! — възкликна Бен. — Върху всяко колело е гравирана различна азбука. Гръцка, арабска, латиница и санскрит.

— Прекрасно — въздъхна Иън. — Фасулска работа...

— Не унивайте — намеси се Шиър. — Шифърът е прост. Трябва само да се състави една дума от четири букви с различните азбуки.

Бен я изгледа внимателно.

— И коя е тази дума?

— Dido — тоест Дидона^[2], написано на латиница — отвърна момичето.

— Това пък какво означава? — попита Иън.

— Дидона е името на една царица от финикийската митология — обясни Бен.

Шиър кимна, братът и сестрата се спогледаха с взаимно разбиране и между тях сякаш прехвъркна искра. Иън за миг изпита ревност.

— Все още не разбирам — възрази той. — Какво общо имат финикийците с Калкута?

— Царица Дидона се хвърлила върху горяща погребална клада, за да умилостиви гнева на боговете в Картаген — обясни Шиър. — Това е пречистващата сила на огъня... Египтяните също са имали подобен мит за птицата феникс.

— Митът за огнената птица — добави Бен.

— Не беше ли това названието на военния проект, за който ни разказа Сет? — попита Иън.

Приятелят му кимна.

— От тази история взеха да ме побиват тръпки — заяви Иън. — Вие сериозно ли мислите да влезете вътре? Какво ще правим сега?

Бен и Шиър се спогледаха решително.

— Много просто — отвърна Бен. — Ще отворим тази врата.

* * *

Клепачите на закръгления библиотекар бяха почнали да натезават като мраморни плочи, докато гледаше стотиците документи, които го обграждаха. Морето от думи и цифри, извадени от архивите на инженера Чандра Чатърджи, се бе впуснало в причудлив танц и сякаш му нашепваше люлчина песен, която го приспиваше неудържимо.

— Момчета, май ще трябва да оставим това за утре сутринта — започна господин Де Росио.

Сет, който от известно време се боеше, че ще чуе тези думи, мигновено изникна иззад своята планина от папки с благочестива усмивка.

— Да го оставим ли, господин Де Росио? — любезно възрази той. — Невъзможно! Не можем да го оставим точно сега.

— След броени секунди ще рухне върху тази маса, синко — отвърна Де Росио. — А Шива, в безкрайната си добрина, ме е дарил с тегло, което при последното ми премерване през февруари беше някъде между 250 и 260 фунта. Знаеш ли колко прави това?

Сет се усмихна жизнерадостно.

— Около 120 килограма — изчисли той.

— Именно — потвърди Де Росио. — Опитвал ли си някога да поместиш възрастен човек, който тежи 120 килограма, синко?

Сет се замисли.

— Нямам такъв спомен, но...

— Момент! — провикна се Майкъл от някакво невидимо кътче на стаята, претъпкана с папки, кутии и купчини пожълтяла хартия. — Намерих нещо!

— Дано да е възглавница — измърмори Де Росио, като изправи с досада внушителната си фигура.

Майкъл се появи иззад една прашна етажерка, понесъл кутия с книжа и подпечатани документи, безжалостно обезцветени от времето. Сет повдигна вежди, молейки се находката да си струва труда.

— Мисля, че това са протоколите от един съдебен процес за серия от убийства — рече Майкъл. — Бяха под куп призовки, адресирани до инженера Чандра Чатърджи.

— Процесът срещу Джавахал? — рипна Сет, видимо развълнуван.

— Дай да видя — нареди Де Росио.

Майкъл сложи кутията върху писалището на библиотекаря. Облак жълтеникав прах изпълни конуса златиста светлина, която струеше от електрическата лампа. Дебелите пръсти на Де Росио внимателно запрелистваха документите, докато малките му очички изучаваха съдържанието им. Сет наблюдаваше лицето му със свито сърце в очакване на някаква дума или знак. Библиотекарят се спря на един лист, върху който като че ли имаше няколко различни печата, и го приближи до светлината.

— Виж ти, виж ти — промърмори той на себе си.

— Какво е това, господине? — рече Сет умолително. — Какво намерихте?

Де Росио вдигна очи и го изгледа с широка лукава усмивка.

— Държа в ръцете си документ, подписан от полковник сър Артър Луелин. В него, позовавайки се на съображения за държавна безопасност и военна тайна, той нарежда да се прекрати дело №089861/А в четвърто отделение на Върховния съд на Калкута — по обвинение на гражданина Лахаважд Чандра Чатърджи, инженер, в предполагаемо участие, премълчаване и/или укриване на доказателства в разследване за убийство. Делото следва да се

прехвърли във Върховния военен съд на въоръжените сили на Негово Величество, а всички предишни решения, както и доказателствата, предоставени от защитата и обвинението по време на разглеждането, да се анулират. Дата: 14 септември 1911 г.

Майкъл и Сет гледаха господин Де Росио, онемели от изумление.

— Е, деца — заключи библиотекарят, — кой от двама ви умее да вари кафе? Очаква ни дълга нощ...

* * *

Ключалката с четирите колела изскърца едва доловимо и след няколко секунди двете крила на тежката метална врата бавно се отвориха. Отвътре ги лъхна въздух, стоял затворен в къщата в течение на години.

Иън пребледня в тъмното.

— Ама тя се отвори — прошепна той разтреперан.

— Колко си наблюдателен — отбеляза Бен.

— Не е време за шеги — рече приятелят му. — Не знаем какво ни чака вътре.

Бен измъкна кибритената кутия и я размаха във въздуха, тъй че клечките затракаха.

— Въпрос на време е да разберем. Искаш ли да влезеш пръв?

— Отстъпвам на теб тази чест — отвърна Иън със заядлива усмивка.

— Аз ще вляза първа — обади се Шиър и се вмъкна в къщата, без да дочака отговор.

Бен бързо драсна една клечка и последва сестра си. Иън хвърли последен поглед към нощното небе, сякаш се боеше, че може повече да не го види, пое дълбоко дъх и влезе на свой ред в къщата на инженера. Миг по-късно масивната врата се затвори зад тях също тъй леко, както се бе отворила, за да ги пусне вътре.

Тримата се скупчиха един до друг и Бен вдигна клечката нависоко. Пред очите им се разгърна впечатляваща гледка, която надхвърляше и най-смелите им очаквания.

Намираха се в зала с дебели византийски колони, увенчана с вдлъбнат свод, покрит с огромна фреска. В нея личаха стотици

персонажи от индуската митология, представящи безкрайна галерия от образи. Фигурите бяха разположени в концентрични кръгове около центъра на композицията — релефно изображение на богинята Кали.

Стените на залата бяха покрити с рафтове с книги, които описваха два полукръга с височина над три метра. Подът бе облицован с мозайка от лъскав черен емайли късчета планински кристал, които създаваха илюзията за небосвод, обсипан със звезди и съзвездия. Иън разгледа внимателно шарките по пода и разпозна няколко характерни фигури, образувани от небесни тела, за които им бе говорил Банким в „Св. Патрик“.

— Сет би трябвало да види това... — прошепна Бен.

В другия край на залата, отвъд този килим от звезди, който изобразяваше познатата вселена, една вита стълба водеше към горния етаж.

Преди Бен да забележи, догарящата клечка опари пръстите му и тримата останаха отново в пълен мрак. Само съзвездията в краката им продължаваха да блестят като нощното небе.

— Невероятно — промърмори Иън сам на себе си.

— Почакай да видиш горния етаж — разнесе се гласът на Шиър на няколко метра зад него.

Бен запали нова клечка и двете момчета видяха, че девойката вече ги чака при витата стълба. Без да обелят дума, Бен и Иън я последваха.

Стълбата се издигаше в средата на шахта, напомняща огромен фенер; бяха изучавали подобни образци в гравюрите на някои френски замъци по бреговете на река Лоара. Поглеждайки нагоре, тримата приятели изпитаха чувството, че се намират в огромен калейдоскоп, увенчан с кръгъл витражен прозорец като в катедрала; многоцветните му стъкла пречупваха лунната светлина в стотици лъчи — сини, алени, жълти, зелени и кехлибарени.

Когато стигнаха горния етаж, видяха, че сноповете светлина, разпръсквани от короната на фенера, рисуваха променливи фигури, които се движеха бавно по стените на залата като образи от примитивен призрачен кинематограф.

— Погледнете това — рече Бен, сочейки един правоъгълен подиум, който се издигаше на около метър от пода и заемаше площ от близо четирийсет квадратни метра.

Тримата отидоха до него и установиха, че това бе огромен макет на Калкута, възпроизведен с такава достоверност и внимание към детайлите, че при поглед отблизо създаваше илюзията за полет над действителния град. Разпознаха руслото на Хугли, Майдан, форт „Уилям“, Белия град, храма на Кали в южната част, Черния град и даже базарите. Шиър, Бен и Иън дълго съзерцаваха с почуда необикновената миниатюра, запленени от приказната ѝ красота.

— Ето я и къщата — посочи Бен.

Другите се приближиха до него и видяха в сърцето на Черния град точно копие на къщата, в която се намираха. Многоцветните лъчи от тавана шареха по улиците на миниатюрния град, разкривайки мимоходом скритите тайни на Калкута.

— Какво е онова там зад къщата? — попита Шиър.

— Прилича на железопътна линия — рече Иън.

— Така е — потвърди Бен, проследявайки я до ъгловатия, величествен силует на Джитърс Гейт отвъд един метален мост, пресичащ река Хугли.

— Тази линия води до гарата, където е избухнал пожарът — каза Бен. — Това е резервен коловоз.

— На моста има спрял влак — забеляза Шиър.

Брат ѝ заобиколи макета, за да разгледа по-добре железницата. Докато се взираше в нея, усети неприятно мравучкане по гърба. Познаваше този влак. Беше го видял предната нощ, макар че тогава го бе взел за кошмарен сън. Шиър безмълвно се приближи до него и Бен забеляза сълзи в очите ѝ.

— Това е къщата на баща ни, Бен — промълви тя. — Той я е построил за нас.

Бен прегърна сестра си и я притисна към себе си. Иън, който ги гледаше от другия край на залата, отвърна очи. Бен помилва лицето на Шиър и я целуна по челото.

— Отсега нататък — рече — това винаги ще бъде нашият дом.

В този миг малкият влак, спрял върху моста, запали фаровете си и колелата му започнаха бавно да се въртят по релсите.

* * *

В гробовно мълчание господин Де Росио бе впрегнал аналитичните си способности и цялата съобразителност на врял и кипял архивар, за да различи съдебните протоколи, които полковник Луелин така усърдно се бе постарал да потули. В това време Сет и Майкъл правеха същото с една странна папка с чертежи и многобройни бележки, написани собственоръчно от Чандра. Сет я бе намерил на дъното на една кутия с лични принадлежности на инженера. Тъй като покойникът беше значима обществена фигура, след неговата гибел вещите му, непотърсени от никакви роднини или институции, в крайна сметка бяха потънали в дебрите на музейните архиви. Библиотеката на музея бе собственост на консорциум от различни научни и академични учреждения на Калкута, сред които бе и Висшият инженерен институт, където Чандра Чатърджи се бе отличил като един от най-бележитите, но и най-противоречиви членове. Въпросната папка имаше семпла подвързия, а на корицата ѝ, ръчно написан със синьо мастило, се четеше едничкият надпис: *Огнената птица*.

Сет и Майкъл бяха отделили находката си настрана, за да не разсейват дундестия библиотекар и да го откъсват от задачата, която изискваше всичките му дарби и опит на стара лисица. За целта те се бяха оттеглили в другия край на помещението, където мълчаливо анализираха намерените документи.

— Тези рисунки са страхотни — прошепна Майкъл, възхищавайки се на различни скици на механични предмети, чиято функция изглеждаше мъчна за разгадаване.

— Да не се отклоняваме — напомни му Сет. — Какво е казано тук за Огнената птица?

— Науката не е силната ми страна — започна Майкъл, — но да ме убият, ако това не е чертеж на огромна запалителна машина.

Сет разгледа плановете, без ни най-малко да проумее значението им. Приятелят му изпревари въпросите му.

— Това тук е резервоар за масло или някакъв вид гориво — обясни Майкъл, като посочи един елемент. — С него е свързан този всмукателен механизъм. Той е просто захранваща помпа — като помпата на кладенец, — която подава горивото, за да поддържа този кръг от пламъци. Нещо като постоянно включена горелка.

— Но пламъците едва ли ще превишат няколко сантиметра височина — възрази Сет. — Не виждам каква запалителна мощ биха могли да имат.

— Я виж това съоръжение.

Сет погледна онова, което му сочеше приятелят му — нещо като тръба, подобна на дулото на пушка.

— Пламъците се появяват около устието на дулото.

— Е, и?

— Погледни другия му край — рече Майкъл. — Това е резервоар за кислород.

— Елементарна химия — промълви Сет, който най-сетне събра две и две.

— Представи си какво ще се получи, ако кислородът бъде изхвърлен под налягане през тръбата и премине през кръга от пламъци.

— Огnehвъргачка — потвърди Сет.

Майкъл затвори папката и изгледа приятеля си.

— Каква ли тайна е криел Чандра, за да се съгласи да проектира такава играчка за касапин като Луелин? Все едно да подариш цял вагон барут на император Нерон...

— Точно това ще трябва да разберем — рече Сет. — И то час по-скоро.

* * *

Шиър, Бен и Иън мълчаливо следяха с поглед движението на влака по макета. Малкият локомотив най-сетне спря точно зад миниатюрното копие на къщата на инженера. Фаровете бавно угаснаха, а тримата приятели не помръднаха от мястото си, застинали в очакване.

— Как, по дяволите, се движи този влак? — попита Бен. — Трябва да получава енергия отнякъде. Има ли електрически генератор в къщата, Шиър?

— Не, доколкото ми е известно — отвърна сестра му.

— Трябва да има — възрази Иън. — Хайде да го потърсим!

Бен поклати глава.

— Не това ме тревожи — рече той. — Дори и да има, не съм чувал за генератор, който да се включва от само себе си. Особено след като не е работил с години.

— Може би този макет се задвижва с някакъв друг механизъм — предположи Шиър не много убедено.

— А може би в къщата има още някого — отвърна Бен.

Иън мислено прокле късмета си.

— Знаех си... — унило промълви той.

— Почакайте! — възкликна Бен.

Иън погледна приятеля си, който отново сочеше към макета. Влакът се бе задвижил пак, този път в обратната посока.

— Връща се на гарата — забеляза Шиър.

Бен бавно се приближи до другия край на макета и спря при онзи участък от линията, по който се носеше влакът в момента.

— Какво си си наумил? — попита Иън.

Без да му отговори, неговият приятел полека протегна ръка към линията. Локомотивът приближаваше неуморно и когато мина край Бен, той го сграбчи и го вдигна във въздуха, откачайки го от вагоните. Останалата част от влака постепенно взе да губи скорост и най-сетне спря. Бен повдигна малкия локомотив към светлината, която струеше от кръглия прозорец, и го разгледа. Колелцата му се въртяха все по-бавно.

— Някой има доста странно чувство за хумор — отбеляза Бен.

— Защо? — попита Шиър.

— В локомотива има три оловни човечета, които толкова приличат на нас, че няма как да е случайно съвпадение — отвърна той.

Сестра му се приближи до него и взе локомотивчето от ръцете му. Танцуващите светлини нарисоваха дъга на лицето ѝ и устните ѝ се извиха в спокойна, примирена усмивка.

— Знае, че сме тук — каза момичето. — Безсмислено е да се крием повече.

— Кой знае? — попита Иън.

— Джавахал — отвърна Бен. — Той чака. Само не знам точно какво чака.

* * *

Когато стигнаха до призрачния силует на металния мост, чезнец в мъглата над река Хугли, Сирадж и Рошан рухнаха от изтощение край една стена, след като напразно бяха издирвали Изабел из целия град. Върховете на кулите на Джитърс Гейт надничаха от мъглата като гребена на заспал дракон, обгърнат от парата на собствения си дъх.

— Скоро ще съмне — каза Рошан. — Време е да се връщаме при другите. Изабел може би ни чака там от часове.

— Не ми се вярва — отвърна Сирадж.

По гласа му си личеше, че нощното препускане му се е отразило, но Рошан за пръв път от години не го бе чул да се оплаче ни веднъж от астмата си.

— Търсихме къде ли не — рече Рошан. — Нищо повече не можем да направим. Поне да намерим помощ отнякъде...

— Има едно място, което не сме проверили...

Рошан погледна към зловещия силует на Джитърс Гейт, който прозираше през мъглата, и въздъхна.

— Колкото и да е луда, Изабел не би се пъхнала там. Нито пък аз.

— Тогава ще отида сам — рече Сирадж и се изправи.

Рошан чу запъхтяното му дишане и затвори очи сразен.

— Сядай тук! — нареди той, макар че чу как стъпките на приятеля му се отдалечават към моста.

Когато отново отвори очи, хилавата фигура на Сирадж вече се губеше в мъглата.

— Проклятие! — промърмори Рошан сам на себе си, но все пак стана и го последва.

Сирадж се спря в края на моста и се взря във входа на Джитърс Гейт, който се издигаше отпред. Рошан се присъедини към него и двамата заоглеждаха мястото. Студен въздух лъхаше от тунелите на гарата и смрадта на изгоряло дърво и мръсотия се долавяше все по-силно. Двете момчета се опитваха да различат нещо в кладенеца от мрак, който зееше отвъд прага на гарата.

— Прилича на портата към ада — рече Рошан. — Да си обираме крушите, докато още можем.

— Не се поддавай на фантазии — каза Сирадж. — Просто си мисли, че това е една изоставена гара и нищо повече. Тук сме само ние, няма никого освен нас.

— Ако няма никого, защо изобщо трябва да влизаме? — запротестира Рошан.

— Не е нужно да влизаш, ако не искаш — отвърна Сирадж без упрек в гласа.

— Да бе, да. И да те оставя да влезеш сам? Забрави! Да вървим!

Двамата членове на обществото „Чоубар“ проникнаха в гарата, следвайки релсите, които водеха от моста към централния перон. Вътре в сградата бе много по-тъмно, отколкото им се бе сторило, докато я гледаха отвън, и контурите на предметите едва се различаваха в сивкавия воднист зрак. Рошан и Сирадж вървяха бавно, едва на метър един от друг, а ехото от стъпките им отекваше като монотонна литания сред шепота на въздушните течения, който долиташе от дълбините на тунелите като далечния рев на разбушувано море.

— По-добре да се качим на перона — предложи Рошан.

— Тук от години не са минавали влакове. Не е ли все едно?

— За мен не е! — тросна се Рошан. Той не можеше да прогони от мислите си една зловеща картина: влак, който ненадейно изскача от гърлото на тунела и ги помита.

Сирадж промърмори нещо неразбираемо, но явно изрази съгласие. Тъкмо понечи да се покатери на перона, когато нещо изникна от тунела и се понесе във въздуха към двете момчета.

— Какво е това? — прошепна Рошан разтревожен.

— Прилича на къс хартия — рече Сирадж. — Течението е издухало някакво боклуче, нищо повече.

Белият лист се завъртя над пода и кацна точно пред краката на Рошан. Момчето коленичи и го вдигна. Сирадж видя как лицето му посърна.

— Какво има? — попита той. Страхът на Рошан му действаше заразително.

Приятелят му безмълвно му подаде листа и Сирадж мигновено го позна. Това бе рисунката, на която Майкъл ги бе изобразил всичките, застанали пред едно езеро. Груповият портрет, който Изабел си бе присвоила. Сирадж го върна на Рошан и за пръв път, откакто бяха почнали издирването, си помисли, че Изабел може действително да е в опасност.

— Изабел? — провикна се Сирадж към тунелите.

Ехото на гласа му се изгуби в недрата на гарата. Смразен от страх, той се опита да се съсредоточи върху контрола на дишането си, което с всеки изминал миг ставаше все по-трудно. Изчака ехото да заглъхне напълно, овладя нервите си и извика отново:

— Изабел?

Силен металически звън отекна някъде в гарата. Рошан подскочи от уплаха и се озърна. Вятърът от тунела шибна лицата им и двете момчета отстъпиха няколко крачки назад.

— Има нещо там вътре — промълви Сирадж, сочейки към тунела със спокойствие, което озадачи приятеля му.

Рошан се взря в черната паст и също го видя. Далечните светлини на един влак се приближаваха към тях. Усети как релсите се затресоха под краката му и, обзет от паника, погледна към другаря си. Странна усмивка играеше по лицето на Сирадж.

— Аз не ще мога да бягам толкова бързо като теб, Рошан — спокойно рече той. — И двамата го знаем. Не ме чакай, а иди да потърсиш помощ.

— За какво, по дяволите, говориш? — извика Рошан, който отлично разбра какво имаше предвид приятелят му.

Фаровете на влака пронизаха гарата като светкавица по време на буря.

— Бягай! — нареди Сирадж. — Сега!

Рошан се взря трескаво в очите на приятеля си и усети тътена на локомотива, който се усилваше с всеки изминал миг. Сирадж кимна. Събрал всичките си сили, Рошан хукна отчаяно към края на платформата, търсейки място, където би могъл да скочи на перона и да се махне от пътя на влака. Бягаше колкото му крака държат, без да поглежда назад, убеден, че само да се обърне, ще види алуминиевата предница на локомотива на педя от лицето си. Петнайсетте метра, които го деляха от края на перона, му се сториха сто и петдесет; в паниката си сякаш видя как релсите се удължават пред очите му с шеметна бързина. Когато се хвърли на земята и се претърколи върху отломките, усети как влакът профучава с грохот само на сантиметри от него. Чу оглушителните писъци на децата и почувства с кожата си изгарящата топлина на пламъците в продължение на десет ужасни секунди, през които му се струваше, че цялата гара ще рухне върху него.

После изведнъж се възцари тишина. Рошан се надигна и отвори очи. Гарата отново беше пуста и единствената следа от влака бяха две редици от пламъци, които постепенно гаснеха по релсите. Сякаш ледена ръка обхвана вътрешностите му и той се затича обратно към мястото, където бе видял Сирадж за последен път. Проклинайки малодушието си, заплака от гняв и осъзна, че е сам на гарата.

В далечината настъпващата зора му показва пътя към изхода.

* * *

Първите утринни лъчи се промъкнаха плахо през затворените кепенци на стаята в библиотеката на Индийския музей. Изтощени, Сет и Майкъл дремеха с клюмнали над масата глави. Господин Де Росио въздъхна дълбоко и дръпна стола си от писалището, като търкаше очи. Потънал в морето от документи, часове наред се опитваше да вникне в пространните съдебни протоколи; празният му стомах настояваше за внимание и очевидно трябваше да постави категоричен мораториум върху поглъщането на кафе, за да продължи да изпълнява функциите си с известно достойнство.

— Предавам се, спящи красавици — избоботи той.

Сепнати, двете момчета вдигнаха глави и видяха, че утрото ги е изпреварило.

— Какво успяхте да намерите, господине? — попита Сет, сподавяйки прозявката си.

Стомахът му къркореше, а главата му сякаш бе пълна с ябълково желе.

— Шегуваш ли се, синко? — попита библиотекарят. — Вие двамата май ме взехте на подбив.

— Не разбирам за какво говорите — рече Майкъл.

Шумната прозявка на Де Росно разкри дълбоки като пещера челюсти и извика в съзнанието на момчетата образа на хипопотам, който се въргала в река.

— Много просто. Довтасахте тук с история за убийства и престъпления и с разни втели-некипели за някой си Джавахал.

— Но всичко това е истина! Имаме сведения от първа ръка.

Де Росио се изсмя саркастично.

— Може пък вас да са ви пратили за зелен хайвер — отбеляза той. — В цялата планина от книжа не намерих да се споменава дори веднъж тоя ваш приятел Джавахал. Няма нито думичка за него. Абсолютно нищо!

Сет почувства как празният му стомах се смъкна в петите.

— Но това е невъзможно, господине! Джавахал бил осъден и изпратен в затвора, откъдето избягал след години. Навярно бихме могли да започнем наново от тази нишка. От бягството. Трябва да е документирано някъде...

Малките проникателни очички на библиотекаря го изгледаха скептично. Изражението му ясно издаваше, че няма да има втори шанс.

— Ако бях на ваше място, момчета, щях да се върна при онзи, от когото съм чул това, и да се погрижа този път да ми разкаже цялата история от игла до конец. А що се отнася до тоя Джавахал, който според вашия тайнствен осведомител е лежал в затвора, той явно е неуловим за такива като нас.

Де Росио огледа двете момчета. Бяха пребледнели като платно. Закръгленият учен се усмихна състрадателно.

— Моите съболезнования — промърмори той. — Насочили са ви по лъжлива следа...

Малко по-късно Сет и Майкъл наблюдаваха изгрева, седнали на стъпалата пред главния вход на Индийския музей. Лек дъждец бе лъснал улиците и те блестяха като течено злато под лъчите на слънцето, което се издигаше сред мъглите на изток. Сет погледна другаря си и му показа една монета.

— Ако се падне ези, аз ще отида при Ариами, а ти ще прескочиш до затвора. Ако е тура — обратното.

Майкъл кимна с полузатворени очи. Сет подхвърли монетата и бронзовото кръгче описа лъкатушна траектория, проблясвайки на светлината, докато не кацна отново в дланта на момчето. Майкъл се наведе да види резултата.

— Много поздрави на Ариами... — промърмори Сет.

* * *

Утрото най-сетне озари и дома на инженера Чандра след онази нощ, която сякаш изглеждаше безкрайна. За пръв път в живота си Иън благослови слънцето на Калкута, когато лъчите му повдигнаха булото на мрака, обгърнал ги през последните часове. На дневна светлина къщата не изглеждаше толкова заплашителна. Бен и Шиър също посрещнаха зората с видимо облекчение, победени от умората. Имаха чувството, че не са спали цяла вечност. Сънливостта и изтощението от ритъма на събитията ги накараха да разгледат ситуацията със спокойствие, което не биха дръзнали да си позволят в нощния мрак.

— Е — каза Бен, — ако има нещо добро в тази къща, то е, че е обезопасена. Ако нашият приятел Джавахал можеше да влезе тук, щеше вече да го е сторил. Баща ни може да е имал някои странни увлечения, но поне е знаел как да защити един дом. Предлагам да се опитаме да поспим малко. При тези обстоятелства предпочитам да спя през деня, а нощно време да си отварям очите на четири.

— Напълно съм съгласен — рече Иън. — Къде бихме могли да поспим?

— Има няколко спални в кулите — обясни Шиър. — Можем да си изберем.

— Предлагам да се настаним в съседни стаи — каза Бен.

— Добра идея — съгласи се Иън. — А няма да е зле и да хапнем нещо.

— Това може да почака — отвърна Бен. — По-късно ще излезем да потърсим някаква храна.

— Как може да сте гладни? — попита Шиър.

Двете момчета свиха рамене.

— Елементарна физиология — рече Бен. — Питай Иън. Той е докторът.

— Както ми каза веднъж една учителка в бомбайско училище — каза сестра му, — главната разлика между мъжа и жената е в това, че мъжът винаги поставя стомаха си преди сърцето, а жената прави обратното.

Бен претегли тази теория и не се поколеба да се хвърли в контраатака.

— Цитирам дословно нашия любим женомразец господин Томас Картър, ерген по професия и призвание: „Същинската разлика е, че

макар стомахът у мъжете да е много по-голям от мозъка и сърцето, то женските сърца са толкова малки, че постоянно изскачат от устата.“

Иън изслуша с удивление размяната на тези знаменити цитати.

— Евтина философия — отсъди Шиър.

— Евтината философия, драга моя — заяви Бен, — е единствената, която струва нещо.

Иън вдигна ръка в помирителен жест.

— Лека нощ и на двама ви — рече той, преди да се запъти към една от кулите.

Десет минути по-късно и тримата бяха потънали в дълбок сън, от който нищо не би могло да ги събуди. В крайна сметка умората бе надделяла над страха.

* * *

Тръгвайки от индийския музей на Чоуринги Роуд, Сет вървя почти километър на юг. После зави по Парк Стрийт на изток в посока към района Беняпукур, където руините на стария затвор Кързън Форт се издигаха непосредствено до шотландското гробище. Занемареното гробище бе построено върху площ, която навремето се бе намирала на официалната граница на града. В онези години, предвид на високата смъртност и бързината, с която се разлагаха труповете, всички гробищни паркове бяха разположени извън пределите на Калкута поради здравни съображения. По ирония на съдбата шотландците, ръководили със здрава ръка цялата търговска дейност в Калкута десетилетия наред, бяха открили, че не могат да си позволят да бъдат положени в земята редом с британските си съседи. По тази причина се видяха принудени да си построят собствено гробище. В Калкута богатите отказваха да отстъпят земята си на по-бедните дори и след смъртта.

Когато наближи останките от затвора, Сет разбра защо Кързън Форт още не бе станал жертва на безмилостната програма за събаряне на сгради в града. Цялото здание и без това се крепеше сякаш на невидима нишка и изглеждаше готово да рухне върху минувачите при най-малкия опит да се промени равновесието му. Пожарът бе погълнал затвора като картонен макет, бе отворил процепи и разрушил греди и

подпори с необикновена ярост. Овъглените тавани се виждаха през прозорците като болните венци на старо животно.

Сет се приближи до входа, като се чудеше как щеше да открие някакви сведения сред тази купчина от обгорели греди и тухли. На това място едва ли бяха останали други спомени от миналото освен металните решетки и килиите, превърнали се в последните си часове в смъртоносни пещи без изход.

— На посещение ли идваш, момче? — прошепна пресеклив глас зад гърба му.

Сет се обърна сепнат. Тези думи бяха дошли от устата на някакъв парцалив старец, по чиито ръце и крака личаха големи гнойни язви. Чифт тъмни очи гледаха нервно от едно лице, което едва се виждаше през маската от кир и рехава побеляла брада, очевидно подрязана с нож.

— Това ли е затворот Кързън Форт, господине? — попита Сет.

Очите на просяка се разшириха, когато чу непривичното учтиво обръщение, и сухите му устни се разтеглиха в беззъба усмивка.

— Онова, което е останало от него — рече. — Да не търсиш квартира, синко?

— Търся сведения — отвърна Сет, като се опита на свой ред да се усмихне приятелски и вежливо.

— Този свят е пълен с невежи; никой нищичко не ще да знае. Никой освен теб. Какво те интересува, млади човече?

— Познавате ли това място?

— Тук живея — отговори просякът. — Някога това беше моят затвор; днес е мой дом. Провидението беше щедро към мен.

— Били сте затворен в Кързън Форт? — попита Сет с нескрито удивление.

— Навремето допуснах някои големи грешки... и трябваше да си платя за тях — бе единственият отговор.

— Колко дълго останахте в този затвор, господине?

— До самия край.

— Значи сте били тук в нощта на пожара?

Просякът разтвори дрипите, които покриваха тялото му, и момчето с ужас видя пурпурните белези от изгаряне по гърдите и шията му.

— В такъв случай навярно ще можете да ми помогнете — продължи Сет. — Двама мои приятели са в опасност. Спомняте ли си един затворник на име Джавахал?

Старецът затвори очи и бавно поклати глава.

— Тук не се обръщаме един към друг с истинските си имена, синко — обясни той. — Името — също като свободата — беше нещо, което всички оставяхме на входа. Надявахме се, че ако го държим далеч от ужаса на това място, може би ще успеем да си го върнем на излизане — чисто и недокоснато от спомени. Естествено, нещата не ставаха така...

— Човекът, за когото говоря, е бил осъден за убийство — уточни Сет. — Бил е млад. Именно той е предизвикал пожара, който е унищожил затвора, а после е избягал.

Просякът го гледаше изненадан и донякъде развеселен.

— Предизвикал пожара ли? — възкликна недоверчиво той. — Пожарът започна в котелното помещение. Един маслен клапан се взриви. Аз бях извън килията си, изпълнявах трудовата си повинност. Това ме спаси.

— Но този човек е нагласил всичко — настоя Сет, — а сега иска да убие моите приятели.

Просякът скептично поклати глава, но после кимна.

— Може и така да е, синко, но какво значение има вече? Във всеки случай, аз не бих се тревожил за твоите приятели. Тоя Джавахал едва ли ще може да им навреди.

Сет сбърчи чело.

— Защо казвате това, господине? — смутено попита той.

Старецът се изсмя.

— Синко, в нощта на пожара бях по-млад и от теб. Всъщност бях най-младият в затвора. Този мъж, който и да е той, трябва вече да е прехвърлил стотака.

Сет разтри слепоочията си, напълно объркан.

— Почакайте, затворът не изгоря ли през 1916 г.?

— 1916-та? — разсмя се отново просякът. — Синко, да не си паднал от луната? Кързън Форт изгоря в утрото на 26 април 1857 г. Седемдесет и пет години минаха оттогава!

Зинал от изумление, Сет се вторачи в просяка, който го разглеждаше с любопитство и известна загриженост.

— Как се казваш, синко? — попита старецът.

— Сет, господине — отвърна момчето с мъртвешки бледо лице.

— Съжалявам, че не можах да ти бъда от полза, Сет.

— Напротив, помогнахте ми. Мога ли аз да направя нещо за вас?

Очите на просяка проблеснаха и устните му се извиха в горчива усмивка.

— Можеш ли да върнеш времето назад, Сет? — попита той, като се взираше в дланите си.

Момчето бавно поклати глава.

— Значи не можеш да ми помогнеш. А сега се върни при приятелите си, Сет. Но не ме забравяй.

— Никога няма да ви забравя, господине.

Просякът се усмихна за последен път и махна за сбогом; сетне се обърна и влезе сред развалините на разрушения затвор. Сет гледа след него, докато се изгуби сред сенките, после пое отново по пътя си под жаркото утринно слънце. На хоризонта се бе появила пелена от тъмни облаци като петно от кръв, което бавно се разтваря в езеро.

* * *

Майкъл спря в началото на улицата, която водеше към къщата на Ариами Бозе, и се вторачи слисан в димящите руини, останали от жилището на старата жена. Минувачи се бяха стекли от улицата в двора и наблюдаваха безмълвно полицаите, които търсеха следи сред отломките и разпитваха съседите. Момчето бързо се приближи до мястото и си проби път сред кръга от зяпачи и загрижени съседи. Един полицай го спря.

— Съжалявам, момче. Не можеш да минеш оттук — рязко каза той.

Майкъл надникна над рамото на полицаия и видя как двама негови колеги повдигнаха паднала греда, която все още тлееше.

— А какво стана с жената, която живееше в тази къща?

Полицаят го изгледа със смесица от подозрение и досада.

— Познаваше ли я?

— Тя е баба на едни мои приятели — отвърна Майкъл. — Къде е сега? Умряла ли е?

Мъжът го измери с безучастен поглед, после поклати глава.

— Няма и следа от нея — отвърна той. — Един от съседите казва, че е видял някого да тича надолу по улицата малко след като пламъците обхванали покрива. А сега дим да те няма! Вече ти казах повече, отколкото трябваше.

— Благодаря, господине — рече Майкъл и си запробива път обратно през навалищата, която се трупаше с надеждата да зърне някоя зловеща находка.

Щом успя да се измъкне от тълпата любопитни минувачи и съседни, той тръгна да оглежда околните жилища. Търсеше знаци, които да му подсказват къде може да е избягала старицата с нейната тайна, която двамата със Сет бяха започнали да разгадават. Двата края на улицата се губеха в лабиринта от сгради, базари и дворци на Черния град. Ариами Бозе можеше да бъде къде ли не.

Момчето прехвърли в ума си няколко възможности и накрая реши да се отпрати на запад към бреговете на река Хугли. Там хиляди поклонници се потапяха в свещените води на делтата на Ганг, търсейки очищение от небесата, макар че в повечето случаи получаваха в замяна треска и болести.

Без да се обърне да погледне развалините на опожарената къща, Майкъл закрачи под знойното слънце, като заобикаляше гъмжилото по улиците с неспирната му глъчка от пазарлъци, кавги и нечути молитви. Гласът на Калкута. На двасетина метра зад момчето някаква фигура, загърната с тъмна наметка, изникна от завоя на една уличка и го последва сред многолюдната тълпа.

* * *

Иън отвори очи с абсолютната увереност, че упоритото му безсъние едва ли му е позволило повече от няколко часа почивка, и то само благодарение на умората, обзела го след последните напрегнати събития. Съдейки по светлината, която къпеше стаята в западната кула в къщата на инженера, момчето прецени, че денят е към средата на следобеда. Вълчийт апетит, който го измъчваше призори, сега го връхлетя отново с пълна сила. Както обичаше да се шегува Бен,

пародирайки словата на писателя Тагор^[3], чийто замък се издигаше недалече оттам, „когато стомахът говори, мъдрецът слуша“.

Иън се измъкна предпазливо от стаята и установи, че Шиър и Бен все още спяха като младенци. Той подозираше, че щом се събудеха, дори Шиър щеше да се нахвърли на първата годна за ядене храна, която ѝ попаднеше пред очите. За Бен пък изобщо нямаше съмнение. В този миг най-добрият приятел на Иън навярно сънуваше поднос, отрупан с какви ли не вкусотии и разкошен десерт от сладки *чхена* — смес от сок от лайм и горещо мляко, която направо влудяваше бенгалските лакомници.

Съзнавайки, че се е порадвал на по-продължителен сън от очакваното, Иън реши да излезе да потърси продоволствия, с които да засити себе си и приятелите си. С малко късмет, помисли си той, щеше да се върне още преди двамата да са успели да се прозаят.

Когато прекоси залата с макета на града и се отправи към витата стълба, със задоволство видя, че на дневна светлина къщата съвсем не изглеждаше толкова злокобна. На първия етаж цареше несмутим покой и Иън забеляза, че сградата имаше изключително добра изолация от външните температури. Не му бе трудно да си представи знойната жегата, която мореше безмилостно отвъд тези стени, но къщата на инженера сякаш се намиреше в страната на вечната пролет. Долу премина бързешком през няколко от галактиките на подовата мозайка и отвори вратата към външния свят, като се надяваше да не забрави комбинацията на необикновената ключалка, която охраняваше светилището на Чандра Чатърджи.

Слънцето грееше безжалостно над буйната градина. Водите на езерото, чиято повърхност предната нощ напомняше полиран абанос, сега хвърляха ярки отблясъци върху фасадата на къщата. Иън се отправи към тайния тунел под дървения мост. За миг се поддаде на илюзията, че в светлината на такъв ясен летен ден нощните заплахи изглеждаха нереални и сякаш се топяха като фигури от лед в пустинята.

Наслаждавайки се на това временно спокойствие, той се вмъкна в прохода. Още преди остро зловоние на тунела да бе изпълнило дробовете му, излезе отново през отвора, който водеше към улицата. Там подхвърли въображаема монета във въздуха и реши да започне търсенето на храна най-напред в западна посока.

Докато се отдалечаваше по пустата улица, като си тананикаше някаква мелодия, Иън съвсем не подозираше, че четирите концентрични кръга на ключалката отново бяха започнали да се въртят безкрайно бавно. Но този път думата, която щеше да се образува отвесно при новото им подреждане, не беше Dido, а името на друга, далеч по-близка богиня: Кали.

* * *

На сън Бен като че ли чу някакъв трясък и се събуди. Стаята тънеше в пълен мрак. В замаяното състояние, в което изпада всеки след рязко събуждане от продължителен дълбок сън, той най-напред си помисли, че се е свечерило и че навярно са спали повече от дванайсет часа. Миг по-късно чу отново същия звук и осъзна, че в стаята бе тъмно не защото се бе спуснала нощ. Нещо се случваше в къщата. Кепенците се захлопваха с тропот като шлюзовете на канал. Бен скочи от леглото и се втурна да потърси приятелите си.

— Бен! — чу да вика Шиър.

Той изтича до вратата на стаята ѝ и я отвори. Разтреперана като лист, сестра му стоеше зад вратата и не можеше да помръдне от мястото си. Той я прегърна и я изведе от стаята, гледайки с ужас как прозорците на къщата се затварят един по един като каменни клепачи.

— Бен — простена Шиър. — Нещо влезе в стаята ми, докато спях, и ме докосна.

Момчето усети, че го побиват тръпки, и поведе сестра си към средата на залата с макета на града. Само след секунди стана тъмно като в рог. Бен обвини ръце около Шиър и ѝ прошепна да мълчи, докато той се опитваше да долови някакъв признак за движение. Не можеше да види нищо в непрогледния мрак, но и двамата чуха странен шум, който нахлуваше в цялата къща. Напомняше трополенето на стотици малки животинки, които тичаха под пода и между стените.

— Какво е това, Бен? — пошушна Шиър.

Преди той да успее да намери някакъв отговор, едно ново произшествие го накара да занемее. Светлините на макета започнаха постепенно да се включват и братът и сестрата присъстваха на раждането на една нощна Калкута. Бен преглътна на сухо, а Шиър се

притисна към него с всички сили. В центъра на макета фаровете на малкия влак се запалиха и колелата му започнаха бавно да се въртят.

— Да се махаме оттук — прошепна Бен, помъкнал слепешком сестра си към стълбището, което водеше към долния етаж. — Веднага!

Едва бяха направили няколко крачки, когато видяха как едно огнено кълбо проби отвор във вратата на стаята, където бе спала Шиър. Само за миг пламъците погълнаха дървото, както въглен би минал през лист хартия. Бен се вцепени на място, виждайки как едни огнени стъпки се приближават към тях от прага на вратата.

— Бягай надолу! — извика той и бутна сестра си към стълбата. — Бягай!

Шиър се втурна по стълбището, обзета от паника, а Бен остана неподвижен на пътя на пламтящите стъпки, които се задаваха със страшна бързина. Струя горещ въздух, напоен с вонята на изгорял керосин, го блъсна в лицето в мига, в който една огнена стъпка се появи на педя от краката му. Две червени зеници пламнаха в мрака като нажежено желязо и Бен почувства как една огнена лапа сграбчи дясната му ръка като клещи. Само за миг тя прогори ръкава на ризата му и опърли кожата му.

— Още не е дошло време да се срещнем — прошепна глух, металически глас. — Махни се от пътя ми.

Преди Бен да успее да реагира, желязната лапа го блъсна силно настрана и го събори на пода. Момчето падна на хълбок и опипа ранената си ръка. Тогава зърна едно ослепително видение, което слизаше по витата стълба и пътьом я унищожаваше.

Ужасените писъци на Шиър от долния етаж дадоха на Бен сили да стане отново на крака. Той изтича до стълбището, от което бе останал само скелет от метални пръчки, обвити в пламъци. Виждайки, че стъпалата са изчезнали, момчето скочи в шахтата. Удари се в мозайката на долния етаж с цялото си тяло и вълна от болка заля обгорената му ръка.

— Бен! — викаше Шиър. — Помогни ми!

Бен вдигна очи: по пода, обсипан с ярки звезди, нещо влачеше сестра му, обвита в полупрозрачен пашкул от пламъци, сякаш бе какавида на някаква пъклена пеперуда. Той скочи на крака и хукна след нея, като следваше дирята на нейния похитител към задната част на къщата и същевременно се опитваше да избегне свирепите удари на

стотиците книги от кръглата библиотека — те се бяха разхвърчали от рафтовете и падаха в пламъци, сипейки дъжд от горящи страници. Един удар го събори отново. Бен падна по лице и си удари главата.

Зрението му полека се замъгли, но все пак успя да види как огненият гост спря и се обърна да го погледне. Шиър пищеше от паника, но Бен вече не чуваше виковете ѝ. Той се повлече с мъка по покрития с жарава под, като се бореше с внезапно обзелата го сънливост, която го караше да се предаде. Жестока кучешка усмивка се появи пред него и в размазаното като акварел петно замъглените му очи познаха мъжа, когото бе видял в локомотива на призрачния влак, прекосил нощта. Джавахал.

— Когато си готов, потърси ме — прошепна огненият дух. — Вече знаеш къде съм...

Миг по-късно Джавахал сграбчи Шиър отново и премина заедно с нея през задната стена на къщата, сякаш бе просто димна завеса. Преди да изгуби съзнание, Бен чу ехото от отдалечаващия се влак.

* * *

— Вече идва на себе си — промълви един глас на стотици километри разстояние.

Бен се опита да фокусира неясните петна, които се движеха пред лицето му, и не след дълго взе да различава познати черти. Нечии ръце го повдигнаха внимателно и подложиха някакъв мек предмет под главата му. Момчето премигна няколко пъти. Очите на Иън, зачервени и отчаяни, го гледаха тревожно. До него стояха Сет и Рошан.

— Бен, чуваш ли ни? — попита Сет, който изглеждаше така, сякаш не беше спал цяла седмица.

Бен изведнъж си спомни всичко и понечи да се изправи рязко. Ръцете на трите момчета го върнаха отново в легнало положение.

— Къде е Шиър? — успя да изрече той.

Иън, Сет и Рошан се спогледаха мрачно.

— Не е тук, Бен — отвърна най-сетне Иън.

Бен се почувства така, сякаш небето се сгромоляса върху него, и затвори очи.

— Какво се случи? — попита след малко с по-спокоен тон.

— Събудих се преди вас — обясни Иън — и реших да изляза да потърся нещо за ядене. По пътя срещнах Сет, който идваше насам. На връщане видяхме, че всички прозорци са затворени и отвътре излиза дим. Дотичахме веднага и те намерихме в несвяст. Шиър вече я нямаше.

— Джавахал я отвлече.

Иън и Сет се спогледаха крадешком.

— Какво става? Какво успя да научиш?

Сет прокара ръце през гъстата си коса, отмахвайки я от челото. Очите му го издаваха.

— Не съм сигурен, че този Джавахал съществува, Бен — заяви той. — Мисля, че Ариами ни излъга.

— Какво говориш? Защо ще ни лъже?

Сет изложи накратко какво бяха открили в Индийския музей заедно с Де Росио и обясни, че името на Джавахал не фигурираше никъде в цялата документация, свързана с процеса. Единственото изключение бе писмото, адресирано до инженера и подписано от полковник Луелин, който бе потулил цялата работа по неизвестни причини. Бен изслуша скептично тези разкрития.

— Това не доказва нищо — възрази той. — Джавахал е бил осъден и изпратен в затвора. Избягал е преди шестнайсет години и тогава са започнали престъпленията му.

Сет въздъхна, клатейки глава.

— Отидох до затвора Кързън Форт, Бен — тъжно рече той. — Преди шестнайсет години не е имало никакво бягство и никакъв пожар. Сградата е изгоряла през 1857 г. Джавахал не би могъл да излежава присъда, нито да избяга от затвор, който е престанал да съществува десетилетия преди съдебния му процес. Процес, в който той дори не се споменава. Тук нищо не се връзва.

Бен го гледаше слисан.

— Тя ни излъга, Бен — рече Сет. — Баба ти ни излъга.

— Къде е тя сега?

— Майкъл отиде да я търси — каза Иън. — Когато я намери, ще я доведе тук.

— А къде са останалите?

Рошан погледна нерешително към Иън, който кимна със сериозно изражение.

— Кажи му — рече той.

* * *

Майкъл се спря да погледа вечерната мъгла, която пълзеше над източния бряг на Хугли. Стотици фигури, частично покрити с износени бели одежди, се потапяха в реката и глъчката от гласовете им се губеше в ромоленето на водите. Шумът от гълъбите, които пляскаха с криле, издигайки се над джунглата от дворци и обезцветени куполи край сияйната повърхност на Хугли, навяваше мисълта за една мрачна Венеция.

— Мен ли търсиш? — попита старата жена, която седеше на няколко метра от него със забулено лице.

Майкъл я погледна и тя повдигна воала си. Дълбоките, тъжни очи на Ариами Бозе изглеждаха помръкнали на вечерната светлина.

— Нямаме много време, госпожо — каза момчето. — Вече не.

Ариами кимна и бавно се изправи. Майкъл ѝ предложи ръката си и двамата закрачиха под прикритието на падащия здрач към къщата на инженера Чандра Чатърджи.

* * *

Петимата приятели се скупчиха безмълвно около Ариами Бозе. Изчакаха търпеливо възрастната жена да се настани удобно и да намери подходящия момент, за да погаси дълга, с който се бе обременила, скривайки истината от тях. Никой не дръзна да заговори преди нея. Тревожното нетърпение, което ги гризеше отвътре, се превърна в странно спокойствие при мисълта, че тайната, която старата дама бе пазила така ревниво, можеше да се окаже непреодолимо предизвикателство.

Ариами огледа лицата на юношите с дълбока тъга и направи блед опит да се усмихне. Накрая сведе очи, въздъхна леко и заговори, разглеждайки дланите на малките си нервни ръце. Този път обаче в гласа ѝ нямаше и следа от онази авторитетност и решителност, която бяха свикнали да очакват от нея. На финалната отсечка от пътя страхът

бе подкопал силния ѝ дух и сега тя бе просто една крехка и смъртно уплашена старица; дете, което бе живяло прекалено дълго.

* * *

— Преди да започна, нека кажа, че ако съм лъгала през живота си — а в много случаи съм се виждала принудена да го сторя, — то винаги е било, за да предпазя някого. Ако ви излъгах, то бе поради убеждението, че така ще предпазя теб, Бен, и сестра ти Шиър от нещо, което би могло да ви навреди повече от козните на един полудял престъпник. Никой не знае колко съм страдала от това, че трябваше сама да нося такова бреме още от деня на раждането ви. Всичко, което ще ви разкажа сега, ще е самата истина, поне доколкото ми е известна. Слушайте внимателно всяка моя дума и не се съмнявайте в нея, въпреки че нищо не е тъй ужасно и трудно за вярване като голите и неукрасени факти.

Сякаш са минали години, откакто ви разказах историята на дъщеря ми Килиан. Говорих ви за нея, за удивителната ѝ лъчезарност и за това, че измежду всичките си кандидати тя избра за съпруг един мъж със скромно потекло и голям талант — млад инженер с многообещаващо бъдеще. Той обаче още от детството си носеше тежък товар на плещите си — една тайна, която щеше да погуби и него, и мнозина други. И макар че може да ви се стори парадоксално, позволете да започна този разказ от края, а не от началото, за да доизясня разкритията, които така прозорливо направихте.

Чандра Чатърджи беше вечният мечтател — човек, отдаден на идеала си за по-добро и по-справедливо бъдеще за хората, които виждаше да умират от мизерия по улиците на този град. А в това време зад стените на разкошните си домове онези, които той смяташе за нашественици и експлоататори на природните богатства на народа ни, забогатяваха все повече и живееха безгрижно за сметка на милионите души, обречени на нищета в голямото сиропиталище без покрив, което е Индия.

Мечтата му бе да даде средство за прогрес и обогатяване на тази нация, защото вярваше, че чрез него тя постепенно ще се отърси от гнета на британската корона; средство, което да отвори нови пътища

между градовете, да завладее нови територии и да осигури бъдеще на индийските семейства. Мечтаеше за едно изобретение от желязо и огън: железницата. За Чандра железопътните линии бяха артериите, които щяха да разнесат новата кръв на прогреса из тази земя; за тях той проектира едно сърце, от което щеше да избликне нужната енергия: това бе неговият шедьовър, гарата Джитърс Гейт.

Но линията, която отделя мечтите от кошмарите, е тънка като косъм и не след дълго сенките от миналото се завърнаха, за да вземат своята дан. Един високопоставен служител на британската армия, полковник Артър Луелин, бе осъществил главоломна кариера благодарение на „подвизите“ си — кланетата на невинни хора, деца и старци, невъоръжени мъже и уплашени жени из градовете и селата на целия Бенгалски полуостров. Където и да пристигнеше посланието за мир и обединение на нова Индия, там не след дълго се появяваха и неговите пушки и байонети. Даровит човек с голямо бъдеще, както гордо оповестяваха началниците му. Убиец, прикриващ се зад знамето на короната и мощта на войските ѝ. Един от многото.

На Луелин не му трябваше много време, за да забележи таланта на Чандра и без особени проблеми да опише черен кръг около него, замразявайки всичките му проекти. За броени седмици всички врати в Калкута и в цялата провинция се затвориха за него. Естествено, всички освен вратата на Луелин. Той предложи на Чандра да изпълни редица проекти за армията — мостове, железопътни линии... Тези предложения до едно бяха отхвърлени от баща ти, който предпочиташе да се издържа с мизерните суми, които получаваше от някои бомбайски издатели в замяна на ръкописите си. С течение на времето примката на Луелин се разхлаби и Чандра се върна към работата над своя шедьовър.

Ала след няколко години гневът на полковника се разпали отново. Кариерата му залязваше и Бенгалския леопард, както го наричаха, спешно се нуждаеше от неочакван инцидент, от кървава баня, с която да възобнови интереса на лондонските власти към подвизите си и да възстанови репутацията си. Решението му беше ясно: да притисне Чандра, но този път с други средства.

Години наред Луелин бе проучвал инженера и копоите му в крайна сметка надушиха дирята на престъпленията, свързани с Джавахал. Полковникът извади случая на бял свят и нещата почти

стигнаха до съд по времето, когато Чандра беше изцяло обвързан с проекта на Джитърс Гейт. Тогава Луелин се намеси и потули скандала, но заплаши, че ще разгласи истината, ако баща ти не създаде за него едно ново оръжие, смъртоносен инструмент за потисничество, който да сложи край на метежите на пацифистите и поддръжниците на независимостта. Инженерът бе принуден да отстъпи. Така се роди Огнената птица — машина, която можеше само за секунди да превърне някой град или село в море от пламъци.

Чандра разработваше паралелно проектите за железницата и за Огнената птица под постоянен натиск от страна на Луелин. Алчността на последния — ведно с недоверието, което бе започнал да буди сред началниците си — заплашваше да го компрометира. Навремето смятан от всички за спокоен, хладнокръвен и изпълнителен, сега той се проявяваше като неуравновесен маниак, чиято жажда за успех и признание ден след ден намаляваше шансовете му за оцеляване.

Чандра разбра, че сгромолясването на Луелин е само въпрос на време, и се впусна в опасна игра. Накара го да повярва, че ще му предаде готовия проект предсрочно. Но това само изостри напрежението на полковника и унищожи и малкото здрав разум, който му бе останал.

През 1915 г., година преди откриването на гарата Джитърс Гейт и линията, която тръгваше от нея, Луелин нареди избиването на невъоръжена тълпа без никакво основание и бе изхвърлен от британската армия със скандал, който стигна чак до Камарата на общините. Звездата му никога вече нямаше да изгрее.

Именно тогава се развихри лудостта му. Той събра група офицери, които му бяха предани и също като него бяха лишени от чин и заплашени да се простят с кариерата си. С тази банда касапи организира зловец военизиран отряд, който действаше нелегално. Всички ходеха гротескно издокарани със старите си униформи и ордени и се събираха в някогашната резиденция на Луелин, за да поддържат измислицата, че са тайно елитно подразделение и твърде скоро ще прогонят от постовете им онези, които бяха подписали техните заповеди за уволнение. Излишно е да се каже, че Луелин никога не призна, че е бил понижен и уволнен. И той, и съмишлениците му представяха версията, че сами са подали оставка, за да основат ново военно формирование.

Скоро след това баща ти получи заплахи, че и той, и бременната му съпруга ще бъдат убити, ако не предаде Огнената птица. Тъй като проектът беше секретен, Чандра трябваше да пипа много внимателно. Ако потърсеше помощ от армията, миналото му постепенно щеше да излезе наяве. Не му оставаше друго, освен да се спогоди с Луелин и хората му.

В тази напрегната обстановка два дни преди планираното откриване на Джитърс Гейт — а не след това, както ви казах оня път — Килиан роди близнаци. Момченце и момиченце. Това бяхте ти, Бен, и сестра ти Шиър.

За тържественото откриване на гарата бе предвидено едно символично пътуване. Първият влак щеше да превози 365 сирачета — по едно за всеки ден от годината — от Калкута до сиропиталищата в Бомбай. Чандра предложи на Луелин и хората му следното: да натовари Огнената птица на влака и да уреди едно спиране по технически причини в околностите на Бишнупур^[4] на около сто и петдесет километра след гарата, за да могат войниците да разтоварят съоръжението и да го отнесат. Луелин прие. Чандра си бе наумил да обезвреди машината и да се отърве от полковника и хората му още преди свирката на влака да е изсвирила. Но Луелин тайно хранеше подозрения към договорката и затова нареди на хората си да отидат на гарата по-рано.

Баща ти се беше уговорил да се срещне с военните на Джитърс Гейт — истински лабиринт, в който само той се ориентираше. Под претекст, че ще им покаже Огнената птица, ги вкара в тунелите, но Луелин, който подозираше нещо подобно, беше взел предпазни мерки; преди да отиде на срещата с инженера, той отвлече майка ви и вас заедно с нея. Тъкмо когато Чандра се готвеше да премахне своите изнудвачи, полковникът му разкри, че вие двамата и майка ви сте в негови ръце и заплаши да ви убие, ако не получи Огнената птица. Зет ми нямаше друг избор, освен да се предаде. Това обаче не бе достатъчно за Луелин. Той накара хората си да оковат баща ти към локомотива, така че влакът да го нареже на парчета при потеглянето си, и пред очите му хладнокръвно заби нож в гърлото на Килиан. После я окачи на едно въже, повесено от централния свод на гарата, и остави кръвта ѝ бавно да изтече. Преди това се закани, че ще остави теб и Шиър в тунелите, за да ви изядат плъховете.

След като прикова Чандра към локомотива, Луелин нареди на хората си да пуснат влака в ход и да отнесат Огнената птица оттам. Междувременно той смяташе да скрие бебетата в един тунел, където никой не би могъл да ги намери. Ала сметките му излязоха криви. Надценявайки хитростта си, глупакът Луелин бе решил, че Чандра Чатърджи ще даде просто така поразяващо оръдие като Огнената птица в ръцете на убиец като него. Чандра обаче бе предвидил всичко до най-малката подробност и бе снабдил устройството с таен часовников механизъм, който само той познаваше. Механизъм, който щеше да освободи цялата разрушителна мощ на машината само секунди след като някой друг освен него би се опитал да я задейства.

Когато се качи на влака заедно с кохортата си главорези, полковникът си бе наумил да унищожи гарата като прощален жест и прелюдия към отмъщението, на което смяташе да подложи града, щом овладееше смъртоносното изобретение. Така огънят щеше да заличи делото на Чандра и да затрие множеството, събрало се за тържественото откриване. Ала щом задейства Огнената птица, Луелин подписа смъртната присъда на всички, които се намираха във влака, включително и своята. Пет минути по-късно на гарата се отприщи пъклена стихия, която отнесе със себе си телата и душите на невинни и виновни без разлика.

Навярно се питате защо ви излъгах за затвора, където уж бил лежал Джавахал, и защо неговото име не се споменава никъде в протоколите. Преди да продължа, искам да подчертая най-важното — каквото и да чуете за него, Чандра беше велик човек. Човек, който обичаше съпругата си и щеше да обича и децата си, ако бе имал тази възможност. А сега чуйте истината до края...

Когато баща ти бил млад и се разболял от треска, не се озовал в някаква колиба край реката, където едно момче се грижело за него до оздравяването му, както ви казах предния път. Той бил отгледан в едно заведение на име Грант Хаус, което все още съществува в Южна Калкута. Вие сте твърде млади, за да сте чували това име, но навремето то беше печално известно. Вашият баща попаднал в Грант Хаус, след като станал свидетел на нещо ужасно, когато бил едва шестгодишен. Неговата майка — болна жена, която изкарвала прехраната си, като продавала тялото си срещу мизерни подаяния — се запалила пред очите му, принасяйки се в жертва на богинята Кали.

Грант Хаус, където израснал Чандра, беше болнично заведение — онова, което бихте нарекли лудница...

Прекарал години затворен на това място, без други родители или приятели освен хората, живеещи в делириум и страдание. Хора, които твърдели, че са демони, богове или ангели, за да забравят името си още на следващия ден. Когато навършил нужната възраст, за да излезе оттам, Чандра не познавал друго детство освен най-безпросветната мизерия и ужас, които човек би могъл да види в Калкута.

Излишно е да ви казвам, че никога не е имало някакъв зловец приятел, който да е отговорен за онези престъпления. Единствената сянка в живота на баща ви беше тази на паразита, внедрил се в ума му. Беше извършил престъпленията със собствените си ръце, а угризенията и срамът го преследваха като проклятие.

Единствено добрината и лъчезарната природа на Килиан го изцелиха и му позволиха да вземе съдбата си в свои ръце. Редом с нея той написа книгите, за които сте чували, проектира съоръженията, които го обезсмъртиха, и прогони призрака на своя двойник. Но човешката алчност не пожела да му даде шанс и онова, което можеше да бъде един щастлив и процъфтяващ живот, потъна отново в мрака. Този път завинаги.

В нощта, когато Лахаважд Чандра Чатърджи видя как убиха съпругата му, страшните години на детството му се върнаха и го нападнаха като хрътки, низвергнаха го отново в неговия личен ад. Беше построил новия си живот върху пиедестал, който бе разрушен пред очите му. И докато пламъците го поглъщаха, умря с убеждението, че е единственият виновник за тази трагедия и заслужава да бъде наказан.

Ето защо, когато Луелин запали Огнената птица и пламъците заляха тунелите и гарата, една черна сянка в душата на Чандра се закле да се върне след смъртта му. Да се върне като огнен ангел. Ангел разрушител и отмъстител. Ангел, който да въплъти тъмната страна на личността му. И тъй, вас не ви преследва някакъв убиец, нито дори човек. Преследва ви дух, призрак. Или, ако щете, демон.

Баща ти много обичаше главоблъсканиците. Ти ми разказа за онази рисунка, на която вашият приятел Майкъл ви е изобразил отразени в едно езеро. Върху водната повърхност лицата ви се явяват обърнати. Сякаш пророчески дух е напътствал ръката на Майкъл. Ако

напишете на рисунката името, което Чандра е получил от майка си при раждането — Лахаважд, отражението в езерото ще ви върне друга дума — Джавахал.

От онзи ден насетне изтерзаният дух на Джавахал е свързан с пъклената машина, създадена от него — машина, която в смъртния му час му е дала вечен живот като призрак на мрака. Той и Огнената птица са едно цяло. Това е неговото проклятие: неразривният съюз между гневен дух и машина за унищожение. Една огнена душа, пленена в пещта на горящия влак. Сега тази душа се нуждае от нов дом.

Затова ви търси Джавахал — щом достигнете зрелост, неговият дух ще поиска да вземе едно от децата му, за да продължи да живее, да се засели в тялото му и така да разпростре мощта си до света на живите. Само единият от вас може да оцелее. Другият, чиято душа не е обладана от призрака, трябва да умре, за да може Джавахал да живее. Преди шестнайсет години той се закле, че ще ви намери и ще ви направи свои, а винаги е изпълнявал обещанията си — и в земния си живот, и след него. Знайте, че докато ви разказвам тези неща, Джавахал вече е избрал едно от децата си, което ще приюти прокълнатата му душа. Но само той знае кое от двете.

Провидението ви даде шанс, когато преди шестнайсет години лейтенант Пийк влезе в лабиринта от тунели на Джитърс Гейт и откри безжизненото тяло на Килиан, увиснало в пустотата над собствената ѝ пролята кръв. Вашият плач достигна до ушите му и лейтенантът, овладявайки скръбта си, ви намери и ви изтръгна от ръцете на духа на баща ви. Но не можа да стигне много далече. Стъпките му го доведоха до моята врата; той ви предаде на мен и побягна отново.

Когато някой ден се наложи да разкажеш тази история на сестра си Шиър, никога, никога не забравяй, че духът отмъстител, пръкнал се от пламъците на Джитърс Гейт и убил лейтенант Пийк, който се опитваше да ви спаси, не е твоят баща. Чандра Чатърджи загина в пожара сред невинните души на дечицата. Онзи, който се завърна от ада, за да унищожи себе си, плода на брака си и делото си, е просто един призрак. Дух, разяждан от озлоблението, ненавистта и ужаса, които хората са посели в сърцето му. Това е истината и нищо и никой не би могъл да я промени.

Ако има Бог — или стотици богове, — дано ми простят за вредата, която може да съм ви нанесла, като ви разказах точно какво се случи...

Какво мога да кажа? С какви думи да опиша тъгата, която прочетох в очите на Бен, моя най-добър приятел, в онази майска вечер? Разрвянето на миналото ни бе разкрило един жесток урок: че в книгата на живота е най-добре да не разгръщаш страниците назад; че животът е път, по който не можем да избираме сами съдбата си, в която и посока да поемем. Корабът, който трябваше да ме отнесе надалече, отплаваше на следващия ден; искаше ми се вече да се намирах на борда му. В сърцето ми малодушието се смесваше с мъката, която изпитвах за моя приятел, и с горчивия вкус на истината.

Всички изслушахме мълчаливо разказа на Ариами и никой не посмя да я попита нещо, въпреки че стотици въпроси бушуваха в умовете ни. Знаехме, че в крайна сметка всички линии на съдбата ни се събираха на едно място: неизбежната среща, която ни очакваше в сенките на Джитърс Гейт, щом паднеше нощта.

Когато излязохме навън, последните слънчеви лъчи образуваха алена лента, опъната върху тъмносините облаци на бенгалското небе. Лек дъждец овлажни лицата ни, когато поехме по разклонението, което водеше от задния двор на къщата на Лахаважд Чандра Чатърджи до голямата гара на отсрещния бряг на Хугли, пресичайки западните райони на Черния град.

Спомням си, че малко преди да минем по металния мост, който водеше право в зейналата паст на Джитърс Гейт, Бен със сълзи на очи ни накара да обещаем, че никога и при никакви обстоятелства няма да разгласим чутото нея вечер. Закле се, че ако някога научи, че някой от нас е разкрил на Шиър истината за баща ѝ, за онзи илюзорен образ, който я бе крепил от детството ѝ насам, то тогава той, Бен, щял да убие издайника със собствените си ръце. Всички обещахме да запазим тайната.

Оставаше само едно нещо, което да завърши нашата история: войната...

[1] Паладианска архитектура — европейски архитектурен стил, развил се от идеите на италианския архитект Андреа Паладио (1508–1580), смятан от мнозина за твореца, оказал най-силно влияние върху класическата архитектура след Ренесанса. ↑

[2] Дидона — митична царица и основателка на град Картаген, дъщеря на финикийския цар Бел от Тир. ↑

[3] Рабиндранат Тагор (1861–1941) — индийски писател, поет, философ, педагог, композитор и общественик. Лауреат на Нобелова награда за литература (1913). ↑

[4] Град в окръг Банкура в Западна Бенгалия. ↑

ИМЕТО НА НОЩТА

Калкута, 29 май 1932 г.

Сянката на бурята изпревари настъпването на нощта и простря над Калкута необятно оловно покривало, което проблясваше като окървавен саван при всеки залп на освободената електрическа ярост. Светкавиците рисуваха по небето огромна паяжина над града. В това време силата на северния вятър помете мъглата над река Хугли, разкривайки оголения скелет на металния мост.

Силуетът на Джитърс Гейт се откри сред разнасящата се мъгла. Една мълния удари шпила на централния купол на гарата и се разклони като бръшлян от синя светлина, който пробяга по плетеницата от арки и стоманени греди, преди да се изгуби в основите.

Петте момчета се спряха точно пред моста; само Бен и Рошан направиха няколко крачки напред. Релсите образуваха пътека, оградена от две сребристи линии, които водеха право в пастта на Джитърс Гейт. Луната се скри зад пелената от облаци и градът потъна в призрачно сияние.

Бен огледа внимателно моста в търсене на пукнатини или процепи, които биха могли да ги пратят директно в нощните води. Единственото, което успя да види, бе пътеката на релсите, проблясваща между разни плевели и отломки. Вятърът донасяше приглушено ромолене от отсрещния бряг на реката. Бен погледна Рошан, който наблюдаваше нервно тъмното гърло на гарата. Сетне се приближи до релсите и се наведе над тях, без да откъсва очи от Джитърс Гейт. Рошан сложи длан върху една от релсите, но тутакси я отдръпна, сякаш бе ударен от ток.

— Вибрира — рече момчето уплашено. — Сякаш се приближава влак.

Бен отиде при него и докосна метала. Рошан го гледаше с тревожно очакване.

— Вибрацията е от напора на водата, която се блъска в моста — успокой го той. — Няма никакъв влак.

Сет и Майкъл се присъединиха към тях, а Иън коленичи, за да завърже връзките на обувките си с двоен възел — ритуал, запазен за ситуации, при които нервите му се опъваха като стоманени въжета.

Иън вдигна очи и се усмихна плахо, без да издава страха си — а Бен добре знаеше, че това чувство се бе просмукало в цялото му същество, точно както и у всеки от останалите.

— Тая нощ аз бих си направил троен възел — пошегува се Сет.

Бен се усмихна и наличните членове на обществото „Чоубар“ се спогледаха с очакване. Миг по-късно всички последваха примера на Иън, като подсилиха възлите на връзките си, повтаряйки ритуала, който толкова бе помагал на приятеля им в други драматични ситуации.

След малко те закрачиха предпазливо в индийска нишка с Бен начело и Рошан в ариергарда. Следвайки съвета на Сет, Бен се стараше да стъпва близо до релсите, където структурата на моста беше по-солидна. Посред бял ден беше лесно да избягваш счупените траверси и да забелязваш предварително участъците, които бяха поддали с времето и висяха над реката; но нощем, под булото на приближаващата буря, трасето бе като осеяна с капани гора, в която трябваше да напредват опипом, стъпка по стъпка.

Едва бяха изминали петдесетина метра — една четвърт от протежението на моста, — когато Бен спря и вдигна предупредително ръка. Приятелите му погледнаха озадачено напред. За миг останаха смълчани, неподвижни върху гредите, които се тресяха като желе под постоянния натиск на реката, бучаща под краката им.

— Какво става? — попита Рошан от края на колоната. — Защо спряхме?

Бен посочи към Джитърс Гейт и момчетата видяха две огнени стени, които се носеха към тях по релсите с шеметна бързина.

— Всички настрани! — извика Бен.

И петимата залегнаха, а двата огнени зида разсякоха въздуха покрай тях с яростта на остриета от възпламенен газ. Преминавайки, огънят засмука и отнесе части от релсите и остави дيريا от пламъци върху моста.

— Всички ли са добре? — попита Иън, като се изправи и видя, че от дрехите му излизат пара и дим.

Приятелите му кимнаха безмълвно.

— Да използваме светлината от пламъците и да пресечем, преди да са угаснали — предложи Бен.

— Бен, под моста май има нещо — рече Майкъл.

Останалите преглътнаха на сухо. Странен звук се разнасяше от обратната страна на металната плоскост под краката им. В съзнанието на Бен проблесна един образ: хищни стоманени нокти, които дращеха по метала.

— Е, няма да чакаме да видим какво е — отвърна момчето. — Побързайте!

Членовете на обществото „Чоубар“ ускориша крачка, криволичейки по моста до самия му край, без да поглеждат назад. Щом стъпиха отново на твърда земя едва на няколко метра от входа на гарата, Бен се обърна и каза на приятелите си да се отдалечат от металното скеле.

— Какво беше това? — попита Иън зад гърба му.

Бен сви рамене.

— Погледнете! — възкликна Сет. — В средата на моста!

Всички съсредоточиха погледи в тази точка. Нажежени, релсите излъчваха червеникаво сияние и отделяха лек ореол от дим. След няколко секунди и двете релси започнаха да се огъват. Цялата конструкция на моста зарони едри сълзи от разтопен метал; падайки в Хугли, те предизвикваха бурни експлозии при съприкосновението си със студената вода.

Вцепенени от страх, петте момчета гледаха как стоманената структура, дълга над двеста метра, се топеше пред очите им като буца масло в нагорещен тиган. Втечненият метал капеше в реката, озарявайки с кехлибарената си светлина лицата на петимата приятели. Най-сетне нажеженото червено помръкна до матово и двата края на моста рухнаха в реката като плачещи върби, застинали в съзерцанието на собственото си отражение.

Гневното съскане на стоманата във водата постепенно утихна. Тогава петте момчета чуха зад гърба си гласа на старата сирена на Джитърс Гейт, който разреже нощта на Калкута за пръв път от шестнайсет години насам. Без да продумат, те се обърнаха и преминаха

границата, разделяща ги от призрачната сцена на играта, в която се канеха да участват.

* * *

Сепната от воя на сирената, който се разнесе из тунелите като сигнал за въздушно нападение, Изабел отвори очи. Ръцете и краката ѝ бяха здраво завързани за два дълги ръждясали метални лоста. Единствената светлина, която виждаше, проникваше през решетката на един вентилационен люк точно над нея. Ехото на сирената бавно заглъхна...

Изведнъж чу, че нещо пълзи към отвора на люка. Погледна към процеждащите се лъчи и видя как светлият правоъгълник помръкна и решетката се отвори. Зажумя и затаи дъх. Металните куки, с които бяха обездвижени крайниците ѝ, се откопчаха с пукот; нечии дълги пръсти я сграбчиха за тила и я издърпаха нагоре през люка. Изабел не можа да сдържи ужасения си вик, когато нейният похитител я захвърли на пода на тунела като чувал.

Момичето отвори очи и видя пред себе си висок черен силует — неподвижна безлика фигура.

— Някой е дошъл за теб — прошепна невидимото лице. — Да не го караме да чака.

Изведнъж две огнени зеници пламнаха в мрака. Фигурата сграбчи Изабел за ръката и я помъкна през тунела. Мъчителният преход в тъмнината сякаш продължи часове; накрая тя съгледа призрачния силует на влак, спрял в сенките. Остави се да я довлекат до последния вагон и не оказа съпротива, когато беше блъсната вътре и вратата се захлопна зад нея.

Падайки ничком на овъгления под на вагона, усети остра болка в корема. Някакъв предмет я бе порязал лошо. Тя простена. Обзе я ужас, когато нечии ръце я хванаха и се опитаха да я обърнат. Изабел извика и се озова лице в лице с едно мръсно и изтощено момче, което изглеждаше още по-уплашено от нея.

— Изабел, аз съм — прошепна Сирадж. — Не се бой.

За пръв път в живота си Изабел заплака без задръжки пред Сирадж и прегърна слабото, кокалесто тяло на своя приятел.

* * *

Бен и другарите му спряха под часовника с увисналите стрелки, който се издигаше на главния перон на Джитърс Гейт. Край тях се простираше необятна панорама, изпъстрена със сенки и коси лъчи, които проникваха през свода от стомана и стъкло. Слабата светлина разкриваше останките от някогашното великолепие на гарата — същинска желязна катедрала, издигната в чест на бога на железницата.

Разглеждайки я от това място, петте момчета можеха да си представят как е изглеждала Джитърс Гейт преди трагедията: величествен сияен свод, поддържан от невидими арки, които сякаш се спускаха от небесата над безброй редици от перони, извити като вълни по повърхността на езеро. Големи табла с разписанията на заминаващите и пристигащи влакове. Луксозни павилиони от гравирани метал с викториански релефи. Внушителни стълбища, които се издигаха през шахти от стомана и стъкло към горните нива и образуваха коридори, увиснали сякаш във въздуха. Многолюдни тълпи, сновящи из залите, за да се качат на дълги експресни влакове, които щяха да ги откарат до най-далечните кътчета на страната... Нищо не бе останало от това, само една тъмна сянка от някогашния разкош. Гарата на бъдещето бе станала преддверие към ада.

Иън забеляза стрелките на часовника, изкривени от пламъците, и се опита да си представи размера на бедствието. Сет явно си мислеше същото; и двамата се въздържаха от коментар.

— Не е зле да се разделим по двойки. Гарата е огромна — каза Бен.

— Идеята не ми харесва — рече Сет; не можеше да прогони от ума си образа на моста, сгромолясващ се във водата.

— Дори да направим така, всичко на всичко сме петима — изтъкна Иън. — Кой ще тръгне сам?

— Аз — отвърна Бен.

Останалите го изгледаха със смесица от облекчение и загриженост.

— Все още си мисля, че не е добра идея — настоя Сет.

— Бен има право — обади се Майкъл. — Съдейки по това, което видяхме досега, няма особено значение дали сме петима или

петдесетима.

— Ех, тоя Майкъл! Малко говори, но винаги окуражително — отбеляза Рошан.

— Майкъл, ти и Рошан може да претърсите горните нива — предложи Бен. — Иън и Сет да се заемат с този етаж.

Никой не оспори това разпределение на ролите. Всички участъци изглеждаха еднакво непривлекателни.

— Ами ти? — попита Иън, който вече се досещаше за отговора. — Къде смяташ да търсиш?

— В тунелите.

— При едно условие — каза Сет, опитвайки се да внесе малко здрав разум.

Бен кимна.

— Без геройства и други такива глупости — продължи Сет. — Първият, който забележи нещо, трябва да спре, да обозначи мястото и да отиде да потърси останалите.

— Звучи разумно — съгласи се Иън.

Майкъл и Рошан кимнаха охотно.

— Бен? — обърна се Иън към приятеля си.

— Добре де — промърмори той.

— Не те чухме — настоя Сет.

— Обещавам — каза Бен по-високо. — Ще се срещнем тук след половин час.

— Чул те Господ — рече Сет.

* * *

В спомените на Шиър последните часове бяха като мигове. Умът ѝ сякаш бе под въздействието на силен опиат, който бе замъглил сетивата ѝ и я бе запратил в бездънна бездна. Спомняше си смътно напразните си опити да се освободи от неумолимата хватка на огнената фигура, която я бе влачила през безкраен лабиринт от проходи, тъмни като в рог. Спомняше си също — като далечен и неясен епизод — лицето на Бен, гърчещ се на пода в една къща, която ѝ изглеждаше позната, въпреки че не знаеше колко време бе минало оттогава. Може би час, а може би седмица или месец.

Когато се съвзе достатъчно, за да почувства тялото си и натъртванията, получени при съпротивата, Шиър разбра, че вече е будна й заобикалящата я обстановка не е част от някакъв кошмарен сън. Намираше се в дълго и високо помещение с две редици прозорци, пропускащи неясна светлина, която й позволи да види останките от интериора — някогашен тесен салон. Изпотрошените скелети на три малки кристални полилея висяха от тавана като изсъхнали клони. Останките от едно напукано огледало проблясваха в сумрака зад плот, който загатваше, че това някога е било луксозен бар. Луксозен бар, опустошен от безмилостна огнена стихия.

Шиър опита да се изправи. Когато установи, че веригата, с която китките й бяха оковани зад гърба й, бе закрепена за тясна тръба, инстинктивно разбра къде се намира: в някакъв влак, спрял в подземните галерии на Джитърс Гейт. Тази мрачна увереност я заля като студен душ, който окончателно я изтръгна от замайването.

Напрягайки очи, затърси с поглед сред тъмния куп от изпопадали маси и опожарени останки някакъв инструмент, с чиято помощ да се освободи от веригите. Интериорът на съсипания вагон като че ли не съдържаше нищо освен безползните остатъци от разни овъглени предмети, оцелели като по чудо. Направи ожесточен опит да се изтръгне от оковите, но успя само да ги затегне още повече.

На два метра от нея една неясна черна форма, която отначало бе взела за куп отломки, изведнъж се раздвижи с пъргавината на голяма котка. Сияйна усмивка пламна върху лице, невидимо в мрака. Сърцето на Шиър се преобърна, когато фигурата се доближи на педя от лицето й. Очите на Джавахал горяха като въглени, раздухвани от вятъра, и момичето усети острата, пронизваща смрад на изгорял бензин.

— Добре дошла в останките от моя дом, Шиър — студено промълви той. — Това е името ти, нали?

Тя кимна, парализирана от ужаса, който й вдъхваше неговото присъствие.

— Няма защо да се боиш от мен — рече Джавахал.

Шиър преглътна сълзите си; не смяташе да се предаде толкова лесно. Стисна здраво очи и задиша насечено.

— Гледай ме, когато ти говоря — каза той с тон, от който кръвта й се смрази.

Девојката бавно отвори очи и видя с ужас, че рѣката на Джавахал се приближава към лицето ѝ. Дългите му прѣсти, облечени в черна рѣкавица, погалиха бузата ѝ и безкрайно нежно отмахнаха от челото ѝ кичур коса. Очите на похитителя като че ли помрѣкнаха за миг.

— Толкова приличаш на нея... — прошепна той.

Рѣката изведнѣж се отдрѣпна като подплашено животинче и Джавахал се изправи. Шиър забеляза, че оковите зад гърба ѝ се разхлабиха и рѣцете ѝ се освободиха.

— Стани и ме последвай — нареди той.

Шиър се подчини хрисимо и го остави да я поведе. Но щом тъмният силует се отдалечи на няколко метра сред отломките във вагона, тя побягна в обратната посока толкова бързо, колкото ѝ позволяваха схванатите ѝ мускули. Прекоси вагона като обезумяла и се хвърли към вратата, която водеше към малка открита платформа, свързана със следващия вагон. Хвана почернялата стоманена дрѣжка и я натисна с всички сили. Металът стана податлив като грѣнчарска глина и Шиър видя с изумление как се превърна в пет заострени прѣста, които я сграбчиха за китката. Вратата бавно се заогъва навътре, докато накрая прие формата на блестяща статуя, а върху гладкото ѝ лице се появиха чертите на Джавахал. Коленете на Шиър се подкосиха и тя се просна пред него. Джавахал я вдигна във въздуха и девојката видя сдържаната ярост в очите му.

— Не се опитвай да бягаш от мен, Шиър. Много скоро двамата с теб ще станем едно същество. Аз не съм твой враг. Аз съм бъдещето ти. Съюзи се с мен, инак с теб ще се случи ей това.

Той вдигна от пода една счупена кристална чаша, обви я с прѣсти и стисна с все сила. Чашата се стопи в юмука му и между прѣстите му закапаха едри капки течено стѣкло, които при падането си образуваха пламтящо огледало сред отломките на пода.

Джавahal пусна Шиър и тя рухна на няколко сантиметра от димящото огледало.

— А сега прави каквото ти кажа.

* * *

Сет коленичи да разгледа една блестяща локва на пода в централната част на гарата. Докосна течността с върха на пръстите си. Беше гъста, възтопла и имаше плътността на разлято олио.

— Иън, ела да видиш това — повика го Сет.

Иън се приближи и коленичи до приятеля си. Той му показва пръстите си, изцапани с лепкавото вещество. Иън натопи показалеца си в локвата, потърка го в палеца, за да провери гъстотата, и накрая го помириса.

— Това е кръв — заключи бъдещият лекар.

Сет внезапно пребледня и побърза да избърше ръката си в крачола на панталона.

— Дали е от Изабел? — попита той, като отстъпи назад от локвата и се опита да овладее обзелото го гадене.

— Не зная — отвърна Иън объркан. — Прясна е или поне така изглежда.

Сетне се изправи и огледа пода около широкото тъмно петно.

— Няма никакви следи наоколо. Нито пък стъпки — промълви той.

Сет го погледна, без да разбира напълно значението на тази забележка.

— Който и да е загубил толкова кръв, не би могъл да отиде далече, без да остави диря, дори и някой друг да го влочи — обясни Иън. — Просто няма логика.

Обмисляйки тази теория, Сет обиколи локвата и установи, че наистина нямаше отпечатаци от стъпки или други следи в радиус от няколко метра. Двамата приятели се спогледаха озадачено. Изведнъж сянка от колебание се мярна в очите на Иън и Сет тутакси улови мисълта, която бе хрумнала на другаря му. Двамата бавно вдигнаха глави и погледнаха към свода, който се издигаше над тях в мрака.

Докато се вираха в сенките на огромната зала, очите им се спряха на един голям кристален полилей, окачен в центъра. На едно от разклоненията му, завързано с дебело бяло въже, висеше тяло, увито в проблясваща наметка, и леко се поклащаше в празното пространство. И двамата преглътнаха на сухо.

— Това труп ли е? — плахо попита Сет.

Без да откъсва поглед от зловещата находка, Иън само сви рамене.

— Не трябва ли да кажем на останалите?

— Веднага щом установим кой е този човек — отвърна Иън. — Ако кръвта е негова, а всички признаци сочат натам, може още да е жив. Хайде да го свалим.

Сет притвори очи. Бе очаквал нещо такова още щом преминаха моста, но това, че предчувствието му се оказа вярно, само усили гаденето, което се надигаше в гърлото му. Момчето пое дълбоко дъх и реши да не умува повече.

— Добре — съгласи се примирено. — Но как?

Иън огледа горната част на залата и забеляза метална платформа, опасваща цялото ѝ протежение на около петнайсет метра височина. От нея тесен проход водеше до кристалния полилей — просто едно малко мостче, предназначено вероятно за поддръжката и почистването на осветителното тяло.

— Ще се качим ей там и ще свалим човека — посочи той.

— Един от нас трябва да остане тук, за да се погрижи за него — каза Сет, — и според мен това трябва да си ти.

Приятелят му го изгледа внимателно.

— Сигурен ли си, че искаш да се качиш сам?

— Направо умирам от желание... — отвърна Сет. — Чакай ме тук. Не мърдай никъде.

Иън кимна и го видя как се отправи към стълбището, което водеше към горното ниво на Джитърс Гейт. Щом сенките погълнаха другаря му и звукът от стъпките му заглъхна, той заоглежда околния мрак.

Вятърът, който се носеше из тунелите, съскаше в ушите му и влачеше по пода малки късчета отломки. Иън отново вдигна очи и напразно се опита да разпознае фигурата, която се полюляваше във въздуха. Не смееше дори да допусне мисълта, че това можеше да е Изабел, Сирадж или Шиър. Изведнъж на повърхността на локвата в краката му като че ли се мярна някакво бегло отражение, но когато погледна надолу, там вече нямаше нищо.

* * *

Джавахал влачеше Шиър из призрачните коридори на спрелия в тунела влак, докато стигнаха до челния му вагон. Ярка оранжева светлина проблясваше под вратата и отвътре се разнасяше яростното бумтене на котела. Температурата се покачи с шеметна бързина и Шиър усети, че всичките пори на кожата ѝ се отвориха от жаркия въздух.

— Какво има там вътре? — тревожно попита тя. Джавахал склочи пръсти около ръката ѝ и силно я дръпна към себе си.

— Огнената машина — отвърна той, като отвори вратата и блъсна момичето вътре. — Това е моят дом и моят затвор. Но много скоро нещата ще се променят благодарение на теб, Шиър. След всички тези години отново се събрахме. Нали винаги си искала това?

Шиър закри лице, за да го предпази от непоносимата жегга, която я облъхна, и заразглежда през пръстите си вътрешността на вагона. Една исполинска машина, образувана от големи метални котли, свързани с безкрайни тръби и клапи, бучеше пред нея, сякаш щеше да се взриви всеки миг. Чудовищното съоръжение бясно блъчеше през сглобките си облаци пара и газ, които мигом придобиваха наситения бакърен цвят, обагрил стените на вагона. Върху една метална плоча с набор от клапани за регулиране на налягането и манометри Шиър разпозна гравираната фигура на орел, издигащ се величествено от пламъците. Под изображението на птицата бяха издълбани няколко думи на непозната за момичето азбука.

— Това е Огнената птица — изрече Джавахал, застанал до нея. — Моето друго аз.

— Моят баща е построил тази машина... — промълви Шиър. — Нямате никакво право да я използвате. Вие сте просто един крадец и убиец.

Джавахал я изгледа замислено и облиза устни.

— Що за свят сме изградили, в който дори невежите не могат да бъдат щастливи? — рече той. — Събуди се, Шиър.

Девойката се обърна и го изгледа презрително.

— Вие сте го убили... — заяви тя с пламнали от омраза очи.

Устните му се изкривиха в гротескна гримаса. Миг по-късно Шиър осъзна, че той се смееше. Джавахал я бутна леко към парещата стена на вагона и насочи обвинително пръст към нея.

— Стой там и не мърдай — заръча ѝ той.

После отиде до пулсиращата машина и сложи дланите си върху нажежената повърхност на котлите. Ръцете му прилепнаха към метала и момичето долови миризмата на опърлена кожа и ужасния съскащ звук на горяща плът. Джавахал бавно отвори уста и сякаш погълна облаците пара, които се носеха във вагона. После се обърна с усмивка към потресеното момиче.

— Страх ли те е да си играеш с огъня? Тогава да поиграем на нещо друго. Не бива да разочароваме приятелите ти.

Без да дочака отговор, остави машината и отиде до другия край на вагона, откъдето взе голяма раkitова кошница. Сетне се приближи до Шиър, а по устните му играеше обезпокоителна усмивка.

— Знаеш ли кое животно най-много прилича на човека? — приветливо попита той.

Момичето поклати глава.

— Виждам, че образованието, което ти е дала баба ти, е по-оскъдно, отколкото очаквах. Никой не може да замени един баща...

Джавahal отвори кошницата и бръкна вътре. Очите му святкаха злобно. Когато извади ръката си, държеше в юмрук лъскавото извиващо се тяло на змия. Аспида^[1].

— Тази твар най-много прилича на човека. Тя пълзи и си сменя кожата, когато ѝ е изгодно. Краде и изяжда малките на други видове в собствените им гнезда, но е неспособна да излезе срещу тях в честна борба. Присъщо ѝ е да се възползва от всеки шанс, за да нанесе смъртоносното си ухапване. Има достатъчно отрова само за едно ухапване и после ѝ трябват часове, за да се възстанови, но съществото, което е клъвнала, е обречено на бавна и сигурна смърт. Докато отровата се разнася из вените на жертвата, сърцето ѝ бие все по-бавно, докато накрая спре. При цялата си лошотия това малко зверче има известен вкус към поезията, също като човека. Но за разлика от него, то никога не би нападнало себеподобните си. Това е грешка, не мислиш ли? Може би затова аспидата често изпада дотам, че да служи за улично развлечение на факири и зрители; все още не е достигнала висотата на венеца на творението.

Джавahal протегна влечугото към Шиър и тя уплашено се притисна до стената. Той се усмихна доволно, виждайки ужаса в очите ѝ.

— Винаги се боим от това, което най-много прилича на нас. Но не се тревожи — успокой я той. — Не съм я приготвил за теб.

С тези думи взе малка кутия от червено дърво и сложи змията в нея. Шиър задиша по-спокойно, когато отровната гадина се скри от погледа ѝ.

— Какво ще правите с нея?

— Нали ти казах, че смятам да изиграем една малка игра — обясни Джавахал. — Тази вечер имаме гости и трябва да се погрижим да не скучаят.

— Какви гости? — попита девойката, като се молеше Джавахал да не потвърди най-лошите ѝ опасения.

— Излишен въпрос, скъпа Шиър. Запази своята любознателност за действително важните въпроси, като например: ще доживеят ли нашите приятели да видят зората? Или: за колко време целувката на малката ни приятелка ще спре сърцето на преливащ от здраве шестнайсетгодишен младеж? Реториката ни учи, че това са смислени и добре построени въпроси. Ако не умееш да се изразяваш, Шиър, значи не умееш да мислиш. А ако не умееш да мислиш — загубена си.

— Тези думи са на баща ми — каза Шиър с обвинителен тон. — Той ги е написал.

— Значи двамата с теб четем едни и същи книги. Какво по-добро начало за едно вечно приятелство, драга моя?

Момичето изслуша малката реч на похитителя си, без да откъсва очи от червената дървена кутия, в която бе затворена аспидата. Представяше си как люспестото тяло се гърчи вътре. Джавахал повдигна вежди.

— Е, сега ще трябва да ме извиниш — ще те оставя за малко, за да довърша приготовленията за посрещането на нашите гости. Имай търпение и ме чакай. Ще си струва.

И той отново сграбчи Шиър и я помъкна към малка стаичка с тясна врата, прокарана в една от стените на тунела; навремето там бяха съхранявали разни приспособления за смяна на железопътните стрелки. Джавахал блъсна девойката вътре и остави червената кутия в краката ѝ. Шиър го погледна умоляващо, но той затръшна вратата в лицето ѝ и я остави в непрогледен мрак.

— Пуснете ме да изляза, моля ви!

— Много скоро ще те пусна, Шиър — прошепна гласът му от другата страна на вратата. — И тогава нищо не ще ни раздели.

— Какво ще направите с мен?

— Смятам да заживея в теб, Шиър. В ума ти, в душата и в тялото ти. Преди да съмне, твоите устни ще бъдат мои, а очите ти ще виждат това, което виждам аз. Утре ще постигнеш безсмъртие, Шиър. Кой би могъл да иска повече?

Момичето изстена в мрака.

— Защо правите това? — попита отчаяно.

Джавахал се умълча за миг.

— Защото те обичам, Шиър... А нали знаеш поговорката: винаги убиваме онова, което обичаме най-силно.

* * *

След чакане, което сякаш се проточи безкрайно, Сет най-после се появи в началото на платформата, опасваща горната част на залата. Иън въздъхна с облекчение.

— Защо те нямаше толкова време? — провикна се той.

Гласът му отекна в стените, създавайки странната илюзия, че води диалог със собственото си ехо. Слабите им надежди да останат незабелязани, докато извършват претърсването, стремително се изпаряваха.

— Не е лесно да се стигне дотук — извика Сет в отговор. — Това място е такъв лабиринт от коридори и тъмни проходи, че сигурно само в египетските пирамиди е по-зле. Жив късмет е, че не се загубих.

Иън кимна и му каза да отиде към мостика, който водеше до кристалния полилей. Сет измина платформата и спря в самото начало на мостика.

— Нещо не е наред ли? — загрижено попита Иън, наблюдавайки другаря си, застанал на десетина метра над него.

Сет поклати глава и продължи да върви по тесния мостик, докато накрая спря отново на два метра от фигурата, окачена на въжето. Приблужи се съвсем бавно до ръба и се наведе да огледа тялото. Иън видя как лицето на приятеля му се изкриви.

— Сет? Какво има, Сет?

През следващите пет секунди събитията се развиха с шеметна бързина. На Иън не му остана друго, освен да наблюдава ужасната сцена, която се разигра пред очите му, и да забележи всяка подробност, без да има време да реагира. Сет коленичи, за да развърже шнура, придържащ тялото. Ала щом хвана въжето, то се уви като змия около краката му, а безжизненото тяло полетя надолу. Тогава въжето с рязко дръпване изстреля Сет към потъналия в мрак купол като безпомощна кукла. Той напразно се мъчеше да освободи омотания си крак и викаше за помощ, докато се издигаше нагоре с ужасяваща скорост и накрая изчезна от погледа.

В това време падащото тяло се приземи в локвата от кръв. Иън видя, че под лъскавото покривало се бяха запазили само останките от скелет, чиито кости се разсипаха на прах при удара си в пода. Наметката покри тъмната локва и попи кръвта. Поразеният Иън най-сетне се раздвижи и отиде до нея. Огледа наметката и я позна — по време на безсънните си нощи в сиропиталището много пъти я бе виждал на раменете на сияйната дама, която навестяваше Бен в съня му.

Отново вдигна очи, надявайки се да зърне приятеля си, но непроницаемият мрак бе погълнал Сет. Единствената следа от него бе утихващото ехо от виковете му, които отекваха във величествения свод.

* * *

— Чу ли това? — попита Рошан. Той се спря и се заслуша във виковете, които като че ли идваха от самите недра на исполинската постройка.

Майкъл кимна. Ехото на писъците постепенно заглъхна и единственият спътник на двете момчета отново стана неравното потропване на дъжда, който барабанеше по покрива на свода над тях. Бяха се изкачили до последното ниво на Джитърс Гейт и оттам пред погледа им се разгърна удивителната панорама на огромната гара. Отгоре пероните и железопътните линии изглеждаха далечни, а сложната плетеница на арките и многобройните нива се виждаше много по-ясно.

Майкъл се спря в края на една метална балюстрада, стърчаща в празното пространство над вертикала на големия часовник, под който бяха минали, когато влязоха в гарата. Неговото око на художник бе способно да оцени хипнотичния зрителен ефект, породен от стотиците извити греди, започващи от геометричния център на купола; те се губеха в безкрайна дъга, която сякаш не стигаше до пода. От тази благоприятна позиция зрителят изпитваше усещането, че цялата гара се въздига нагоре като непостижима Вавилонска кула, пронизва облаците и подpira небесата като византийска колона. Рошан отиде до Майкъл и хвърли бегъл поглед на изумителната панорама, която сякаш бе омагьосала приятеля му.

— Ще ти се завие свят. Да вървим по-нататък.

Майкъл вдигна ръка в знак на протест.

— Не, почакай. Погледни тук.

Рошан надникна над ръба на балюстрадата и тутакси се дръпна.

— Ако погледна още веднъж, ще тупна долу.

Загадъчна усмивка заигра по устните на Майкъл. Рошан го наблюдаваше с недоумение, чудейки се какво бе забелязал приятелят му.

— Не разбираш ли, Рошан?

Момчето поклати глава.

— Обясни ми.

— Виж самата постройка — посочи Майкъл. — Ако обърнеш внимание на извивката на дъгите от тази точка на купола, всичко ще ти стане ясно.

Рошан се опита да последва указанията на приятеля си, но наблюденията му не го наведоха на никакви изводи.

— Какво искаш да ми кажеш?

— Много е просто. Тази гара, цялата конструкция на Джитърс Гейт, представлява огромна сфера, от която виждаме само надземната ѝ част. Часовниковата кула е разположена точно на вертикала, който пресича центъра на купола като един вид радиус.

Рошан изслуша тези обяснения без особено въодушевление.

— Добре де, това е едно проклето кълбо — съгласи се той. — Е, и какво?

— Имаш ли представа колко е трудно от техническа гледна точка да се изгради подобно съоръжение? — попита Майкъл.

Приятелят му отново поклати глава.

— Не знам, но сигурно е доста трудно.

— Неимоверно — заяви Майкъл, прибъгвайки до наречие, което използваше само в изключителни случаи. — Защо някой би проектирал такава постройка?

— Не съм сигурен, че искам да знам отговора — отвърна Рошан. — Да слезем на долното ниво. Тук няма нищо.

Майкъл кимна разсеяно и го последва към стълбата.

Под наблюдателната площадка на купола се простираше полуниво, високо едва метър и половина и наводнено от дъждовете, които се изливаха над Калкута от началото на май. Подът, плувнал в дълбока около педя застояла вода, от която се разнасяха противни зловонни изпарения, бе покрит с кал и отломки, изгнили от въздействието на дългогодишната влага. Приведени, за да се вместиат в тесния проход, Майкъл и Рошан с мъка се придвижваха напред, газейки в тинята, която им стигаше до глезените.

— Тук е по-лошо и от катакомбите — оплака се Рошан. — За какъв дявол са направили този таван така безобразно нисък? От векове насам нормалният човешки ръст превишава метър и половина.

— Вероятно това е била зона с ограничен достъп — отвърна Майкъл. — Може би тук се намира част от системата за противотежести, които компенсират тежестта на свода. Гледай да не се спънеш някъде — току-виж всичко се срутило.

— Шегуваш ли се?

— Да — сухо рече Майкъл.

— Значи това е третата шега, която съм чул от теб за шест години — отбеляза Рошан. — И най-неуместната.

Майкъл не си направи труда да отговори и продължи да напредва бавно през своеобразното блато, образувало се под високия свод. От смрадта на застоялата вода главата му се бе замаяла. Започна да го човърка мисълта, че би било по-добре да се върнат обратно и да слязат на следващото ниво, пък и се съмняваше, че в непристъпното тресавище може да се скрие нещо или някой.

— Майкъл? — разнесе се гласът на Рошан на няколко метра зад него.

Момчето се обърна и видя силуета на приятеля си, наведен над един отрязък от голяма метална греда.

— Майкъл — повтори той объркано, — въобразявам ли си, или тази греда наистина се движи?

Майкъл си помисли, че Рошан също е вдишвал зловонните изпарения твърде дълго. Вече се канеше да напусне окончателно тази зона, когато изведнъж в другия край на етаж се разнесе силен трясък. Двете момчета се спогледаха мигновено. Трясъкът проехтя отново, но този път усетиха движение и видяха как нещо под тинята стремглаво се понесе към тях, оставяйки диря от отломки и мръсна вода, чиито пръски се разбиваха в ниския таван. Без да губят дори секунда, Майкъл и Рошан се завтекоха към изхода. Приведени, бързаха с всички сили, като си проправяха път през тинята и водата.

Едва бяха изминали няколко метра, когато потопеният предмет ги подмина с голяма скорост, описа рязък завой и пак се устреми към тях. Двете момчета се разделиха и побягнаха в противоположни посоки, опитвайки се да отвлекат вниманието на нещото, което ги преследваше така неумолимо. Създанието, скрито под тинята, се раздели на две половини, всяка от които се впусна в шеметно преследване на момчетата.

Останал без дъх, Майкъл се обърна да провери дали все още го преследват. В този миг се спъна в някакво стъпало, скрито под тинята, и падна в цял ръст в зловонните води. Когато се измъкна и отвори смъдящите си очи, една колона от кал бавно се издигна пред него като фигура от топъл шоколад, изливан от невидима делва. Майкъл се опита да се изправи, но ръцете му се хлъзнаха и той остана прострян в лепкавата каша.

Фигурата от кал протегна две дълги ръце с нокти, извити като големи метални куки. Момчето гледаше с ужас как зловещият голем^[2] постепенно се оформи — от торса му изникна глава, на чието лице се очертаха огромни челюсти със зъби, дълги и остри като ловджийски ножове. Изведнъж фигурата се втвърди и изсъхналата глина изпусна облак пара. Майкъл се надигна и чу как глината запращя, а по повърхността ѝ плъзнаха стотици пукнатини. Процепите по лицето бавно се разшириха, разкривайки огнените очи на Джавахал. Сухата глина се превърна в мозайка от ситни късчета, които бързо опадаха. Джавахал сграбчи момчето за гърлото и го придърпа към себе си.

— Ти ли си художникът? — попита той, като го вдигна във въздуха.

Майкъл кимна.

— Добре — каза Джавахал. — Имаш късмет, синко. Днес ще видиш такива неща, че ще имаш сюжети за картини до края на живота си. Разбира се, стига да живееш достатъчно дълго, за да ги нарисуваш.

В това време Рошан тичаше към изхода, а вените му сякаш пламтяха от прилива на адреналин. Когато от аварийния изход го деляха само два метра, скочи и падна ничком върху чистата, незамърсена с тиня повърхност на разпределителния коридор. Изправи се и първият му порив бе да продължи да бяга, докато не усети, че малко остава сърцето му да се пръсне. Инстинктът, който бе придобил през годините си на уличен крадец в градската джунгла на Калкута, преди да постъпи в „Св. Патрик“, още не бе угаснал.

Ала нещо го спря. Беше изгубил Майкъл от поглед, когато се бяха разделили, и вече дори не чуваше виковете, които приятелят му надаваше в отчаяното си бягство. Пренебрегвайки предупрежденията на здравия разум, Рошан се върна отново към входа на полунивето. Нямаше и помен от Майкъл или от съществото, което ги бе подгонило. Рошан осъзна, че се е отървал, защото техният преследвач бе избрал да тръгне след Майкъл, и при тази мисъл сякаш усети удар с юмрук в стомаха. Надникна във входа и отново потърси с поглед своя приятел.

— Майкъл! — извика момчето с цяло гърло.

Мракът не му отговори.

Рошан въздъхна сломен, като се чудеше какво да предприеме по-нататък: дали да потърси другите и да изостави Майкъл на това място, или да се върне обратно и да се опита да го намери. И двата варианта не предлагаха големи изгледи за успех, но преди да вземе решение, някой друг реши вместо него. Две дълги ръце от кал изникнаха от вратата на нивото на пода и се устремиха към краката му като снаряди. Чифт ноктести лапи се ключиха около глезените му. Рошан се опита да се освободи от хватката им, но ръцете го теглеха с такава сила, че го събориха и го помъкнаха отново към вътрешността на полунивето, както дете би влачило счупена играчка.

* * *

От петте момчета, които си бяха обещали да се срещнат под гаровия часовник след половин час, единствено Иън се появи в уреченото време. Гарата му се видя по-пуста от всякога. Тревогата, която изпитваше заради неизвестната съдба на Сет и останалите си приятели, направо го задушаваше. Озовал се сам сред призрачната панорама, не му бе трудно да си представи, че е единственият, който още не е попаднал в лапите на зловещия домакин.

Огледа нервно гарата във всички посоки, като се питаше какво да направи: дали да чака там и да не се отлъчва, или да излезе да потърси помощ в нощта. Дъждът, който се процеждаше през покрива, образуваше малки капчуци, падащи от огромна височина. Иън призова на помощ цялото си самообладание, за да прогони от ума си мисълта, че тези капки, разбиващи се в релсите, са всъщност кръвта на приятеля му Сет, увиснал някъде в мрака горе.

За незнайно кой път вдигна очи към свода с напразната надежда да зърне някаква следа от Сет. Стрелките на часовника бяха застинали в скръбната си усмивка, а дъждовните капки се плъзгаха бавно по циферблата и образуваха лъскави струйки между релефните цифри. Иън въздъхна. Нервите му вече не издържаха и той си помисли, че ако не получи час по-скоро някакъв знак от приятелите си, ще трябва да влезе в подземната мрежа по стъпките на Бен.

Не смяташе, че това е особено блестяща идея, но в тази игра бездруго нямаше печеливши карти. Именно в този миг дочу тропот от нещо, което се приближаваше откъм един от тунелите, и облекчено си пое дъх — все пак не беше съвсем сам.

Отиде до края на перона и видя как някаква неясна форма изникна под свода на тунела. Неприятни тръпки пробягаха по тила на момчето. Една вагонетка се приближаваше бавно, движейки се по инерция. Върху нея се виждаше стол, а на стола — неподвижна фигура с глава, скрита под черна качулка. Иън преглътна на сухо. Вагонетката се дотътри до него и най-сетне спря. Той остана като закован на мястото си, загледан в застиналия силует, и неволно изрече с треперещ глас подозрението, което таеше в сърцето си.

— Сет?

Фигурата на стола не помръдна дори мускул. Иън отиде до ръба на вагонетката и скочи вътре, но пътникът остана все така неподвижен.

Момчето измина мъчително бавно разстоянието, което го делеше от него, и спря на няколко сантиметра от стола.

— Сет? — промълви отново.

Изпод качулката се разнесе странен звук, подобен на скърцане на зъби. Стомахът на Иън се сви на топка. Приглушеният звук се повтори. Момчето хвана качулката, преброи наум до три, после зажумя и я дръпна.

Когато отново отвори очи, едно ухилено лице на шут се вираше в него с изцъклен поглед. Качулката падна от ръцете на Иън. Куклата имаше бяло като порцелан лице, а върху очите ѝ бяха нарисувани два големи черни ромба; долните им върхове бяха удължени и се стичаха по бузите като катранени сълзи.

Гротескният арлекин механично заскърца със зъби. Иън го огледа и се помъчи да схване какъв замисъл се криеше зад този ексцентричен номер. Протегна предпазливо ръка към лицето на фигурата, търсейки механизма, който пораждаше движението.

С котешка пъргавина дясната ръка на робота сграбчи неговата. Докато момчето се усети, лявата му китка се оказа уловена в чифт белезници, другият край на които беше закачен за ръката на марионетката. Иън се задърпа с всички сили, но напразно — арлекинът бе здраво закрепен за вагонетката и единственият резултат бе, че пак скръцна със зъби. Момчето се бореше отчаяно. Когато най-сетне разбра, че не ще може да се освободи без чужда помощ, вагонетката се раздвижи отново, но този път назад, към тъмното гърло на тунела.

* * *

Бен се спря в пресечната точка на два тунела и за миг се замисли дали вече не бе минал веднъж оттам. Откак бе навлязъл в тунелите на Джитърс Гейт, това тревожно усещане често го спохождаше. Извади една от кибритените клечки, които използваше със строга пестеливост, и я драсна леко в стената, за да я запали. Околният сумрак се озари от топлата светлина на пламъчето и той можа да разгледа свързката между тунела, набразден от релсите, и широката вентилационна шахта, която го пресичаше отвесно.

Изведнъж струя пращен въздух угаси пламъка и Бен отново се озова в онзи свят на сенки, в който явно не стигаше доникъде, независимо в коя посока вървеше. Вече подозираше, че се е изгубил; ако навлезеше още по-навътре в този сложен подземен свят, може би щяха да му трябват часове или дори дни, за да излезе оттам. Здравият разум го съветваше да се върне обратно по същия път към главния участък от гарата. Колкото и да се стараеше да си начертае мислена картина на лабиринта от тунели със заплетената му система от вентилационни шахти и съединителни коридори, не можеше да се отърси от абсурдното подозрение, че цялата конструкция се движеше около него. Опитите да изпробва нови маршрути в тъмното вероятно щяха само да го върнат в изходната точка.

Решен да не изпада в смут пред обърканата мрежа от галерии, той се обърна и ускори крачка, като се чудеше дали е закъснял за уречената среща под часовника. Докато бродеше из безкрайните проходи на Джитърс Гейт, му мина през ум, че може би съществува някакъв странен физически закон, по силата на който времето тече по-бързо при отсъствие на светлина.

Вече го глождеше чувството, че е изминал цели километри в мрака, когато забеляза в края на една галерия прозрачната светлина, която се излъчваше от откритото пространство под внушителния купол на гарата. Въздъхна с облекчение и се затича натам, уверен, че се е измъкнал от кошмара на безкрайното си странстване из лабиринта.

Но когато най-сетне излезе от гърлото на тунела и закрачи по тесния улей между два съседни перона, оптимизмът му бързо се изпари и отново го налегна тревога. Гарата беше пуста и нямаше никаква следа от останалите членове на обществото „Чоубар“.

С един скок се метна на перона и измина тичешком последните петдесетина метра, които го делиха от часовниковата кула. Единствените му спътници бяха ехото от собствените му стъпки и заплашителният тътен на бурята навън. Заобиколи кулата и застана под големия циферблат с изкривените стрелки. Не му трябваше часовник, за да отгатне, че времето за среща, уговорено от другарите му, отдавна бе преминало.

Облегнат на почернялата тухлена стена на кулата, Бен трябваше да признае пред себе си, че идеята му да раздели групата, за да увеличи ефективността на търсенето, явно не бе дала очакваните

резултати. Между мига, в който бе преминал прага на Джитърс Гейт, и настоящия, имаше една-единствена разлика — сега беше съвсем сам. След Шиър бе изгубил и останалите си другари.

Отвън бурята нададе яростен рев, сякаш небето се разцепи надве. Момчето реши да потърси приятелите си, та дори това да му отнемеше седмица или месец; при създалото се положение не му оставаше нищо друго. Пое по централния перон към задното крило на Джитърс Гейт, където се намираха някогашните служебни помещения, чакалните и малката цитадела от базари, кафенета и ресторанти, изпепелени още преди да заработят. Именно в този миг зърна една лъскава наметка, паднала на пода в една от зоните на чакалните. Преди да влезе в тунелите, бе огледал това място; спомняше си, че тогава парчето сатенен плат не беше там. Закрачи припряно към него и в бързината не забеляза неподвижния силует, който го причакваше в сенките.

Бен коленичи до наметката и предпазливо протегна ръка към нея. Платът бе напоен с тъмна, възтопла течност, която изглеждаше смътно позната на допир, но извикваше у него инстинктивно отвращение. Под тъканта се очертаваха формите на някакъв предмет. Бен извади кибритената кутия и понечи да драсне клечка, за да разгледа внимателно находката си, но установи, че му бе останала само една. Примирен, реши да я запази за по-подходящ случай и напрегна очи, търсейки някаква следа, която би могла да го насочи към местонахождението на приятелите му.

— Какво преживяване е да се взираш в собствената си пролята кръв, а, Бен? — каза Джавахал зад гърба му. — Кръвта на майка ти, също като мен, не може да намери покой.

Ръцете на Бен се разтрепериха. Той се обърна бавно. Джавахал седеше в края на една метална пейка — зловещ цар на сенките на престола си, издигнат сред разруха и отломки.

— Няма ли да ме попиташ къде са приятелите ти, Бен? — подхвърли той. — Може би се боиш, че ще получиш обезсърчителен отговор.

— Ще ми отговорите ли, ако попитам? — рече момчето, застинало неподвижно до окървавената наметка.

— Може би — усмихна се Джавахал.

Бен избягваше хипнотичния му поглед, но най-вече се мъчеше да се отърси от нелепата мисъл, пронизваща мозъка му като крясък: че

зловещата сянка, с която разговаряше сред тази пъклена обстановка, е баща му — или това, което бе останало от него.

— Съмнения ли те нападнаха, Бен? — попита Джавахал, който като че ли се наслаждаваше на разговора.

— Вие не сте баща ми. Той никога не би наранил Шиър — тросна се Бен нервно.

— Кой ти е казал, че смятам да я нараня?

Бен повдигна вежди и видя как Джавахал протегна облечената си в ръкавица ръка и я натопи в локвата кръв до нозете си. После вдигна пръсти към лицето си и размаза кръвта по ъгловатите си черти.

— Една нощ преди много години, Бен, жената, чиито кръв бе пролята на това място, бе моя съпруга и майка на децата ми. Едното от тях се казваше също като теб. Странно е как спомените понякога се превръщат в кошмари. Все още тъгувам за нея. Учудва ли те това? Кой според теб е баща ти — човекът, който живее в спомените ми, или тази безжизнена сянка, която виждаш пред себе си? И какво те кара да мислиш, че между двамата има някаква разлика?

— Разликата е очевидна — отвърна Бен. — Баща ми е бил добър човек. Вие сте просто един убиец.

Джавahal сведе глава и бавно кимна. Момчето му обърна гръб.

— Времето ни изтича — рече Джавахал. — Настъпил е часът всеки от нас да посрещне онова, което му е отредено. Сега вече всички сме зрели хора, нали? Знаеш ли какво означава зрелост, Бен? Позволи на баща си да ти обясни. Зрелостта е просто процесът на осъзнаване, че всичко, в което си вярвал на младини, е лъжливо, а всички неща, в които си отказвал да повярваш, се оказват истина. Кога смяташ да съзрееш ти, сине мой?

— Вашата философия не представлява интерес за мен — отвърна момчето презрително.

— Времето ще ти я припомни, синко.

Бен се обърна и го изгледа с омраза.

— Какво искате?

— Искам да спазя едно обещание, обещанието, което поддържа жив моя пламък.

— И кое е то? — попита Бен. — Да извършите престъпление? Това ли е прощалният ви подвиг?

Джавahal подбели очи с търпеливо изражение.

— Разликата между престъпление и подвиг обикновено зависи от гледната точка, Бен. Моето обещание е просто да намеря нов дом за душата си. И този дом ще ми го осигурите вие, моите деца.

Бен стисна зъби и усети как кръвта забуча в слепоочията му.

— Вие не сте ми баща — спокойно рече той. — И ако някога сте били, срамувам се от това.

Джавахал се усмихна бащински.

— В живота има две неща, които не можеш да избираш, Бен. Първото са враговете ти. Второто — твоите роднини. Понякога между едните и другите няма особена разлика, но накрая времето ти показва, че жребият, който си изтеглил, е можел да бъде и по-лош. Животът, сине мой, е като първата партия шах. Когато започнеш да проумяваш как се местят фигурите, вече си загубил.

Бен изведнъж се хвърли върху него с цялата сила на натрупания си гняв. Джавахал остана неподвижен в края на пейката и когато момчето мина през неговия образ, силуетът му се разпадна във въздуха като статуя от дим. Бен се стовари на пода и усети, че един от ръждясалите болтове, които стърчаха от пейката, е раздрал челото му.

— Едно от нещата, които скоро ще научиш — обади се гласът на Джавахал зад гърба му, — е, че преди да се бориш с врага си, трябва да познаваш начина му на мислене.

Момчето избърса кръвта от лицето си и се обърна, търсейки този глас в сумрака. Силуетът на Джавахал бе ясно очертан, седнал на срещуположния край на пейката. За миг Бен изпита смущаващото чувство, че се е опитал да мине през огледало и е станал жертва на някаква сложна оптическа измама.

— Нищо не е такова, каквото изглежда — рече Джавахал. — Това вече трябва да ти е направило впечатление в тунелите. Когато проектирах това място, запазих няколко изненади, известни само на мен. Обичаш ли математиката, Бен? Математиката е религията на хората с мозък, затова има толкова малко следовници. Жалко, че нито ти, нито твоите наивни приятели ще излезете някога оттук. Можехте да разкриете пред света някои от загадките, скрити в тази постройка, и с малко късмет щяхте да получите в отплата същите подигравки, завист и презрение, с които бе възнаграден нейният създател.

— Омразата отдавна ви е заслепила.

— Единственото, което омразата направи с мен — отвърна Джавахал, — бе, че ми отвори очите. А сега най-добре ще е да отвориш широко твоите, защото ще видиш, че макар и да ме смяташ за обикновен убиец, все пак ще имаш шанс да спасиш себе си и приятелите си. Шанс, какъвто аз нямах.

Той стана и се приближи до Бен. Момчето преглътна на сухо и се наклони да побегне. Джавахал спря на два метра от него, скръсти спокойно ръце и направи малък поклон.

— Разговорът беше удоволствие за мен, Бен — рече приветливо. — А сега се пригответе и ела да ме намериш.

Преди Бен да смогне да каже нещо или да помръдне някое мускулче, силуетът на Джавахал се превърна в огнен вихър, който се изстреля с шеметна бързина през свода на гарата, като описа горяща арка. След няколко секунди огненият сноп потъна в тунелите като запалена стрела и остави след себе си гирлянда от пламъци, която чезнеше в мрака, чертаейки пред момчето съдбовния му път.

Бен хвърли последен поглед към окървавената наметка и отново се отпрати към тунелите. Знаеше, че той път, накъдето и да поемеше, всички проходи щяха да го отвеждат до едно и също място.

* * *

Силуетът на влака изникна от сенките. Бен се взря в безкрайната върволица от вагони, белязани от огъня, и за миг му се стори, че вижда трупа на огромен механичен змей, излязъл от дяволското въображение на Джавахал. Когато се приближи, позна влака. Беше същият, който преди няколко нощи сякаш бе видял да минава през стените на сиропиталището, обвит от пламъци и понесъл пленените души на стотици деца, които се бореха да избягат от този вечен ад. Сега влакът стоеше бездейно, неподвижен и тъмен, и никакви признаци не сочеха, че приятелите на момчето биха могли да са вътре.

Все пак едно предчувствие подсказа на Бен обратното. Той подмина локомотива и тръгна бавно покрай редицата от вагони, търсейки другарите си.

Някъде по средата на пътя погледна назад и видя, че началото на влака вече се е изгубило в сенките. Канеше се да продължи, когато

забеляза едно мъртвешки бледо лице, което се взираше в него от прозореца на най-близкия вагон.

Бен рязко обърна глава и сърцето му прескочи. Едно момче на не повече от седем години го гледаше втренчено с дълбоките си черни очи. Бен преглътна на сухо и пристъпи към него. Детето разтвори устните си и от тях изригнаха пламъци. Те запалиха образа му, който се разпадна като сух лист хартия пред очите на Бен. Почувствал сякаш ледена ръка на тила си, той закричи нататък, като се стараеше да не обръща внимание на страховития шепот от множество неясни гласове, които долитаха от някакво скришно място във влака.

Когато най-сетне стигна до последния вагон, отиде до вратата му и натисна дръжката. Вътре горяха стотици свещи. Бен влезе и лицата на Изабел, Иън, Сет, Майкъл, Сирадж и Рошан грейнаха от надежда. Бен изпусна въздишка на облекчение.

— Сега вече всички сме налице. Навярно можем да започнем играта — изрече един познат глас до него.

Момчето бавно се извърна. Ръцете на Джавахал бяха обгърнали сестра му. Вратата на вагона се затвори плътно като бронирана. Джавахал пусна Шиър и тя изтича при Бен, който я прегърна.

— Добре ли си? — попита той.

— Разбира се, че е добре — тросна се Джавахал.

— Всички ли сте добре? — обърна се Бен към членовете на обществото „Чоубар“, които бяха оковани към пода.

— Отлично — рече Иън.

Двамата си размениха погледи, по-красноречиви от всякакви думи. Бен кимна.

— Ако някой от тях е получил драскотина — заяви Джавахал, — то е само поради собствената му непохватност.

Бен се обърна към него, отмествайки Шиър настрани.

— Кажете ни ясно какво искате.

Джавahal изглеждаше изненадан.

— Май нервничиш, Бен? Искат ли да свърши по-скоро? Аз шестнайсет години съм чакал този миг и мога да почакам още малко. Особено откакто двамата с Шиър се радваме на новата си връзка.

Мисълта, че Джавахал може да е разкрил самоличността си пред сестра му, притисна Бен като воденичен камък. Техният похитител

сякаш бе прочел мислите му и се наслаждаваше на ситуацията.

— Не го слушай, Бен — рече Шиър. — Този мъж е убил баща ни. Каквото и да ни каже, каквото и да се опита да ни внуши, не струва пукнатата пара, също като мръсотията в тая дупка.

— Тежко е да кажеш такива думи за приятел — отбеляза Джавахал търпеливо.

— По-скоро бих умряла, отколкото да бъда ваша приятелка...

— Нашата дружба, Шиър, е само въпрос на време — прошепна призракт.

Невъзмутимата му усмивка изведнъж се изпари и той направи с ръка жест, от който Шиър отхвъркна към другия край на вагона, сякаш бе блъсната от невидим таран.

— А сега почивай. Скоро ще бъдем завинаги заедно...

Момичето се удари в металната стена и падна в несвяст на пода. Бен понечи да се втурне към сестра си, но желязната хватка на Джавахал го задържа.

— Ти няма да ходиш никъде — рече той. Сетне добави, хвърляйки леден поглед към останалите: — На следващия, който се опита да каже нещо, ще му запуша устата с огън.

— Пуснете ме — простена Бен. Чувстваше, че ръката, която го стискаше за врата, всеки миг ще му размести прешлените.

Джавахал мигновено го пусна и момчето рухна на пода.

— Стани и ме изслушай — нареди Джавахал. — Доколкото разбирам, вие сте си създали нещо като тайно братство и сте се заклели да си помагате и взаимно да се защитавате до смърт. Вярно ли е?

— Вярно е — обади се Сирадж от пода.

Невидим юмрук го удари силно и го събори като парцалена кукла.

— Не те питам теб, момче. Бен, ще ми отговориш ли, или да си поиграем малко с астмата на твоя приятел?

— Оставете го на мира. Вярно е — отвърна Бен.

— Добре. В такъв случай позволи ми да те поздравя за отличната работа, която свърши, като докара приятелите си тук. Това се казва първокласна защита!

— Казахте, че ще ни дадете шанс — напомни му Бен.

— Знам какво съм казал. Колко цениш живота на приятелите си, Бен?

Момчето пребледня.

— Въпроса ли не разбра, или искаш да открия отговора по друг начин?

— Ценя техния живот колкото моя.

Джавахал се усмихна апатично.

— Трудно ми е да го повярвам.

— Не ме интересува какво вярвате.

— Тогава нека да проверим дали красивите ти думи отговарят на реалността. Предлагам ти сделка. Вие сте седмина, без да броим Шиър. Тя е извън играта. За всекиго от вас има по една затворена кутия, която съдържа... загадка.

Джавахал посочи няколко дървени сандъчета, боядисани в различни цветове и поставени в редица като малки пощенски кутии.

— Всяка от тях има малко отворстие отпред, което позволява да си пъкнеш ръката, но не и да я извадиш, преди да са минали няколко секунди. Нещо като капан за любопитни хора. Представи си, че всяка от тези кутии съдържа живота на един от приятелите ти, Бен. Всъщност е точно така, защото във всяка има малка дървена табелка с името на някого от вас. Можеш да бръкнеш и да я извадиш. Всеки път, когато извадиш нечие име, ще освобождавам онзи, който го носи. Но, разбира се, има и риск. Една от кутиите вместо живот съдържа смърт.

— Какво искате да кажете с това? — попита момчето.

— Виждал ли си някога аспида, Бен? Малка гадинка с непостоянен нрав. Знаеш ли нещо за змиите?

— Знам какво е аспида — отвърна Бен с омекнали колене.

— В такъв случай ще ти спестя подробностите. Достатъчно е да узнаеш, че в една от кутиите е скрита аспида.

— Бен, не прави това — обади се Иън.

Джавахал го изгледа злобно.

— Бен, аз чакам. Едва ли някой в цяла Калкута ще ти направи по-щедро предложение. Седем живота и само една възможност за грешка.

— Как да бъда сигурен, че не лъжете? — попита Бен. Джавахал вдигна дългия си показалец и бавно поклати глава току пред лицето му.

— Да лъжа е едно от малкото неща, които не правя, Бен. Ти и сам го знаеш. А сега вземи решение. Ако не ти стиска да участваш в тази игра и да докажеш, че приятелите ти наистина са ти толкова скъпи, колкото твърдиш, кажи си го ясно и ще отстъпим твоя ред на някой по-голям куражлия от теб.

Бен издържа погледа му и накрая кимна.

— Бен, недей! — повтори Иън.

— Кажи на приятеля си да млъкне, Бен — рече Джавахал, — или аз ще го сторя.

— Не усложнявай нещата, Иън — умолително каза Бен.

— Иън има право, Бен — обади се Изабел. — Ако иска да ни убие, нека го направи. Не се оставяй да те заблуди.

Бен вдигна ръка, призовавайки към мълчание, и се обърна към зловещия домакин.

— Имам ли думата ви?

Джавahal го изгледа продължително и накрая кимна.

— Тогава да не губим повече време. — С тези думи Бен се отправи към редицата кутии, които го очакваха.

* * *

Бен разгледа внимателно седемте дървени кутии, боядисани в различни цветове, и се помъчи да си представи в коя от тях можеше да е скрита змията. Да се опитва да отгатне, съдейки по подредбата им, бе като да реди пъзел, без да знае предварително каква картина трябва да се получи. Аспидата можеше да е в някоя от крайните кутии или пък в средната, в някоя от ярко оцветените или в лъскавочерната. Излишно бе да се гадае и умът на Бен сякаш се вцепени пред необходимостта да вземе решение веднага.

— Първия път е най-трудно — прошепна Джавахал. — Избери, без да умуваш.

Момчето се взря в непроницаемите му очи, но видя в тях единствено отражението на собственото си бледо и уплашено лице. Преброи наум до три, зажумя и бързо пхна ръката си в една от кутиите. Следващите няколко секунди му се сториха безкрайни, докато очакваше да усети грапавата кожа на люспестото тяло и

смъртоносното ужилване на аспидата. Това обаче не се случи; след няколко мъчителни мига пръстите му напипаха дървена табелка и Джавахал му се усмихна насърчително.

— Добър избор. Черно. Цветът на бъдещето.

Бен измъкна табелката и прочете името, написано на нея. Сирадж. Погледна въпросително към Джавахал и той кимна. Белезниците, с които бе оковано хилавото момче, се отвориха със силно изщракване.

— Сирадж — нареди Бен, — слез от този влак и се махни оттук.

Освободеният разтри изтръпналите си китки и погледна унило към другарите си.

— Нямам намерение да си ходя — рече той.

— Послушай Бен, Сирадж — обади се Иън, като се опитваше да овладее гласа си.

Сирадж поклати глава. Изабел се помъчи да му се усмихне.

— Сирадж, върви си — замоли го тя. — Направи го заради мен.

Объркано, момчето се колебаеше.

— Нямаме цяла нощ на разположение — рече Джавахал. — Или тръгвай, или остани. Само глупците си подритват късмета. А тази нощ ти изчерпа целия запас от късмет, който ти е отреден до края на живота.

— Сирадж! — повелително рече Бен. — Изчезвай оттук! Помогни ми поне малко!

Сирадж го погледна отчаяно, но Бен запази суровото си и непреклонно изражение. Накрая момчето кимна сломено и се отправи към вратата на вагона.

— Не спирай, преди да стигнеш реката — нареди Джавахал, — или ще се разкайваш.

— Няма да спре — отвърна Бен вместо приятеля си.

— Ще ви чакам — проплака Сирадж от стъпалата на вагона.

— До скоро, Сирадж. А сега си върви.

Стъпките на момчето заглъхнаха в тунела. Джавахал вдигна вежди в знак, че играта продължава.

— Аз изпълних обещанието си, Бен. Сега е твой ред. Останаха по-малко кутии и изборът е по-лесен. Решавай бързо и някой друг от приятелите ти ще си спаси живота.

Бен спря поглед на кутията, съседна на първата, която бе избрал. Тя с нищо не се отличаваше от другите. Бавно се протегна към нея и ръката му замря на сантиметър от процепа.

— Сигурен ли си, Бен? — попита Джавахал.

Момчето го погледна раздражено.

— Помисли добре. Първият ти избор беше отличен. Гледай да не я оплескаш сега.

Бен му се усмихна презрително; без да откъсва очи от неговите, пъкна ръката си в избраната кутия. Зениците на Джавахал се свиха като на гладна котка. Бен извади табелката и прочете името.

— Сет, излез оттук.

Белезниците на Сет мигом се отвориха и момчето се изправи неспокойно.

— Това не ми харесва, Бен.

— На мен пък още по-малко — отвърна Бен. — А сега излез и се погрижи Сирадж да не се изгуби.

Сет кимна сериозно, съзнавайки, че трябва да изпълни нареждането, защото всяка друга реакция би означавала да изложи на опасност живота на останалите. Отправи прощален поглед към приятелите си и тръгна към вратата. На прага се обърна и изгледа отново членовете на обществото „Чоубар“.

— Ще се измъкнем оттук, чувате ли ме?

Другарите му закимаха с толкова надежда, колкото допускаше теорията на вероятностите.

— А що се отнася до вас — обърна се Сет към Джавахал, — вие сте просто купчина тор.

Джавахал облиза устни и кимна.

— Лесно е да се правиш на герой, когато се каниш да офейкаш и да изоставиш приятелите си на сигурна смърт, нали, Сет? Може пак да ме обидиш, ако искаш, момче. Нищо няма да ти направя. След време това безспорно ще ти помогне да спиш по-добре, когато си припомняш тази нощ, а някои от тук присъстващите вече ще са станали храна за червеите. Винаги ще можеш да разправяш на хората, че ти, юначният Сет, си обидил злодея, нали? Но ти и аз ще знаем истината. Така ли е, Сет?

Лицето на Сет пламна от гняв и очите му заискриха от безразсъдна омраза. Той тръгна към Джавахал, но Бен енергично

препречи пътя му и го спря.

— Моля те, Сет — прошепна той в ухото му. — Върви си, моля те.

Сет отправи последен поглед към приятеля си и кимна, като стисна здраво ръката му. Бен изчака момчето да слезе от вагона и се обърна отново към Джавахал.

— Това не влизаше в уговорката ни — упрекна го той. — Няма да продължа, ако не обещаете, че ще престанете да измъчвате приятелите ми.

— Щеш не щеш, ще продължиш. Нямах друг избор. Но, в знак на добра воля, ще се въздържа от коментари за твоите приятели. А сега давай нататък!

Бен огледа останалите пет кутии. Очите му се спряха на крайната вдясно. Без много да му мисли, пхна ръка в нея и опипа вътрешността ѝ. Нова табелка. Той пое дълбоко дъх и чу как приятелите му въздъхнаха с облекчение.

— Ангел бди над теб, Бен — рече Джавахал. Момчето погледна дървения правоъгълник.

— Изабел.

— Дамата има късмет — отбеляза Джавахал.

— Я млъквайте — промърмори Бен. До гуша му бе дошло от тези коментари, с които домакинът им с явно удоволствие придружаваше всеки нов ход в зловещата игра. — До скоро, Изабел!

Тя стана и мина покрай другарите си с наведена глава, провлачвайки стъпките си, сякаш краката ѝ бяха залепени за пода.

— Нямах ли някоя прощална дума за Майкъл, Изабел? — попита Джавахал.

— Престанете вече — замоли го Бен. — Какво се надявате да постигнете с това?

— Избери си друга кутия. Тогава ще видиш какво се надявам да постигна.

Изабел слезе от вагона и Бен прецени мислено останалите четири кутии.

— Реши ли вече, Бен? — попита Джавахал.

Момчето кимна и застана пред боядисаната в червено кутия.

— Червено. Цветът на страстта... И на огъня. Давай, Бен. Мисля, че днес е щастливата ти нощ.

* * *

Шиър отвори очи и видя, че Бен се насочва към червената кутия с протегнатата ръка. Остър пристъп на паника прониза девойката. Тя се изправи рязко и се хвърли към брат си с цялата си бързина — не можеше да допусне той да бръкне в тази кутия. Животът на момчетата нямаше никаква стойност за Джавахал; за него те бяха просто удобен претекст да тласне Бен към гибел. Искаше Бен сам да му поднесе смъртта си на тепсия и така да му разчисти пътя. По този начин прокълнатият призрак щеше да се всели в Шиър и да се измъкне от тунелите като същество от плът и кръв. Едно младо същество, чрез което да се върне в света на онези, които копнееше да унищожи.

Още преди да се раздвижи, момичето бе осъзнало, че остава само една възможност, едно-единствено действие, способно да разкъса сложната мрежа, която Джавахал бе оплел около тях. Само Шиър можеше да промени хода на събитията, извършвайки едничкото нещо във вселената, което той не беше предвидил.

Миговете, които последваха, се отпечатаха в съзнанието ѝ като серия от прецизно изработени гравюри.

Тя преодоля светкавично шестте метра, които я деляха от брат ѝ, заобикаляйки останалите трима членове на обществото „Чоубар“, които лежаха оковани на пода. Бен се обърна бавно и първоначалното му изражение на изненада и объркване се смени с ужас. Джавахал се надигна и от пръстите на дясната му ръка изригнаха пламъци, образувайки огнена лапа. Викът на Бен проехтя сякаш отдалече, когато Шиър се блъсна в него, събори го и така отдалечи ръката му от дупката в червената кутия. Бен падна на пода и сестра му видя пред себе си призрачния силует на Джавахал, протягащ към лицето ѝ пламтящата си лапа. Тя впи поглед в очите на убиеца и прочете отчаяното „не“, готово да се откъсне от устните му. Времето сякаш застина около нея като спряла въртележка.

След част от секундата Шиър пъкна ръката си в процепа на алената кутия. Усети как капачето падна върху китката ѝ и я улови като листчетата на отровно цвете. Бен изкрещя и Джавахал склочи огнения си юмрук пред лицето му, но Шиър се усмихна победоносно и след няколко мига усети смъртоносната целувка на аспидата. Кръвта във

вените ѝ пламна от взрива на отровата, както искра би запалила разлят бензин.

* * *

Бен прегърна сестра си и издърпа ръката ѝ от червената кутия, но вече беше твърде късно. Две кървави точки блестяха върху бледата кожа на опакото на китката ѝ. Шиър, която бе започнала да изпада в безсъзнание, му се усмихна унесено.

— Добре съм — промълви. Едва бе изрекла това, когато краката ѝ се подгънаха и тя рухна върху брат си.

— Шиър! — извика Бен.

Неописуемо гадене обзе цялото му същество, а силите му сякаш изтичаха от него, както времето изтича от пясъчен часовник. Той задържа сестра си и я сложи в скута си, като галеше лицето ѝ.

Шиър отвори очи и му се усмихна едва-едва. Лицето ѝ беше бяло като тебешир.

— Не ме боли, Бен — отрони тя.

Момчето чувстваше всяка от думите ѝ като ритник в корема. Вдигна очи и потърси Джавахал. Призракът неподвижно наблюдаваше сцената с непроницаемо изражение. Погледите им се срещнаха.

— Не бях планирал да стане така, Бен — рече Джавахал. — Това ще усложни нещата.

Бен усети как кипналата омраза се надига у него като голяма пукнатина, разцепила душата му надве.

— Гаден убиец! — изръмжа през зъби.

Джавahal отправи последен поглед към Шиър, която трепереше в прегръдките на брат си, и тръсна глава. Мислите му сякаш блуждаеха много далече.

— Сега оставаме само ти и аз, Бен — рече той. — Ези или тура. Сбогувай се с нея и ела да потърсиш отмъщението си.

Лицето му изведнъж се забули в пламъци. Огненият му силует се обърна и мина направо през затворената врата, свързваща този вагон с другите, оставяйки след себе си дупка, от която сълзеше разтопена стомана.

Бен чу скърцане — белезниците, с които бяха оковани Иън, Майкъл и Рошан, се отвориха. Иън изтича при близнаците, грабна ръката на Шиър и поднесе раната към устните си. Засмука с все сила и изплю отровената кръв, която опари езика му. Майкъл и Рошан коленичиха до момчето и погледнаха отчаяно към Бен. Той се проклинаше, че бе допуснал да изтекат ценни секунди, без да се сети да направи онова, което приятелят му бе побързал да стори.

Сетне вдигна очи и видя огнената диря, която Джавахал бе оставил пътьом, разтопявайки метала, както запалена пура би прогорила няколко листа хартия. Изведнъж влакът се разтърси и бавно потегли през тунела. Грохотът на локомотива изпълни подземните галерии на лабиринта на Джитърс Гейт. Бен се обърна към другарите си и погледна изразително Иън.

— Грижи се за нея.

— Недей, Бен — замоли го Иън, прочел мислите му. — Не отивай!

Бен прегърна сестра си и я целуна по челото.

— Ще се върнеш ли да се сбогуваш с мен, Бен? — попита тя с треперещ глас.

Очите на момчето се наляха със сълзи.

— Обичам те, Бен — прошепна Шиър.

— И аз те обичам — отвърна той, осъзнавайки, че досега на никого не бе казвал тези думи.

Влакът бясно се забърза през тунела. Устремен след Джавахал, Бен изтича до вратата на вагона и скочи през прясната рана в метала.

Когато прекоси следващия вагон, забеляза, че Майкъл и Рошан тичат след него. Бързо спря на платформата, отделяща последните два вагона, измъкна болта, който ги свързваше, и го захвърли в пустотата. За част от секундата пръстите на Рошан докоснаха ръката му, но когато Бен отново вдигна очи, отчаяните погледи на приятелите му бяха останали назад, а влакът със стремителна скорост носеше него и Джавахал към тъмното сърце на Джитърс Гейт. Сега оставаха само те двамата.

* * *

С всяка крачка, която Бен правеше в посока към локомотива, влакът ускоряваше пъкления си бяг през тунелите. Вибрациите го караха да залита, докато си проправяше път през отломките, следвайки светещата дияра, която Джавахал бе оставил в разтопения от стъпките му метал. Момчето успя да се добере до следващата платформа и се хвана здраво за парапета, а в това време влакът направи завой във формата на полумесец и се спусна по някакъв склон, който сякаш водеше към земните недра. Последва ново разтърсване; влакът ускори още повече и огнената топка изчезна в мрака. Бен се изправи и отново хукна по диярята на Джавахал, а колелата изтръгваха от релсите дъжд от искри.

Нещо изтрещя под краката му и след миг момчето забеляза, че целия влак са плъзнали дебели огнени езици, изтръгващи останките от овъглено дърво, които все още се крепяха по скелета му. От пламъците острите парчета стъкло, стърчащи от прозорците като зъбите на някакъв механичен звяр, започнаха да се пръскат. Бен трябваше да се хвърли на пода, за да избегне вихрушката от стъкленни късове, които се разбиваха в стените на тунела като пръски кръв след изстрел от упор.

Когато успя да се изправи, съгледа в далечината силуета на Джавахал, напредващ през пламъците, и разбра, че вече е много близо до локомотива. Призракът се обърна и Бен видя злодейската му усмивка дори през експлозиите, които образуваха пръстени от син огън, фучащи из влака като торнадо.

„Ела да ме хванеш“ — чу той в ума си.

Лицето на Шиър оживя в мислите му и Бен бавно закрачи към последния вагон, който му оставаше. Когато прекоси външната платформа, почувства прилив на свеж въздух; влакът навярно всеки миг щеше да излезе от тунелите. Явно се носеха с пълна пара към централната спирка на Джитърс Гейт.

* * *

По обратния път Иън неспирно говореше на Шиър. Знаеше, че ако тя се остави на съня, който се опитваше да я превземе, едва ли ще доживее да види отново светлината отвъд подземния лабиринт. Майкъл и Рошан му помагаха да я носи, но никой от двамата не

успяваше да измъкне дори думичка от нея. Заровил дълбоко в душата си мъката, която го гризеше отвътре, Иън ръсеше нелепи вицове и всевъзможни остроумия, дърдореше каквото му дойде наум, за да я държи будна. Шиър го слушаше и кимаше едва-едва със замрежени, сънливи очи. Иън държеше ръката ѝ между своите и усещаше, че пулсът ѝ отслабва бавно, но неумолимо.

— Къде е Бен? — попита тя.

Майкъл погледна към Иън, който се усмихна широко.

— Бен е в безопасност, Шиър — бодро подхвана той. — Отиде да повика лекар, което при тези обстоятелства ми изглежда обидно. Нали аз съм докторът тук? Или поне ще стана такъв един ден. Що за приятел е това? Никак не ме насърчава. При пръв удобен случай изчезва да търси лекар. Слава Богу, лекари като мен не се срещат под път и над път. Това е вродена дарба! Затова знам, че ти ще се справиш — просто интуицията ми подсказва! Но при едно условие: не бива да заспиваш! Не си заспала, нали? Не можеш да спиш сега! Баба ти ни чака на двеста метра оттук и аз няма как да ѝ разкажа какво е станало. Ако се опитам, ще ме хвърли в Хугли, а трябва да се кача на кораба след няколко часа. Затова, моля те, стой будна и ми помогни да се оправя с баба ти. Става ли? Кажеш нещо!

Шиър започна да се задъхва. Иън пребледня като платно и я разтърси. Момичето отново отвори очи.

— Къде е Джавахал? — попита.

— Умря — излъга Иън.

— Как умря? — успя да каже Шиър.

Иън се поколеба за миг.

— Падна под колелата на влака. Нищо не можеше да се направи.

Тя като че ли се усмихна.

— Не умееш да лъжеш, Иън — прошепна, изричайки с мъка всяка дума.

Иън почувства, че не ще може да продължи дълго с преструвките.

— Изпеченият лъжец в нашата група е Бен — рече той. — Аз винаги казвам истината. Джавахал умря.

Шиър отново затвори очи и Иън даде знак на Майкъл и Рошан да ускорят крачка. След половин минута светлината в края на тунела озари лицата им и силуетът на гаровия часовник се очерта в

далечината. Когато стигнаха до него, Сирадж, Изабел и Сет вече ги чакаха там. Първите лъчи на зората образуваха алена линия на хоризонта отвъд големите метални арки на Джитърс Гейт.

* * *

Бен се спря пред входа за локомотива и сложи ръка върху кръглата ръкохватка, с която се затваряше вратата. Колелото гореше и той трябваше да го завърти бавно, чувствайки как металът се впива жестоко в кожата му. Облак пара излезе отвътре, когато момчето отвори вратата с ритник. Джавахал, неподвижен сред гъстите изпарения от котлите, безмълвно го измери с поглед. Бен се взря в дяволската машина, която бучеше до него, и забеляза символа, гравирани върху метала: птица, въздигаща се от пламъците. Ръката на Джавахал почиваше върху пулсиращата повърхност на един от котлите и сякаш поемаше силата, която бушуваше вътре. Бен погледна сложната система от тръби, клапи и резервоари за газ, която се тресеше току до тях.

— В един друг живот бях изобретател, сине мой — рече Джавахал. — Ръцете и умът ми можеха да сътворяват разни неща, а сега служат само за разрушение. Това е моята душа, Бен. Приблужи се и виж как бие сърцето на баща ти. Аз самият го създадох. Знаеш ли защо го нарекох Огнената птица?

Бен го изгледа, без да каже нищо.

— Преди хиляди години имало един прокълнат град, окаян почти колкото Калкута — продължи Джавахал. — Казвал се Картаген. Когато римляните го завладели, такава ненавист будел у тях духът на финикийците, че не им стигнало да разрушат града и да избият неговите жени, мъже и деца. Не, римляните трябвало да унищожат всеки камък, да го направят на пух и прах. Но и това не било достатъчно, за да уталожи омразата им. Затова Катон, предводителят на римските войски, наредил на войниците си да посипят със сол всяка пролука в града, така че никога да не покълне живот в тази прокълната почва.

— Защо ми разказвате всичко това? — попита Бен, който се потеше обилно, но потта му изсъхваше почти мигновено заради

задушаващата жега, бълвана от котлите.

— Този град бил дом на едно божество, наречено Дидона — царица, която предала тялото си на огъня, за да умилюва гнева на боговете и да се очисти от греховете. Тя обаче се завърнала и станала богиня. Такава е силата на огъня. Същата сила поддържа и феникса, могъщата огнена птица, от чийто полет се разгарят пламъците.

Джавахал погали машинарията на смъртоносното си творение и се усмихна.

— Аз също се възродих от пепелта и като Катон възнамерявам да посея с огън съдбата на моя род, за да го залича завинаги.

— Вие сте луд — прекъсна го Бен. — Особено ако си мислите, че ще можете да се вселите в мен, за да останете жив.

— Кои са лудите? — попита Джавахал. — Онези, които съзират ужаса в сърцата на себеподобните си и търсят покой на всяка цена? Или онези, които се преструват, че не виждат какво се случва около тях? Светът, Бен, принадлежи на безумците или на лицемерите. Няма други породи на лицето на земята и ти ще трябва да избереш едната от тях.

Бен го изгледа продължително и за пръв път му се стори, че вижда у него сянката на човека, който някога е бил баща му.

— А ти коя избра, татко? Коя избра, когато се завърна, за да посееш смърт сред малцината, които те обичаха? Забрави ли собствените си думи? Забрави ли разказа, който си написал? Онази история за сълзите на Шива, които станали на лед, когато се върнал у дома и видял, че всички са се продали на пътуващия магьосник? Навярно можеш да отнемеш и моя живот, както си постъпил с всички, пресекли пътя ти. Това вече няма голямо значение. Но преди да го сториш, кажи ми очи в очи, че ти не си продал душата си на магьосника като всички останали. Кажи ми го с ръка на това огнено сърце, в което се криеш, и аз ще те последвам до самия ад.

Джавахал тежко спусна клепачи и бавно кимна. В лицето му като че ли настъпваше постепенна промяна и погледът му помръкна сред жежките изпарения, унил и сразен. Това бе погледът на голям ранен хищник, който се оттегля да умре в сенките. И тази внезапна уязвимост, която Бен зърна само за секунди, го разтърси по-силно от всички предишни превъплъщения на изтерзания призрак. Защото в

този образ, в това лице, опустошено от болката и огъня, Бен вече не виждаше духа на убиец, а само печалното отражение на баща си.

За миг двамата се вгледаха един в друг като стари познати, изгубени сред мъглите на времето.

— Вече не знам дали аз написах тази история, или някой друг го е сторил, Бен — рече най-сетне Джавахал. — Вече не знам дали спомените ми са действителни, или съм ги сънувал. Нито пък знам дали сам извърших престъпленията си, или те бяха дело на други ръце. Какъвто и да е отговорът на тези въпроси, знам, че никога не ще мога да напиша отново история като тази, която си спомняш, нито да разбера значението ѝ. Аз нямам бъдеще, Бен. Нямам и живот. Това, което виждаш, е просто сянката на една мъртва душа. Вече не съм нищо. Човекът, който бях, твоят баща, умря преди много време и отнесе със себе си всичко, което може да съм сънувал. И ако не смяташ да ми дадеш душата си, за да живея в нея цяла вечност, то поне ми дай покой. Защото сега само ти можеш да ми върнеш свободата. Ти дойде да убиеш някого, който вече е мъртъв, Бен. Удръж си на думата или се съедини с мен в мрака...

В този миг влакът излезе от тунела и мина с пълна пара през централния коловоз на Джитърс Гейт, бълвайки пламъци, които се издигаха към небесата. Локомотивът мина под големите арки на входа на металната постройка и продължи по релсите, които водеха към един път, сякаш изваян от утринните лъчи и устремен към хоризонта.

Джавахал вдигна очи и Бен видя в тях целия ужас и дълбоката самота, които държаха в плен тази прокълната душа.

Докато влакът изминаваше последните метри, които го делиха от срутения мост, Бен бръкна в джоба си и извади кутията с последната кибритена клечка, която бе запазил. Джавахал пхна ръката си в котела и облак чист кислород го обгърна като водопад от пара. Призрачната му форма бавно се сля с машината, която приютяваше душата му, и газът обагри силуета му в пепеляво. Джавахал отправи последен поглед към Бен и момчето като че ли видя блясъка на самотна сълза, която се стичаше по лицето му.

— Освободи ме, Бен — промълви гласът в ума му. — Сега или никога.

Бен драсна клечката.

— Сбогом, татко — прошепна той.

Лахаважд Чандра Чатърджи сведе глава и момчето хвърли запалената клечка в нозете му.

— Сбогом, Бен.

Именно тогава, за един бегъл миг, момчето долови присъствието на друго лице, обвито във воал от светлина. Докато пламъците заливаха баща му като река, онези други очи, дълбоки и тъжни, го погледнаха за последен път. Бен си помисли, че умът му си прави шеги с него, когато позна в тях същия сломен поглед, който бе виждал в очите на Шиър. После Сияйната принцеса завинаги потъна в пламъците с вдигната ръка и лека усмивка на устните, без Бен дори да заподозре коя бе тази фигура, погълната от огъня.

* * *

Експлозията го блъсна към другия край на вагона досущ като невидима струя вода и го изхвърли от горящия влак. При падането си момчето се търкулна сред буренака, израснал покрай релсите. Влакът продължи и Бен се затича след него, следвайки смъртоносния му път към бездната. Само след секунди вагонът, в който беше баща му, избухна с такава сила, че металните греди на увисналия разрушен мост се разлетяха в небесата. Огнена клада се издигна към буреносните облаци като светкавица и разцепи небето като огледало от светлина.

Влакът се сгромоляса в пустотата — змей от стомана и пламъци, който рухна в черните води на Хугли. Оглушителен гръм разтърси небето над Калкута и земята под града се разтрепери.

Последното дихание на Огнената птица секна, отнасяйки завинаги със себе си душата на своя създател, Лахаважд Чандра Чатърджи.

Бен спря и падна на колене между релсите, докато приятелите му тичаха към него откъм входа на Джитърс Гейт. Небето сякаш зарони стотици малки бели сълзи. Бен погледна нагоре и ги почувства върху лицето си. Валеше сняг.

* * *

Членовете на обществото „Чоубар“ се събраха за последен път в онова майско утро през 1932 г. до разрушения мост на брега на Хугли пред руините на Джитърс Гейт. Завеса от сняг разбуди град Калкута, където никой никога не бе виждал бялата мантия, която бе започнала да покрива куполите на старите дворци, уличките и необятната шир на Майдан.

Докато жителите на града излизаха по улиците да погледат чудото, членовете на обществото „Чоубар“ се оттеглиха към моста и оставиха Шиър насаме с Бен. Всички бяха оцелели от снощните събития. Бяха видели как горящият влак рухна в бездната и как огнената експлозия се въздигна към небесата, разсичайки бурята като пъклено острие. Знаеха, че навярно никога не ще заговорят отново за събитията от изтеклата нощ, а дори и да го стореха някой ден, никой нямаше да им повярва. И все пак, в това ранно утро всички разбираха, че са били само гости, случайни пътници във влака, изскочил от миналото. След малко загледаха мълчаливо как Бен прегръщаше сестра си под падащия сняг. Денят полека разпръсна мрака на онази безкрайна нощ.

* * *

Шиър усети студената ласка на снега по бузите си и отвори очи. Брат й Бен я държеше в обятията си и нежно галеше лицето й.

— Какво е това, Бен?

— Сняг — отвърна момчето. — Вали сняг над Калкута.

Лицето й грейна за миг.

— Разказвала ли съм ти някога за какво си мечтая?

— Да видиш как вали сняг над Лондон. Спомням си. Догодина ще отидем заедно там. Ще погостуваме на Иън, който ще учи медицина. И ще вали сняг всеки ден. Обещавам ти.

— Спомняш ли си историята, написана от баща ни, Бен? Онази, която ви разказах в нощта, когато отидохме в Среднощния дворец?

Бен кимна.

— Това са сълзите на Шива, Бен — изрече тя с мъка. — Ще се стопят, щом слънцето изгрее, и никога вече не ще ваят над Калкута.

Момчето леко поизправи сестра си и ѝ се усмихна. Дълбоките ѝ очи, сияйни като перли, го гледаха внимателно.

— Ще умра, нали?

— Не — отвърна Бен. — Няма да умреш още дълги години. Линията на живота ти е много дълга, виждаш ли?

— Бен... — изстена Шиър. — Това беше единственото, което можех да направя. Направих го заради нас.

Той я прегърна силно.

— Знам — промълви.

Шиър се опита да се надигне и доближи устни до ухото му.

— Не ме оставяй да умра сама — прошепна тя.

Бен скри лице от сестра си и я притисна към себе си.

— За нищо на света.

Останаха така, прегърнати безмълвно под снега, докато пулсът на Шиър бавно замря като свещ, угасена от вятъра. Малко по малко облаците се разнесоха на запад, а лъчите на зората стопиха булото от бели сълзи, което бе покрило града.

В местата, където царят тъга и мизерия, с лекота се раждат предания за духове и призраци. Тъмното лице на Калкута е скътало стотици такива легенди, в които уж никой не вярва, но те въпреки това се запазват в паметта на поколенията като единствена историческа хроника. Сякаш жителите, озарени от някаква странна мъдрост, разбират, че истинската история на този град винаги е била написана на невидими страници, разказващи за духове и тайнствени неизречени проклетия.

Може би именно тази мъдрост озари пътя на Лахаважд Чандра Чатърджи в последните му мигове и го накара да проумее, че е пропаднал безвъзвратно в лабиринта на собственото си проклетие. В дълбоката си самота на душа, обречена да се връща безспир към раните от миналото, той може би проумя истинската стойност на животите, които бе погубил, и на онези, които все още можеше да спаси. Трудно можем да узнаем какво видя той в лицето на сина си в онези кратки мигове, преди да му позволи да угаси завинаги пламъците на омразата, които бушуваха в котлите на Огнената птица. В своята лудост може би успя да си възвърне за секунда

здравомислието, което многобройните му мъчители му бяха отнели още от дните, прекарани в Грант Хаус.

Отговорите на тези въпроси, както и неговите тайни, открития, мечти и възжеления изчезнаха навеки в ужасната експлозия, разцепила небето над Калкута в ранното утро на 30 май 1932 г.; изпариха се като снежинките, които се топяха, щом целунеха земята.

Каквато и да е истината, достатъчно е да кажа, че щом горящият влак потъна във водите на Хугли, малко след това и локвата прясна кръв, приютила изтерзания дух на майката на близнаците, се изпари завинаги. Тогава разбрах, че душите на Лахаважд Чандра Чатърджи и неговата спътница са намерили вечен покой. Никога вече нямаше да видя в сънищата си печалния поглед на Сияйната принцеса, склонила глава над моя приятел Бен.

Не съм виждал приятелите си през всички тези години, откакто се качих на борда на кораба, който следобеда на същия ден трябваше да ме понесе към съдбата, очакваща ме в Англия. Спомням си стреснатите им младежки лица, когато ми махаха за сбогом от кея на река Хугли, докато корабът вдигаше котва. Спомням си как си обещахме да поддържаме връзка и никога да не забравяме събитията, на които бяхме станали свидетели. Трябва да призная, че дори тогава ми беше ясно, че всички тези обещания ще се изгубят в разпенената диря на кораба, който отплава под пламналото от залеза небе над Бенгалия.

Всички бяха там — с изключение на Бен. Но неговото присъствие беше най-ярко в сърцата ни.

Когато се връщам мислено към тези далечни дни, чувствам, че всеки от приятелите ми живее в едно кътче на душата ми, което съм запечатал завинаги през последния си следобед в Калкута. Кътче, в което всички сме все така на шестнайсет години и в което духът на обществото „Чоубар“ и Среднощният дворец ще пребъдат, докато аз съм жив.

Що се отнася до съдбата, която очакваше всекиго от нас, времето е заличило следите на мнозина от другарите ми. Научих, че Сет след години наследил поста на закръгления господин Де Росио като директор на библиотеката и архива на Индийския музей. По

този начин станал най-младият човек в историята на учреждението, заемал тази длъжност.

До мен достигнаха и вести за Изабел, която години по-късно се омъжи за Майкъл. Бракът им просъществува пет години и след раздялата им Изабел се впусна да обикаля света с една скромна театрална трупа. Времето не бе попарило мечтите ѝ. Не зная какво е станало с нея. Майкъл, който живее във Флоренция, където преподава рисуване в един институт, повече не я е видял. А аз все още се надявам един ден да зърна името ѝ, напечатано с едър шрифт в някоя заглавна статия.

Сирадж почина през 1946 г. Узнах, че прекарал последните пет години от живота си в бомбайски затвор, осъден за кражба, като до сетния си ден твърдял, че е невинен. Както предказа Джавахал, в онази паметна нощ той бе изчерпал докрай и малкото късмет, който някога бе имал.

Рошан понастоящем е преуспяващ и влиятелен търговец, владеещ голяма част от старите улици на Черния град, където бе израснал като бездомен просяк. Той е единственият, който година след година спазва традицията да ми изпраща поздравително писмо за рождения ми ден. От неговите писма узнах, че се е оженил и че броят на внуците, които тичат из имотите му, е сравним с размера на богатството му.

Що се отнася до мен, съдбата беше щедра и ми позволи да измина това странно пътуване за никъде, наречено живот, спокойно и без лишения. Скоро след като завърших обучението си, клиниката на доктор Уолтър Хартли в Уайтчапъл^[3] ми предложи длъжност. Именно там действително усвоих специалността, за която винаги бях мечтал; с нея си изкарвам хляба до ден-днешен. Преди двайсет години, след смъртта на съпругата ми Айрис, се преместих в Борнмът^[4]. Там домът и лекарският ми кабинет се помещават в неголяма уютна къща с изглед към бластистия бряг на залива Пул Бей. Откакто Айрис ме напусна, единствената ми компания са споменът за нея и тайната, която някога споделих с другарите си от обществото „Чоубар“.

И този път оставих Бен за накрая. Дори и днес, макар че не съм го виждал повече от петдесет години, все още ми е трудно да говоря за този, който беше и винаги ще бъде най-добрият ми приятел. От

Рошан научих, че Бен се заселил в някогашната къща на баща си, инженера Чандра Чатърджи, заедно с Ариами Бозе. Старата жена никога не се съвзела напълно от удара, който ѝ нанесла смъртта на Шиър. Сломена, тя изпаднала в продължителна меланхолия, която вероятно допринесла за кончината ѝ. Ариами завинаги склопила очи през октомври 1941 г., след което Бен живял и работил сам в къщата, построена от баща му. Именно там написал всичките си книги, а по някое време просто изчезнал безследно.

В едно декемврийско утро, години след като всички, включително и Рошан, бяха решили, че е мъртъв, получих малък пакет. Донесоха ми го, докато се любувах на брега от малкия кей пред дома ми. Върху опаковката с клеймо от пощенската служба на Калкута моето име бе написано с почерк, който не бих могъл да забравя, дори да живея сто години. Вътре намерих, увит в няколко слоя хартия, медальона с форма на слънце — половината от онзи накит, който Ариами Бозе бе разделила надве, когато бе решила да разлъчи Бен и Шиър в онази трагична нощ през 1916 г.

Тази сутрин, докато дописвах на разсъмване последните редове от мемоара си, първият сняг за годината бе проснал бялото си покривало пред прозореца ми и споменът за Бен се върна при мен след всички тези години като ехото на шепот. Представих си го как крачи из шумните улици на Калкута сред хиляди хора, сред хиляди истории, незнайни като неговата. И за пръв път осъзнах, че моят приятел вече е стар като мен и времето му изтича. Толкова е странно това чувство, че животът се е изплъзнал между пръстите ни...

Не зная дали някога отново ще чуя вест за моя приятел Бен. Но съм сигурен, че в някое кътче на загадъчния Черен град все още живее момчето, с което се сбoguвах завинаги в онова утро, когато ваял сняг над Калкута. Това момче поддържа живо пламъчето на спомена за Шиър и мечтае за деня, когато отново ще се събере с нея в един свят, където вече нищо и никой не ще може да ги раздели.

Надявам се да я намериш, приятелю.

---

[1] Вид змия от семейство Отровници. ↑

[2] Голем — антропоморфно същество, направено от нежива материя и одухотворено от човека (според юдейския фолклор). Вдъхването на живот у голема става чрез изписването на магически

думи върху хартия и поставянето ѝ в устата му, или изписването на магически символ на челото му. ↑

[3] Исторически район на Източен Лондон. ↑

[4] Курортен град в графство Дорсет, Южна Англия. ↑

Издание:

Автор: Карлос Руис Сафон

Заглавие: Среднощният дворец

Преводач: Светла Христова

Език, от който е преведено: испански

Издание: първо

Издател: Изток-Запад

Година на издаване: 2014

Тип: роман

Националност: испанска

Печатница: Изток-Запад

Излязла от печат: 27 януари 2014 г.

Отговорен редактор: Благой Д. Иванов

Редактор: Любен Козарев

Художник: Любомир Пенев

Коректор: Людмила Петрова

ISBN: 978-619-152-363-4

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/2605>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.